

Papers

de Balears

► Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i de Catalunya • núm. 113 • Gener 2010 • 0,50 euros • www.cgtbalears.org • www.cgtcatalunya.cat

Economia sostenible

"Scala Dei". Disseny: Francesc Vidal

Catalunya

► Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears • Gener 2010 • núm. 113 • 0,50 € • www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

Economia sostenible

"Scala Dei". Disseny: Francesc Vidal

> ON ENS TROBEM?...

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca

Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia

Rambla Sant Isidre, 15, 1r - 08700 Igualada. Tel. i fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat

Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus baixc-p@cgtcatalunya.cat Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat

Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerc, 5. 08840 Viladecans

cgt.viladecans@yahoo.es Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès

Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell Tel. i fax 977660932 cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord

Alfons XII, 109. 08912 Badalona cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès

Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat Tel. i fax 938934261

Maresme

Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental

Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona

Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a 17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent

Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona

Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona cgttarragona@cgtcatalunya.cat Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org Tel. 933103362. Fax 933107080

Manresa

Circumval·lació, 77, 2n - 08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí

Colom, 3-5 08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell

Unió, 59 08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa

Ramon Llull, 130-136 08224 Terrassa - cgtterrasafl@gmail.com Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès

Pedrisos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès cgt.castellar-v@terra.es, tel./fax 93 714 21 21

Sallent

Clos, 5, 08650 Sallent sallent@cgtcatalunya.cat Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Per la mobilització anticapitalista durant l'etapa espanyola de la UE

Col·lectiu La Tramuntana

D'es del 1er de gener de 2010 l'Estat espanyol té la presidència de la Unió Europea (UE). El govern de Zapatero intentarà utilitzar-la com una operació de màrqueting per relançar la seva presidència i seguir venent la farsa que la crisi s'ha acabat. **La crisi actual del neoliberalisme no és una crisi conjuntural passatgera**, és una veritable crisi sistèmica, econòmica i financera, social, ecològica i energètica, i alimentària. No estem al final de la crisi i el més dur encara està per arribar. Estem immersos en una **Unió Europea antidemocràtica**, marcada per la corrupció, en la qual la crisi l'està pagant la classe treballadora, amb un panorama de precarietat, salaris de misèria, atur, acomiadaments, dificultats per accedir a un habitatge digne i arribar a finals de mes, sent les dones, els joves i la població immigrant els més afectats. El **capitalisme depredador**, cau-

sant d'una crisi ecològica global, destrueix el territori; la política agrària està al servei de les multinacionals; l'Europa dels estats empresona pobles; l'Europa del capital és també l'Europa de la guerra; la Unió Europea és un projecte neocolonial basat en una política de rapinya dels recursos naturals dels pobles del sud i de d'exploació de la mà d'obra; la crisi i el malestar social acumulat provoca un increment les mesures repressives per part dels Estats de la UE i la retallada de llibertats democràtiques bàsiques. Front aquesta situació, **la mobilització social és imprescindible**, basada en l'autoorganització dels sectors populars i la nostra presència al carrer. Perquè la crisi la deixem de pagar les i els treballadors, hem d'oposar-nos a les polítiques neoliberals, mobilitzant-nos per al repartiment de la riquesa, del treball (a la feina i a casa), per la defensa del mediambient, per la fi de qualsevol forma d'opressió i discriminació per raons de gènere, nacionalitat, etnia i opció sexual, i

per la desmilitarització, la pau i la solidaritat amb els pobles de tot el món.

Els col·lectius, organitzacions i plataformes catalanes han fet una **crida per a organitzar una resposta** a l'Europa del capital, la crisi i la guerra, impulsar iniciatives de protesta durant aquests sis mesos, i organitzar-nos dia a dia i en tots els terrenys. La primera mobilització convocada tindrà lloc durant la cimera que realitzaran a Barcelona del 27 al 30 de gener els Ministres de Treball de la Unió Europea, amb una **manifestació convocada el dijous 28 de gener a Barcelona per la Campanya contra l'Europa del Capital, la Crisi i la Guerra sota el lema "Contra l'Europa de l'atur i la precarietat, repartim el treball i**

la riquesa", que sortirà a les 19 h. dels Jardins de Gràcia (cruïlla de l'Avinguda Diagonal amb el Passeig de Gràcia).

Agurrelj

Edició del Col·lectiu La Tramuntana (Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí i Josep Torres. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlus Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. **Tirada:** 13.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. **Col·laboracions:** catalunyacgt@cgtcatalunya.cat. **Redacció i subscripcions a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. **Col·laboracions:** jtorres@cgt-balears.org. **Catalunya,** www.revistacatalunya.cat, 8a època, Dipòsit Legal: B 36.887-1992. **Papers,** 3a època, Dipòsit Legal: PM 1.177-2005.

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447, jtorres@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya" Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents: - Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador. - No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials. - Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra. Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

Aquest número s'ha tancat el 15 de desembre de 2009

"Si hem de formar les generacions revolucionàries des de l'escola, cal que desapareguin la majoria de llibres escolars. Els quals s'han d'editar sense interessos materials d'empreses ni de particulars"

Víctor Colomer, conseller-regidor de Cultura durant la Revolució

REPORTATGE

L'aposta per centrar l'economia més en la innovació, sens dubte, serà un avanç cap a la sostenibilitat

El Govern considera que vivim en un planeta de recursos i abocadors d'escombreries infinits

ECONOMIA SOSTENIBLE

Decreixement insostenible i atur insostenible a les Illes Balears

Llorenç Buades Castell

Segons l'enquesta de població activa fa dos mesos que a les Illes Balears superarem les 107.000 persones desocupades. Aquesta xifra va ser més tard moderada per les referències de l'INEM que situà les persones desocupades enregistrades al voltant de les 90.000. Les xifres de desocupació enregistrada al menys fins a final de l'hivern, preveuen un increment encara més gran de l'atur. Sigui com sigui, ni les patronals ni el govern autònom preveuen que la tendència millori per a l'any 2010 i aquest si que es un fet preocupant, perquè més d'un 70% de la població desocupada que té prestacions contributives no té cobertura més enllà de mig any. Els ajuts del govern Zapatero són molt limitats en el temps i insuficients per al manteniment de condicions de vida dignes.

Tot i que el turisme és la locomotora de l'activitat a les Balears, el sector serveis en totes les seves variants ha patit en els darrers temps els efectes de la crisi, perquè la construcció, tot i que ha patit una contracció important de l'activitat privada, ha aconseguit la inversió pública en el Pla E, després de la caiguda d'un 8,9% del sector del totxo en el 2008.

El sector serveis serà beneficiari de propers estímuls com la insostenible regeneració de la Platja de Palma, però aquests afectaran més a la rehabilitació que a la conservació de llocs de feina propis del sector i alguns d'aquests projectes vinculats al món de la construcció i les obres públiques són contraris a l'exercici de polítiques ecològicament sostenibles. Així són qüestionables en l'any 2010 la construcció amb la posada en marxa de diferents projectes vinculats a l'obra per al transport i a la circulació, o a la posada en marxa del pla de construcció de 1.000 habitatges de protecció oficial previstos, de dubtosa sortida, i

amb el conseqüent consum de territori quan ara mateix hi ha un estoc de més de 7.000 habitatges nous sense vendre. Entre aquests habitatges de protecció oficial, hi ha, dit sigui de passada, edificis poc sostenibles ecològicament perquè entre altres coses no es pot estendre la roba i exigeixen tenir secadores, no aprofiten els recursos naturals de l'aigua, el vent i el sol, fan de la gespa i del consum de l'aigua elements dels jardins que els envolten, i a més resten infrautilitzats perquè estan sense vendre per manca de possibilitats per part de la gent d'accés als préstecs (com és el cas dels HPO del Pil·lari com exemple).

El sector serveis és el més afectat per la crisi pel que fa a la incidència de la desocupació, perquè els empresaris han aprofitat l'ocasió per a lliurar-se de bona part dels seus

efectius humans gràcies a l'existència d'un acomiadament excessivament barat i sense justificar. No cal dir que el gros del sector serveis a les Balears depèn de l'evolució de les economies de la gent treballadora i pensionista alemanya i britànica i les economies dels potencials turistes, segueixen en crisi.

Decreixen el VAP, el PIB i la productivitat a Balears

Al llarg del nou segle, el creixement del Valor afegit brut és un 0,70% inferior a la mitjana espanyola, el creixement del PIB per capita balear ha presentat un decreixement del -4,0 % en comparació al creixement del +15,4 % de l'economia espanyola. En el mateix període, la productivitat del treball presenta un creixement acumulat del -6,32% a Balears i del +2,21% a Espanya, respectivament. I no

obstant, el creixement de l'ocupació amb totes aquestes xifres negatives era fins al 2008 d'un 3,7% enfront del 3,4% a Espanya. Paradoxalment al mateix temps que ha crescut l'ocupació ha crescut l'atur, un fet explicable el del creixement de l'ocupació perquè els serveis personals quan es donen no poden, ara per ara, prescindir com altres sectors de la mà d'obra, d'igual manera que ho poden fer en altres sectors: un hotel, una clínica, una empresa de transport pot tancar, però encara que es redueixin, no poden funcionar sense gent treballadora. La contractació està també afavorida pel fet que els costos salarials de la gent treballadora a les Illes Balears és inferior a la mitjana espanyola (un 5,6 % inferior l'any 2008), en tant que la dedicació horària a l'empresa és major, perquè les hores efectives oficial-

ment treballades varen ser un 1,1 % superiors a la mitjana espanyola, i és sabut que els empresaris aprofiten la precarietat laboral per a exigir l'allargament de la jornada de manera gratuïta. El creixement de la desocupació s'ha produït també perquè els ritmes d'increment dels llocs de treball són molt inferiors als ritmes de creixement de la població activa.

El creixement demogràfic de gairebé un 25% entre l'any 2000 i 2008 a les Balears ha situat en el mercat una demanda de creació de feina de 21.000 llocs anuals, un creixement que és impensable que es pugui mantenir sense reduccions de jornada, tot i que ara el creixement poblacional, majoritàriament d'origen migratori, s'alenteixi. No atendre aquesta necessitat de repartiment del treball de manera radical, significa posar caliu a la generació de

conflictes per raó d'origen com els que s'han començat a esbrinar en alguns barris de Palma. Els elements per a bastir una dreta xenòfoba que generi enfrontaments entre la gent treballadora són ben presents i només si som conscients i proposam alternatives socials que mobilitzin al conjunt de la població en la sortida als problemes més immediats de subsistència, a partir de reivindicacions comunes front al capital i als governs podrem guanyar la partida en joc.

Quan arribi la primavera les xifres de desocupació començaran a desinflar-se, però no de la manera que hem viscut gairebé sempre, perquè és molt probable que en el proper estiu superem les 60.000 persones desocupades, cosa que ens obliga a pensar que hem tocat sostre i que aquest sistema tal com va no pot ser útil per a satisfer les necessitats més elementals de la gent. Així que en perspectiva tendrem més persones desocupades i amb menys prestacions contributives i menys subsidis d'atur. El turisme que vendrà estarà més vinculat a les polítiques del tot inclòs, la despesa serà menor i els danys colaterals al comerç i a la restauració es deixaran sentir més que mai per la feblesa de la capacitat de compra i de consum. D'altra banda allò que han posat de manifest aquests mesos de tardor i el que resta d'hivern és la derrota del model turístic que tenim per fer front a l'estacionalitat. Malgrat les despeses oficials, no ha funcionat ni el reclam a l'atracció dels pensionistes europeus hivernals, afectats també per la crisi.

Les polítiques de creixement viscudes fins ara a més d'indesejables no són repetibles al menys fins al 2014 segons constaten els organismes oficials, i per a ells, només les polítiques de creixement poden generar ocupació, cosa evidentment falsa, perquè sense major productivitat no hi ha creixement, i la major productivitat va contra la generació d'ocupació. Ara mateix els objectius del Pla d'Ocupació signat pels agents socials per al 2009-2011 i per al qual es compta amb un pressupost de 307.626.637 euros són molt modestos i potser així i tot poc creïbles: autoocupació de 4.000 persones, incentius als empresaris per a l'ocupació de 2.000 persones i altres 1.000 vinculades a la formació amb plans de contractació. Tot plegat són xifres que no responen a les necessitats i que es complauen en la repetició dels errors als quals ens tenen acostumats, perquè allò que necessitem de veritat és prohibir l'acomadament barat i injustificat que ara es practica, impossibilitar l'exercici d'hores extraordinàries i encara menys les no declarades, combatre el frau fiscal generalitzat de les empreses i els "professionals lliberals", reformar la fiscalitat per tal que pagui qui més té, i repartir el treball existent sense que això hagi d'implicar de cap manera que caiguin els salaris.

La nova llei del govern de Zapatero, un nou engany a la societat

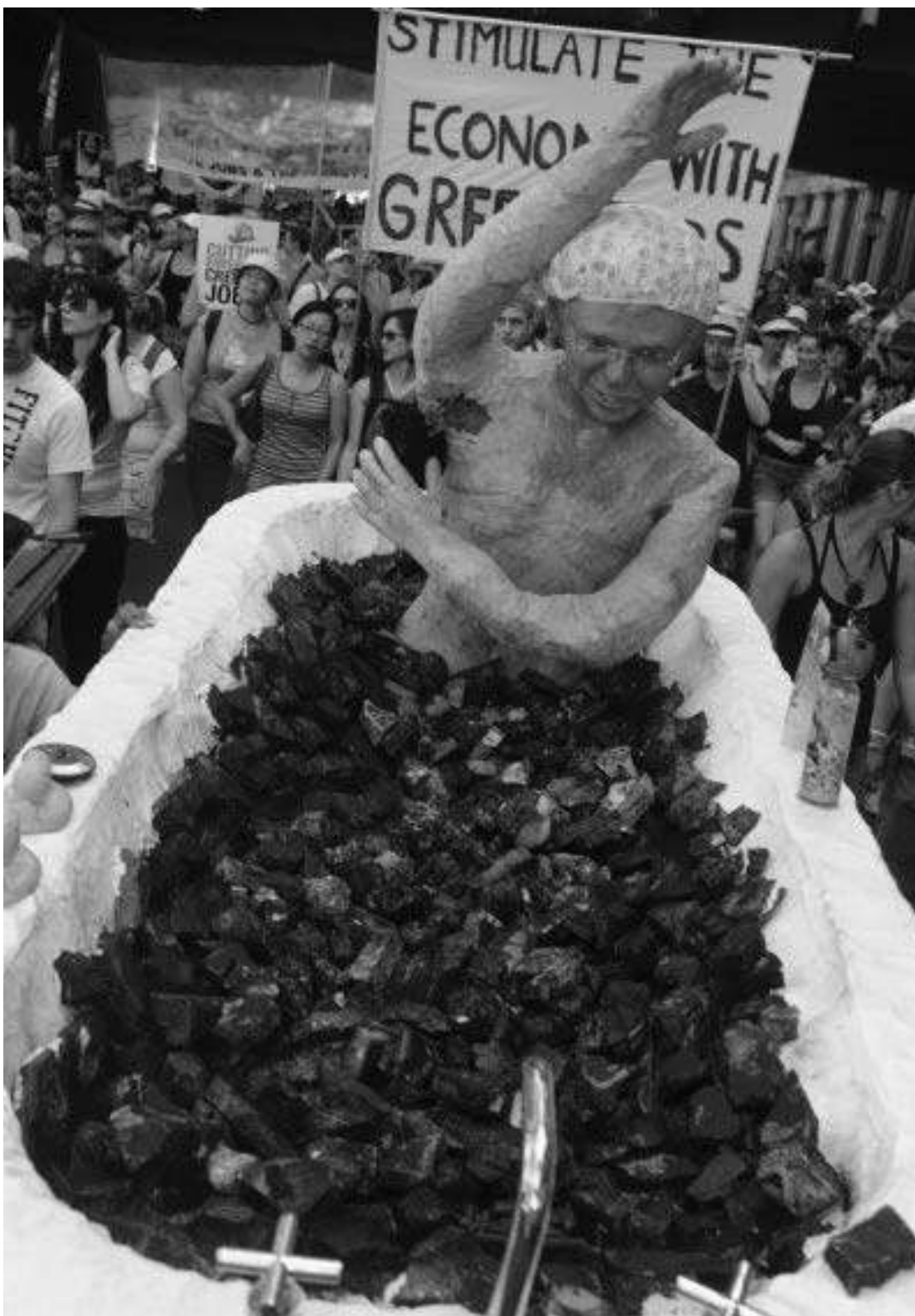
Secretariat Permanent Comitè
Confederal CGT

L'avantprojecte de Llei d'Economia Sostenible del PSOE només tracta de garantir l'actual model econòmic i social capitalista, model desigual i injust, basat en el creixement, el desenvolupisme, el consumisme, l'explotació i l'especulació, assegurant el domini de les multinacionals i negant el protagonisme democràtic a la societat perquè gestioni els recursos i la producció des de les necessitats de les persones, des del repartiment, la igualtat, la justícia i el respecte per la vida en harmonia amb el planeta.

Els eixos d'actuació que planteja la Llei es refereixen a la Millora de l'Entorn Econòmic, la Competitivitat, i la Sostenibilitat Mediamiental. Entorn d'aquests eixos s'assenyalen polítiques socials, econòmiques, fiscals, financeres, laborals, energètiques, mediamientals, formatives i aquelles mesures que fossin necessàries, per a fer del creixement de l'Economia, una cosa sostenible. Per exemple, dotar de milers de milions a la investigació privada, a les empreses privades, al reforçament de les patents en mans de grans multinacionals...

Ja coneixem les conseqüències del desenvolupisme i el productivisme: fam, augment de les malalties socio-ambientals, guerres de saqueig ecofeixistes per l'apropiació dels recursos, sequeres, canvi climàtic, societats cada vegada més autoritàries, atur, precarietat laboral i social, pobresa, marginació, exclusió social, etc.

Amb aquesta llei, el desenvolupament del sistema capitalista basat en la idea d'un món sense límits, pretén suavitzar, des de conceptes com el de sostenibilitat, un camí que ens orienta inexorablement cap al col·lapse ecològic i social. Partint de la consciència que el deteriorament ecològic i social que vivim està causat pel malversament i l'especulació sobre els recursos naturals, la Llei d'Economia Sostenible que planteja el govern del PSOE, és tan sols una volta de rosca pseudoverda, una nova operació de màrqueting vestida de sostenibilitat, oblidant conscientment que, des de qualsevol punt de vista, la pròpia sostenibilitat és conceptualment insostenible. La Llei d'Economia Sostenible proposada pel govern de PSOE reforça els sistemes de dominació ves-

tint-los de mediamientals: sostenibilitat del poder econòmic, sostenibilitat del model de control, sostenibilitat de l'economia liberal, sosteniment del deute de les famílies, Reforma Laboral, ... sostenibilitat de la insensatesa.

La CGT davant la "Llei d'Economia Sostenible"

Des del sindicat de la CGT creiem que qualsevol plantejament econòmic ha de partir de premisses que evitin l'abús i l'especulació, premisses que desenvolupin sistemes de repartiment de la riquesa i el treball. El desenvolupament de polítiques socials que incentivin l'equi-

tat, i la justícia social. Que transgredeixin el pensament únic dels models convencionals de producció i de consum. Apostem per la responsabilitat, per la coherència, per l'austeritat, des de la consciència de classe, des del rebuig a qualsevol forma d'explotació i contra el malversament industrial dels recursos naturals.

Des de la CGT instem les poblacions assalariades ignorades en els seus drets i llibertats, els ciutadans, ciutadanes i pobles empobrits material i moralment per unes regles de comerç i financeres injustes i desiguals i criminals, a rebel·lar-se contra aquest Model de Creixe-

ment que ha demostrat no només la seva ineficiència per a satisfer les necessitats socials, laborals, culturals, d'alimentació, de recursos, d'hàbitat i de llibertat, sinó que el seu model de creixement només és possible per a cada vegada menys persones i a costa d'emmalaltir un món, la terra, on no serà possible, no ho és ja per a la majoria de la població, una vida digna i feliç per a les generacions esdevinidores.

Per totes aquestes raons, segueix sent precisa i urgent la Mobilització Social i la Vaga General per a construir un nou model econòmic i social al servei de les persones i no del mercat.

Per mantenir el creixement econòmic, la Llei d'Economia Sostenible fomentarà elements tan insostenibles com la construcció d'infraestructures o l'impuls a la internacionalització de l'economia espanyola

La Llei d'Economia Sostenible no és sostenible, ja que busca el creixement

Ecologistes en Acció

El 27 de novembre era aprovat l'avantprojecte de la futura Llei d'Economia Sostenible (LES). Ecologistes en Acció considera que la proposta és un compendi de mesures contradictòries que, en el seu conjunt, no ens acostaran cap a la sostenibilitat. La futura llei té com objectiu fonamental garantir el creixement de l'economia espanyola mitjançant l'increment de la seva competitivitat.

Novament el Govern planteja una mesura que considera que vivim en un planeta de recursos i abocadors d'escombreries infinits, en el qual el creixement continuat és possible. Novament el Govern fa política-ficció.

Per a mantenir aquest creixement, la LES fomenta elements tan insostenibles com la construcció d'infraestructures o l'impuls a la internacionalització de l'economia espanyola.

Ecologistes en Acció recorda que el Pla Estratègic d'Infraestructures de Transport (PEIT) va a suposar un important increment de les emissions de gasos d'efecte hivernacle (el sector del transport és el que més les ha augmentat des de 1990), i un major trossejament del territori, el que contribuirà a que seguim perdent biodiversitat.

Per a l'impuls a aquest exigent pla

d'infraestructures, la LES engegarà un mecanisme de finançament públic-privat que permetrà continuar el malbaratament de recursos actual en carreteres i trens d'alta velocitat. Un malbaratament que crea menys i pitjors llocs de treball que l'aposta pel transport públic, que està darrere de la mala qualitat de l'aire de les nostres ciutats, i que, per descomptat, és corresponsable que l'Estat espanyol no compleixi el Protocol de Kioto.

Les mesures contemplades per a internacionalitzar més l'economia espanyola signifiquen un major tràfic de mercaderies, el que implica inevitablement més consum energètic i canvi climàtic. Però no només això, sinó que suposen un suport a l'espòli que estan realitzant les transnacionals espanyoles a l'estranger. Com exemple il·lustratiu estan els casos de degradació de territoris indígenes per part d'Endesa, la contaminació de parcs naturals de Repsol, o la repatriació a la casa matriu dels beneficis obtinguts a l'empobrida Amèrica Llatina pel Banc de Santander.

Ecologistes en Acció valora positivament altres aspectes de l'avantprojecte, per exemple l'aposta per la rehabilitació i el lloguer enfront de la construcció de més habitatges, els plans que conté per a una mobilitat una mica més sostenible, o les mesures d'estalvi energètic i aposta per les renovables. No obstant això,

àdhuc sent positives, aquestes mesures són insuficients.

L'aposta per centrar l'economia més en la innovació, sens dubte serà un avanç cap a la sostenibilitat,

suposant que aquest desenvolupament tècnic se centri a millorar l'eficiència. No obstant això, aquesta no és una condició suficient per a avançar cap a la sostenibilitat. El

parc automobilístic espanyol ha anat reduint el seu consum i les seves emissions progressivament, no obstant això, a dia d'avui, les emissions totals de gasos d'efecte hivernacle d'aquest parc són majors que les de 10 anys enrere, ja que el nombre de vehicles i els quilòmetres recorreguts s'han incrementat notablement.

L'aposta per l'eficiència energètica i la mobilitat sostenible són importants, no obstant això el veritablement fonamental és que vagi acompanyada d'un decreixement dràstic en el consum energètic i la mobilitat motoritzada. Tot això acompanyat per una reconversió cap a les fonts energètiques renovables que vagi molt més allà del tímid objectiu del 20% per a 2020 d'aquest Govern.

En resum, per a Ecologistes en Acció el que presenta el Govern té molt poc a veure amb la sostenibilitat i molt més amb el fet d'aconseguir un creixement sostingut; i per tot això, hem rebatejat aquesta llei precisament com Llei de Creixement Sostingut.

TREBALL-ECONOMIA

En un any de recessió com el 2009, les deu principals fortunes de l'Estat espanyol van elevar el seu patrimoni un 27%

Els desocupats i els treballadors no han pogut gaudir de la riquesa que creen

Les principals fortunes espanyoles atresoren 6.800 milions més durant el 2009

Kaos en la Red

Els rics no passen penúries ni en temps de crisi. En un any de recessió com el 2009, les deu principals fortunes de l'Estat espanyol van elevar el seu patrimoni un 27%. Amos de grans companyies, que en la seva majoria cotitzen a l'Ibex 35, tenen 6.803 milions més en les seves participacions empresarials.

La pujada de la borsa des del mes març provocava un augment en el valor dels seus patrimonis. L'Ibex espanyol s'havia revaloritzat un 30% des de gener. D'això es van beneficiar els milionaris espanyols, evidentment els desocupats i els treballadors no van poder gaudir de la riquesa que creen ells mateixos a través del seu treball. Els bancs, no obstant això, si van rebre milers de milions per a no "tancar", elevant el dèficit de l'estat fins al 5%, en una de les maniobres més descaradament neoliberals que han executat els que es diuen socialistes.

El que més ha engrossit el seu patrimoni és, de lluny, el fundador de l'imperi Inditex, amb la marca Zara al capdavant, Amancio Ortega. El ric espanyol número ú, segons la llista de la revista Forbes, ha assolit augmentar la seva participació a Inditex en 4.313 milions, un 37% , fins a 15.893 milions. Alicia Koplowitz només a Morinvest acumulava 428 milions, un 11% més. Esther Koplowitz, que té el 45% de FCC, és un 24% més rica que el 2008. La dona més rica d'Espanya és Rosalía de Mera que atresora 1.874 milions gràcies al seu 7% a Inditex.

Emilio Botín, president del Santander, és el que més ha revaloritzat el seu patrimoni empresarial, un 71%, fins a 885 milions. Li segueix la família Del Pino, propietària del 44,6% del grup de construcció i serveis Ferroviari que, després de fusionar-lo amb la seva filial d'autopistes Cintra, ha incrementat el valor de la seva participació un 48% (2.568 milions). Els Entrecanales, propietaris d'Acciona, assoleixen revaloritzar el seu patrimoni un 3,4% més i els amos d'ACS, els banquers March, els Albertos i Florentino Pérez, han vist com el valor de la seva empresa guanya un 6%. Qui paga la crisi?

Resposta: 4 milions de treballadors en atur.

La CGT proposa la possibilitat d'una vaga general

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT Catalunya

En la línia d'anar en direcció a la vaga general contra la política econòmica del govern i la patronal, i d'acord amb la petició realitzada pel Comitè Confederal, durant el mes de desembre es van enviar cartes als màxims responsables d'organitzacions sindicals i socials de Catalunya proposant-los reunir-se per a tractar de la possibilitat de convocar una vaga general (s'annexa carta tipus). Les organitzacions que en un primer llistat se'ls va enviar la carta són: ATTAC, CNT, CNT-AIT, CC.OO, COBAS, COS, IAC, SPC, UGT, USOC, USTEC; Centre de Treball i Documentació, FAVB, Ecologistes en Acció de Catalunya. Seguim en la tasca d'enviar cartes a més moviments socials. Ja s'han portat a terme les primeres reunions.

Les organitzacions sindicals d'àmbit estatal a les que s'ha enviat la carta des del Comitè Confederal estatal són: CCOO, UGT, USO, CNT, SO (Solidaridad Obrera), CSIF. El primer llistat de moviments socials a nivell estatal a qui s'ha enviat la carta és el següent: Ecologistas en Acción, Baladre, Quién debe a Quién, Coordinadora de Gays y Lesbianas, MOC, Federación Estatal de Asociaciones de Vecinos, REDI, Red Contra la Re-

presión Sindical, Coordinadora Antibolonia, Sindicato de Estudiantes.

La carta

Salut apreciats companys/companyes:

La nostra organització ha arribat a la conclusió que resulta absolutament necessària una mobilització general contra el deteriorament progressiu de les condicions laborals i socials, així com la contínua retallada de drets i llibertats. Per això i de manera conseqüent, hem acordat l'engegada d'un procés que ens condueixi a la vaga general de la totalitat dels treballadors i treballadores; mobilitzant a la societat en el seu conjunt, per a afrontar la defensa dels drets i llibertats enfront de l'agressió permanent, planificada, calculada, premeditada que estem patint per part del capitalisme neoliberal imperant.

En aquests moments de profunda crisi sistèmica, global, econòmica, laboral, social, energètica, mediambiental, política... a la qual la classe treballadora està sent sotmesa per aquest sistema cruent, entenem que cal adoptar una perspectiva global que unifiqui i doni sentit transformador al cúmul de lluites i conflictes que estem desenvolupant empresa a empresa, sector a sector, territori per territori.

La lluita diària que des de la CGT estem desenvolupant en defensa de

l'ocupació contra els acomiadaments, contra els ERO, contra la pèrdua de drets i condicions de treball, contra la precarietat i temporalitat... volem afrontar-la des d'una nova perspectiva de mobilització i vaga general laboral i social. És necessari recuperar tot el que hem anat perdent en el camí en favor de la patronal, de les multinacionals. És necessari dismantellar la fractura social dissenyada pel capitalisme entre treballadores i treballadors actius, desocupats, fixos, eventuais, precaris, estrangers, joves, sense papers, homes, dones...

Aquesta mobilització general cal construir-la, cal teixir-la entre tots i totes, des de les organitzacions sindicals, els moviments socials, estudiantils, veïnals, plataformes ciutadanes en defensa dels serveis públics,...

Junts podrem transformar o contribuir a la transformació social, a la construcció d'un altre model social més just, solidari, humà, que dignifiqui als treballadors i treballadores, que ens dignifiqui com persones, un sistema basat en la solidaritat i el suport mutu, radicalment oposat al model antisocial, individualista, especulador, saquejador que representa el capitalisme. El capitalisme no admet millora, no és reformable, amb ell la classe treballadora no té futur. Els treballadors i treballadores estan deman-

ant respostes sindicals i socials que els posicionin adequadament enfront de la patronal, enfront del sistema.

Amb aquestes idees, amb aquestes actituds, pretenem mantenir una reunió amb la vostra organització per a analitzar, valorar, avaluar les claus, les necessitats d'aquesta mobilització social i vaga general que us plantejem i per a la qual sol·licitem la vostra implicació, assumpció, suport, adhesió...

La nostra intenció és la d'anar convocant actes, trobades, mobilitzacions en les quals puguem confluïr amb totes les organitzacions, els col·lectius, les associacions i els moviments que comparteixin les nostres perspectives i propostes al llarg dels pròxims mesos, per territoris i sectors, amb l'objectiu de confluïr en una mobilització social que es tradueixi en una gran manifestació i una pròxima vaga general, amb una perspectiva temporal no molt llunyana.

Des de la Secretaria General del Comitè Confederal de la CGT, s'ha enviat a les vostres organitzacions a nivell estatal una carta similar a aquesta que us enviem des de la CGT de Catalunya.

Esperem la vostra acceptació a que puguem mantenir en les pròximes dates aquesta reunió que formalment us plantejem. Tot esperant les vostres notícies, rebeu una salutació fraternal.

La CGT davant el fracàs de la mobilització estatal del 12 de desembre
convocada pel sindicalisme institucional

Apostant per una autèntica dinàmica de lluita

Col·lectiu La Tramuntana
i SP CGT

El 12 de desembre de 2009, les centrals sindicals UGT-CCOO van convocar una mobilització general de caràcter estatal a Madrid sota el lema “El treball el primer. Pel diàleg social”, que havia de ser una “gran” mobilització, però a la qual finalment van assistir entre 35.000 i 40.000 persones. Ni els centenars d'autocars que van finançar amb els diners que reben d'un estat agraït pels seus serveis, ni el suport de l'esquerra oficial i de les organitzacions i col·lectius afins (IU, PSOE, intel·lectuals...), ni la mobilització de les desenes de milers d'alliberats del seu aparell sindical, ni tampoc la demagògia emprada a l'hora de justificar la convocatòria, van assolir mobilitzar una classe treballadora que cada vegada veu més clar que d'aquests sindicats i d'aquests dirigents no se'n pot esperar massa cosa.

Amb aquesta mobilització els sindicats del Sistema pretenien denunciar la situació per la qual travessa l'economia, desbloquejar la negociació col·lectiva pactada i signada i recuperar el diàleg social, amb la perspectiva de no acceptar velles, simples i fracassades receptes que afebleixin i retallin els drets laborals i la protecció als treballadors i treballadores. Per un costat cal congratular-nos de que el sindicalisme institucional hagi apostat per la mobilització de les persones assalariades, essencialment, acollides a aquests convenis bloquejats.

Però, convé ser rigorosos i preguntar-nos per quins són els motius reals d'aquesta convocatòria? Aquestes centrals ens cridaven a les treballadores i treballadors a participar en aquesta mobilització en defensa d'un capitalisme amb regles, d'un sistema financer amb més controls, un desenvolupament sostenible i un estat fort, segons el seu propi manifest. És a dir, no planteja una ruptura amb el model econòmic-social neoliberal i capitalista que ens ha dut a la ruïna a la majoria social.

Des de la CGT considerem impossible seguir endavant amb el mateix sistema econòmic, productiu i social que ens ha dut a aquesta ruïna, que és per naturalesa injust i desigual. Creiem que aquest sistema és inasumible per a qui el patim, treballadors i treballadores, i no es pot contribuir al seu enfortiment si no que cal un nou sistema que garan-

teixir el repartiment de la riquesa i el treball, els drets socials i serveis públics per a tots i totes, un sistema que no segueixi basant-se en el consumisme, el desenvolupisme il·limitat, en la depredació de la naturalesa i els recursos del planeta, un sistema nou que no condemni a l'atur estructural i a la fam a milions d'éssers humans.

Pensem que està bé mobilitzar-se pel desbloqueig de la negociació col·lectiva del 2009 però, cal donar un pas més i pensar en els milions de persones aturades i desregularitzades en les seves condicions laborals.

Sembla que UGT-CCOO obvien la desastrosa situació per la qual passen més de quatre milions de desocupades i desocupats i milions de treballadores i treballadors precaris i indefensos que ho són, entre altres raons, per la contínua rebaixa de drets possibilitada per aquests mateixos convocants després d'anys de reformes laborals pactades, subcontrates, convenis miserables, dobles escales, acords interconfederales, acomiadament lliure, etc...

Per a CGT, aquesta va ser una mobilització molt parcial, concreta, circumscrita al desbloqueig de la negociació col·lectiva que plantejava poques exigències cap a la patronal i cap al canvi de rumb de les polítiques econòmiques del govern. Per altra banda, entenem en la CGT que, aquesta era una mobilització sectària i partidista, ja que no es van buscar, sindical i socialment, consensos, complicitats ni suports per a la realització de la mateixa entorn d'uns objectius comuns. Va ser, bàsicament, un acte de màrqueting

sindical, més que una mobilització social general que busqués solucions definitives a la majoria social que sofreix la crisi capitalista.

No oblidem que aquests mateixos convocants estan plantejant ja una nova negociació col·lectiva a tres anys vista, han signat un acord que permet congelar els salaris dels funcionaris públics, es prepara la vinguda d'una nova Reforma Laboral que segueixi fent-li guanyar al Capital a costa de la classe treballadora i una Reforma de les Pensions que ens faci treballar més anys per a poder cobrar menys pensió. Era per tant una manifestació buida en les seves exigències.

Per tot això, la CGT considera que cal mobilitzar-se i mobilitzar a tota la societat per a donar una resposta contundent que permeti exigir, sense almoines ni caritat, de la patronal i del govern, solucions veritables als problemes socials i laborals del conjunt de la classe treballadora de l'estat espanyol. La manifestació del dia 12 d'UGT i CCOO no pot servir per a tancar definitivament el procés mobilitzador i fer callar l'ànima de respostes que esperen milions de persones explotades.

Amb aquesta mobilització del 12 de desembre, els sindicats convocants ens deien que tots hem de fer esforços per a pagar la crisi. A la CGT diem que la crisi l'han de pagar els responsables de la mateixa, amb mesures polítiques i fiscals que els obliguin a assumir les seves responsabilitats, que els obliguin a retornar l'estafat, amb mesures fiscals progressives que obliguin a pagar a qui més té i s'ha enriquit a

costa de la majoria social. No anem a resignar-nos davant la pèrdua de drets i llibertats, no anem a acceptar nous pactes socials en els quals els treballadors i treballadores també som assenyalats com responsables i culpables de la seva avarícia, egoisme, superba i prepotència.

És necessari traçar un nou rumb, el de la confrontació directa contra el capital i els seus gestors, el de la suma de voluntats per a la consolidació d'una veritable alternativa social i laboral. Cal construir un nou sistema social i econòmic basat en la satisfacció de necessitats del ser humà i no en la lògica del mercat, basat en el decreixement del consumisme, desenvolupisme i productivisme i que permeti el creixement social, el públic, els drets i llibertats

per a totes i tots.

Esperem veure a aquestes centrals sindicals en futures mobilitzacions generals que es plantegin des de la unitat, sense sectarisme, ni protagonismes, per a proposar solucions que beneficiïn a la majoria social, noves mobilitzacions àmplies social i sindicalment en defensa dels drets laborals i socials de totes i tots.

En la CGT estem compromesos i treballant des de fa mesos en la construcció d'una gran mobilització social i vaga general que doni resposta a la crisi econòmica actual, que aglutini totes les lluites parcials que venim desenvolupant empresa a empresa, ERO a ERO, acomiadament a acomiadament, sector a sector. Així l'hi hem transmès a aquestes centrals sindicals que el dia 12 van convocar unilateral i parcialment.

Així, fem una crida a aquestes i a la resta d'organitzacions socials i sindicals per a l'ocupació del carrer, que ens mobilitzem contra la crisi del sistema capitalista, que utilitzem la nostra força i capacitat de convocatòria per a permetre que aflorin les ganes de cridar, les ganes d'expressar-se lliurement i de lluitar, que les treballadores i treballadors tenim des de fa temps. És absolutament necessari convocar una protesta general que aglutini a tots les treballadores i treballadors de tots els sectors de la producció, una mobilització que permeti plasmar davant la societat el nivell de precarietat, de desesperació, de ràbia continguda que està arribant a la classe treballadora i les classes populars.

Estatut dels, o contra els treballadors?

Pep Juárez, Secretari d'Acció Sindical de CGT-BALEARS

Ja des dels seus orígens allà per l'any 1980, l'Estatut dels Treballadors va ser concebut com una eina de submissió de la gent treballadora, cada vegada més eficaç en aquesta funció, mitjançant successius “decretaços” i “reformes laborals”. L'Estatut dels Treballadors va ser qualificat, en aquella època i des de veus independents d'esquerra, com “l'Estatut contra els Treballadors”, ja que consagrava com indiscutible, entre d'altres coses, la propietat capitalista dels mitjans de producció, la subordinació i l'obediència dels treballadors a les ordres de l'empresari, i l'acomiadament lliure. És una espècie de llei de l'embut, en la qual la part folgada l'ocupen els interessos patronals, i per la part estreta es fa passar la majoria de la societat, els treballadors i les treballadores.

Crida especialment l'atenció el contingut dels articles 51 al 56, ambdós inclosos, de l'Estatut. En l'Art. 51 es consagra l'acomiadament col·lectiu, els famosos ERO; en els arts. 52 i 53 es regula l'acomiadament “per causes objectives”, generador d'abusos que arriben fins i tot a la pèrdua del lloc de treball a causa de malaltia de l'empleat o empleada. Així, la utilització perversa d'aquests articles, en mans dels empresaris sense escrúpols, deriva en casos com els de dos companys en Mallorca, acomiadats després de que, fent servir el servei de prevenció que els declara “no aptes”, o “aptos condicionats” per presumptes problemes de salut, l'empresa els aplica un “acomiadament objectiu”, segons l'article 52 de l'ET, i

els deixa en el carrer amb una indemnització de 20 dies per any d'antiguitat.

A més, cínicament argumenten que aquesta mesura és “per preservar la seva salut”. És a dir, que la manera més eficaç d'evitar als treballadors els riscos del treball, és deixar-los sense treball. Un d'aquests casos, el de la Fundació Deixalles, s'ha guanyat judicial i sindicalment des de CGT, amb la readmissió del nostre company. L'altre, el de Diego, de Kalise Menorquina, encara està

pendent de judici (el proper 9 de març de 2010). Però la CGT estem coordinant la lluita, des de Barcelona, Palma i Alaior (Menorca), i entre tots aconseguirem la readmissió del nostre company.

Així també, els arts. 54 i 55 de l'ET estan dedicats a l'acomiadament disciplinari, i, finalment, en l'art. 56 es regula l'anomenat “acomiadament improcedent”, per a aquells casos en els quals se li reconeix la raó al treballador o la treballadora, ja sigui per una sentència judicial o

bé per reconeixement de l'empresari, però que, malgrat tot, és aquest qui decideix readmetre'l o acomiadar-lo, amb unes indemnitzacions que són cada vegada més barates. Amb aquest “Estatut”, fins i tot guanyant, estàs condemnat a perdre.

Aquest potentíssim arsenal legal, en mans patronals, que recull l'Estatut “dels” Treballadors, trenca qualsevol besllum d'equilibri en les relacions laborals, i situa permanentment a la gent treballadora a la

total mercè dels patrons. Sembla no només un pertinent un canvi de nom d'aquest Estatut, que no hauria de ser “dels treballadors” sinó “contra” els treballadors. En aquesta societat i mentre no li posem remei, els treballadors som ens sotmesos per les Lleis. Per això, a l'anomenat “Estatut dels Treballadors” l'hem de situar en el nostre punt de mira, per la derogació immediata dels seus articles més nocius.

Fins a quan el consentirem?

OPINIÓ: La línia 9 del Metro de Barcelona ha estat inaugurada amb pressses i sense garanties

Secció Sindical CGT Metro Barcelona

La Línia 9 del Metro de Barcelona va entrar en funcionament el 13 de desembre sense haver estat publicat en el DOGC el Reglament de Circulació de Trens. Feia només quinze dies que l'empresa constructora havia lliurat l'obra finalitzada, i el dia de la inauguració va haver-hi dos incidents. Tampoc s'han construït passarel·les d'evacuació del passatge en els interiors dels túnels com estava pressupostat.

La CGT, que és el sindicat majoritari al Metro de Barcelona, vol denunciar que la Línia 9 del Metro de Barcelona inaugurada a tot córrer pels polítics i la Direcció de l'em-

presa, manca de l'aprovació i la publicació obligatòria del Reglament de Circulació de Trens, on es garanteix la seguretat que ha d'aplicar-se davant qualsevol tipus d'incidència i la normativa per al seu correcte funcionament.

A la CGT de Metro ens sembla una irresponsabilitat que una obra finalitzada i lliurada per les empreses constructores tan sols feia quinze dies, s'obris al públic i es posés en funcionament en tan breu termini de temps. Solament s'entén per a aconseguir rendibilitat partidista inaugurar la Línia 9 amb semblant improvisació, màxime quan porten des del mes de març anunciant a so de bombo i platerets l'obertura de la línia.

El Reglament de Circulació desen-

volupa i marca les normes de seguretat a seguir i abasta totes les situacions de risc que es poden donar, per exemple com i quan es pot entrar en el túnel per a auxiliar un tren parat i amb passatge. Aquest reglament ha de ser aprovat i publicat per la Conselleria de Transports perquè entri en vigor i abans que es posi en funcionament la circulació dels trens, havent de ser conegut per tots els treballadors que han d'aplicar-la, des dels operadors del Centre de Control del Metro fins al total dels treballadors de la Línia.

No és gens tranquil·litzador el fet que s'hagi dissenyat una ruta alternativa amb autobusos per si passa algun tipus d'incident tecnològic, de fet el mateix dia 13, dia de la inauguració, a les 21 hores va estar a

punt de ser utilitzada ja que van haver-hi dues incidències que van obligar a deixar solament un tren com a servei de llançadora, quedant inutilitzada l'altra via per quedar-se un comboi del Metro parat en una estació.

La CGT també vam denunciar que s'havia pressupostat la construcció de passarel·les d'evacuació en l'interior del túnel i les mateixes no s'han construït, a pesar d'haver-se triplicat el pressupost inicial. La CGT hem calculat que el temps que trigarà un empleat en personar-se en un tren en cas d'algun tipus d'incidència serà d'aproximadament entre 10 i 15 minuts depenent del lloc on succeeixi. Considerem que és totalment intolerable que es retalli en la seguretat del passatge.

Dintre d'aquest caos organitzatiu i tècnic que ha representat aquesta inauguració cal destacar que la Direcció no ha comunicat l'alta de l'obertura als ens que corresponen d'alguns dels centres de treball que han inaugurat. Totes aquestes qüestions sobre la línia 9 han estat plantejades en repetides ocasions per la CGT davant la Direcció del metro i davant la Conselleria de Transports trobant el silenci i la indefinició com resposta.

Per tot això el sindicat llibertari de la CGT considerem que la Línia 9 del Metro de Barcelona no reuneix els requisits mínims imprescindibles per a la seva obertura al públic i creiem que s'està utilitzant als ciutadans de Santa Coloma com conills d'indies.

La CGT denuncia que la família Seguí hauria desviat un milió d'euros dels comptes del Grup Contenemar. Mentrestant, prossegueixen els acomiadaments en empreses del grup.

El fals naufragi del Grup Contenemar

Pablo Elorduy
Redacció Diagonal (*)

La tripulació del Mercedes del Mar roman a bord del vaixell, al port de València, des del 27 de juliol i porta des de llavors sense cobrar. Dels 32 treballadors que van començar la vaga, actualment només resisteixen nou. Els que falten han marxat a la recerca d'un altre treball. Pedro, un dels que continuen a bord d'aquest vaixell de la companyia Iscomar, una de les empreses del Grup Contenemar, explica que no poden marxar-se sense més. "No t'acomia-den i, al no fer-ho, si marxés estàs abandonant el lloc de treball, de manera que no pots cobrar la indemnització per acomiadament". A Barcelona, els empleats del Teresa del Mar, un altre buc del grup Contenemar, un holding que conformen prop de cent empreses controlades per la família Seguí, estan en una situació semblant. El Gracia del Mar es troba a Vigo; allí l'empresa va tallar el subministrament de queviures i d'energia per a desallotjar la nau. A més hi ha altres ERO presentats en empreses del grup, com Estibadora de Ponent, Terminales del Turia, Transportes Guadalaviar, i un expedient en les oficines de Contenemar a Madrid. "El grup està ferit de mort", sentència un reportatge sobre Contenemar en la revista Transporte XXI, "el concurs de creditors afecta a gairebé totes les societats del grup, que té en curs vuit ERO d'extinció que afecten al 70% de les seves ocupacions". La companyia justifica els acomiadaments per la crisi econòmica. El descens de l'activitat comercial, exposen, ha dut Contenemar a acumular pèrdues per 42 milions d'euros. No obstant això, segons explica l'advocat Rafael Goiría, la ferida d'aquesta companyia no és tan greu: "Amb els estudis que hem fet, dels 42 milions de pèrdues, el 70%, és a dir, 30 milions, són deutes a empreses del grup, apuntades per a augmentar les pèrdues, un artífici comptable", explica aquest lletrat. "En un plànol metafòric, el que passa és que a cada costat de la taula s'asseu un germà: entre ells s'imposen el preu dels nòlits, es noliegen vaixells a preus fora de mercat i manegen els preus, de manera que quan van a demanar crèdits als bancs presenten balanços sanejats i quan els interessa una

operació com l'actual el que fan és inflar-se a pèrdues", detalla. Des del Sindicat de Treballadors de la Marina Mercant-CGT (STMM-CGT) assenyalen que darrere d'aquest moviment apareix la intenció del Grup d'empitjorar les condicions dels treballadors, de per si mateix castigades per la parcel·lació; acomiadar treballadors per a contractar més barat, de manera que les indemnitzacions de les persones acomiadades corrin a compte del Fons de Garantia Salarial i l'INEM. Mentrestant, "l'empresa continua la seva normal activitat utilitzant bucs noliejats i espais de celler d'altres bucs. En definitiva, la càrrega transportada és la mateixa que en anys anteriors sotmesa a les naturals oscil·lacions del mercat", resumeix l'escrit presentat per STMM-CGT a la Conselleria d'Ocupació de Madrid contra l'Expedient d'Extinció de Contractes de Contenemar. I en el mercat, el que li correspon a aquesta empresa és un 40% del sector del transport marítim de mercaderies, un tros de pastís que li va reportar 131 milions en ingressos l'any 2008 i que permet, com figura en l'Expedient, que sis membres de la família

Seguí estiguin donats d'alta en la Seguretat Social en diferents empreses del grup com treballadors per compte aliè, "el que, a més de ser il·legal, suposa un cost anual en salaris i càrregues socials d'uns 630.000 euros". A més, la Comissió de Treballadors de Contenemar denuncia una desviació de capitals de més d'un milió d'euros des de Contenemar a comptes particulars de la família Seguí. Enric Tarrida, secretari general de CGT Sector Mar i Ports, considera improbable que l'empresa hagi passat en dos anys de tenir beneficis sucosos a pèrdues de tanta magnitud, a pesar del baixó de l'activitat provocada per la crisi. En això aprofundeix Goiría, qui també critica la passivitat de l'administració davant el dúmping laboral portat a terme pels Seguí. Pedro, a bord del buc, confirma que cap funcionari s'ha passat per allí, tan sols una parella de la Guàrdia Civil es va acostar al port, en els dies previs a la disputa del campionat de Fórmula Ú, per a preguntar per una pancarta que els empleats havien penjat en el Mercedes del Mar.

La importància de dir-se Seguí

L'enfonsament en 2007 del Don Pedro, un dels vaixells d'Iscomar, i l'abocament de part del seu fuel en la costa d'Eivissa va dur als periòdics el nom d'aquesta companyia. Aproximadament 1.400 treballadors són emprats per les diferents empreses dels Seguí. Aquest és, segons el parer de Rafael Goiría, un dels motius perquè fins a ara cap Govern hagi volgut interferir en les seves activitats, a pesar que des dels anys 80 aquesta companyia arrossega un deute amb l'Administració, amb Hisenda, la Seguretat Social i les autoritats portuàries que avui es calcula de 60 milions d'euros. Al setembre, ANAVE, la patronal naviliera, va criticar la "condescendència per part dels gestors públics" amb Iscomar i Contenemar a l'hora d'exigir-los els pagaments corresponents. "Ningú els fica mà", assenyala Goiría, i és que la influència de la família Seguí en la política balear és significativa. Dos dels seus membres formen part del Partit Popular menorquí; un d'ells, José Seguí, ha estat senador, i la família també controla el Diari de Menorca. (*) Article publicat al núm. 111 de la revista Diagonal

QUI PAGA MANA

Sopar de nadal

Vicent Martínez

El mes passat es van celebrar els sopars de nadal. Un acte social-empresarial que varia en funció de l'empresa i que sol estar molt carregat d'una certa dosi d'hipocresia, sobretot si hi són presents els caps: bé siga l'empresari o els directius. I dic hipocresia perquè, com és obvi, davant dels caps, com demana la prudència, no es poden treure, almenys tan lliurement com amb la resta de companys, determinats temes. Tot el que es diu en aquests contextos no sol ser molt favorable cap als treballadors, i ara, amb un context, o millor dit, amb l'excusa de la crisi: tot són acomiadaments, baixades de salari o congelació. Frases del tipus: "l'empresa no pot assumir..." o "hem hagut de fer un esforç de reajustament de la plantilla" són eufemismes que amaguen la crua realitat, tot i que l'excusa de la crisi no fa més que augmentar els típics discursos victimistes dels empresaris que sempre demanen un esforç més. No he trobat en els diferents treballs en què he estat mai cap empresari que diga que va a pujar, en un context de creixement, el salari dels treballadors per sobre de l'IPC, i molt menys dir que ho farà molt per sobre, perquè han triplicat beneficis. Si bé la crisi és excusa per retallar, el creixement desbordant no ho és per incrementar els salaris de forma important. Després d'aquests discursos institucionals i corporatius, arriba el moment dels treballadors, un cop marxat els caps o en un altre ambient, de comentar aquell discurs. Es tracta de respondre i criticar, de donar-li nom a l'explotació que fan, a les hores extra no pagades, als contractes en frau de llei, a les vacances no gaudides, als salaris baixos, a que els empresaris, en realitat, segueixen guanyant diners. A criticar en definitiva un sistema jeràrquic i injust que no permet al treballador gaudir ni dels beneficis econòmics de la seua feina, ni controlar la feina que fa. Per sort, el dret al "pataleo", com si es tractés d'una teràpia de grup proletària en contra del capitalisme, encara es manté. Criticar els caps i l'empresa hauria de passar a formar part dels drets humans. El més frustrant d'aquests sopars de nadal és descobrir currantes que encara aplaudeixen formes de direcció autoritàries, hores extra no pagades en nom de la professionalitat. Jo, al meu sopar d'empresa, quan vaig sentir entre els treballadors la frase, "encara sort que tenim feina", no vaig ni voler replicar (ja faré la teràpia de grup en contra del capitalisme amb altres companys més crítics). Vaig tirar mà de la copa de vi, pagada per l'empresa, i me la vaig reomplir fins els topes, que les penes, diuen, s'ofeguen amb alcohol.

La CGT convoca una vaga de dissabtes a Correos de Balears

STYC-CGT Balears

El Sindicat Federal de Correos de CGT a Balears ha decretat vaga tots els dissabtes del 2010 (de l'1 de Gener al 31 de Desembre). Afecta a tots els treballadors de Correos de les Illes Balears (funcionaris, laborals i temporals). Es promou aquesta vaga per la falta de negociació d'un calendari laboral amb l'empresa. Per la implantació de la jornada laboral de 35 hores setmanals. Per la falta de contractació per cobrir les places vacants. Per un servei públic de qualitat que garanteixi el repartiment de dilluns a divendres en totes les Illes, hi ha àmplies zones rurals on no es presta el servei de Correos i on els treballadors han d'aportar els seus vehicles per a realitzar el repartiment.

Reunió Confederal d'Acció Sindical a Madrid el 28 de gener

Redacció

Ens trobem en un moment complex, en el qual a més de patir les contínues retallades de drets contra els quals lluitem dia a dia (ERO, convenis col·lectius, repressió sindical, falta de serveis socials...), ens veiem immersos en la lluita contra la crisi del sistema capitalista (amb més de quatre milions de persones a l'atur) que prepara noves retallades estructurals, com l'enèsima reforma laboral, una nova reforma de les pensions i retallades en la negociació col·lectiva. Així mateix ens enfrontem a un procés electoral que començarà en el 2010 i que finalitzarà el 2011. Es convoca a tots els responsables d'acció sindical de la CGT a una reunió que tindrà lloc el pròxim dia 28 de gener de 2010 a les 10.30 hores, en els locals del Comitè Confederal de la CGT a Madrid per planificar i conèixer quines són els actuacions a futur de cada territori i sector i coordinar les activitats que depenen dels diferents responsables d'acció sindical que hem d'engegar durant aquest any i el següent. També es sol·licita que cada territori i sector presenti el mapa sindical i les dades de representativitat en el seu àmbit actualitzades, amb la finalitat de contrastar la informació disponible amb el responsable del SP del Comitè Confederal.

La secció sindical de CGT insta SEAT a produir cotxes sense emissió de CO2

FEMEC-CGT

En una resolució acordada en el VIè Consell Mundial de Treballadors de la Indústria Automotriu celebrat a Hannover el passat mes d'octubre, la CGT manifesta a l'empresa la seva proposta de fabricació, de manera immediata, de vehicles propulsats per energies totalment renovables i sense emissió de CO2. La CGT va promoure aquesta resolució en el Consell internacional davant del que entén que són mesures de cara a la galeria per part de les empreses del sector de l'automòbil. La gravetat dels efectes del canvi climàtic no permeten posar simples draps calents i les solucions energètiques s'han de produir immediatament.

Dintre del procés de la Cimera del Clima de Copenhagen, la CGT coincideix amb les organitzacions que exigeixen als governs un canvi immediat en les polítiques energètiques que, en el cas de l'automòbil passa per l'eliminació de les motoritzacions basades en combustibles fòssils i la investigació i aplicació de tecnologies basades en l'Hidrogen o altres fonts d'energies d'emissió zero. També aposten per una racionalització del transport augmentant l'aportació del transport públic al conjunt de la mobilitat humana. Però sobretot insisteixen davant l'empresa SEAT que els ingents beneficis obtinguts per les multinacionals en les últimes dècades han de ser els que sufraguin un canvi de

tecnologies que permetrien, en tot cas, posicionar-se en el futur mercat de l'automòbil. Finalment informen que aquestes propostes estan sent aportades als ministeris d'indústria dels països de tota Europa on hi tenen presència el Consell de Treballadors de l'Auto. Resolució sobre Medi ambient i fabricació d'automòbils amb emissió zero adoptada a Hannover el 18 d'octubre de 2009 El Consell de Treballadors/es de la Indústria Automotriu, després d'analitzar la situació a la qual ens enfrontem, el planeta i tots els habitants, pels efectes de la contaminació que generen els tipus d'energies no renovables, RESOLEM: Que les conseqüències d'aquesta

destrucció del medi ambient no permeten mesures a llarg termini ja que les conseqüències sobre la naturalesa són tan negatives que ja vivim catàstrofes tan terribles com les viscudes recentment a Filipines. Que existeixen fonts d'energies renovables i no contaminants que han de substituir immediatament els actuals sistemes d'energia. Per això cal aconseguir l'eliminació de l'ús de combustibles fòssils, especialment el petroli i l'energia nuclear, de manera immediata. Que el món del transport ha de convertir-se cap a una societat més integrada amb el medi ambient. S'ha d'eliminar la producció de vehicles amb motors d'explosió i fabricar només actuacions de zero emissió de CO2. S'ha de reciclar

les produccions cap a una major utilització del transport públic. Que tot això s'ha de fer per mitjà dels beneficis obtinguts pels empresaris en les últimes dècades, mantenint l'ocupació en totes les empreses, reciclant la producció cap a una indústria que doni resposta a les necessitats de la població i no a l'acumulació de beneficis en mans d'uns pocs. Coma Consell de Treballadors/es de la Indústria Automotriu acordem transmetre aquesta resolució a tots els consorcis de l'Automòbil on treballem, així com als governs dels nostres països, que han de garantir que les ajudes milionàries que reben els Consorcis de l'Auto es dediquin realment a garantir la vida futura del planeta.

Els treballadors de Calvià 2000 contra la privatització del servei municipal d'aigua potable

Secció Sindical CGT Calvià 2000

Els treballadors/es de Calvià 2000 SA porten mesos expressant la seva més enèrgica repulsa a l'aprovació la privatització del servei municipal d'aigua potable de la localitat mallorquina de Calvià, l'ajuntament de la qual va aprovar-la en el ple realitzat el 23 de desembre. Des de CGT ja vam expressar la nostra protesta per les formes autoritàries inadmissibles amb les quals els responsables de l'empresa pública Calvià 2000 SA van comunicar el 5 de novembre a la plantilla el projecte de segregació cap a la gestió privada del Servei d'Aigua Potable, la part més rendible d'aquesta empresa pública de serveis.

En una reunió convocada per la Direcció de l'empresa pública Calvià 2000, en la Sala de Palmanova i amb l'assistència de més de 200 treballadors, es va anunciar la segregació del servei d'Aigua Potable del municipi de Calvià, mitjançant una concessió a la iniciativa privada. La CGT posa l'accent amb la disconformitat, tant en les formes emprades com en el fons del tema. 1.- Quant a les formes, resulta inadmissible que els tres responsables que van comunicar la notícia a la plantilla (Bartolomé Bonafé, president de Calvià 2000; Víctor Hernández, gerent, i Domingo Merino, cap de personal) imposessin la presència de la Policia Local dintre de la sala de reunions (almenys tres agents de paísà) i dues

patrulles d'uniforme a la porta del recinte.. De la mateixa manera resulten inadmissibles les formes autoritàries, i les amenaces (amb sancions d'acomiadament) cap als treballadors que fessin intervencions que ells consideressin insultants. Tota la reunió es va convertir en un acte de clara intimidació. 2.- Quant al fons, resulta que aquest és el primer i més clar intent de desmantellar una empresa pública de serveis, Calvià 2000 SA, ja que es pretén privatitzar o donar en concessió la seva part més rendible, el Servei d'Aigua Potable, amb l'argument que, d'aquesta manera, es garanteixen els salaris del conjunt de la plantilla. Uns arguments que no poden amagar les veritables intencions del consistori que presideix Carlos Delgado: la privatitza-

ció de tots els serveis públics. Des de la CGT reiterem el nostre compromís de defensa dels llocs de treball dels treballadors de Calvià 2000 SA., indissolublement lligats al manteniment del caràcter de servei públic de l'empresa. És la millor manera, també, de mantenir uns serveis públics i de qualitat per a tots els veïns del municipi de Calvià. Tenim l'obligació moral d'explicar a la població que aquesta operació de recaptació ràpida per part del partit que governa suposarà una repercussió econòmica important en la butxaca dels contribuents a mig i llarg termini pel que fa el servei de l'aigua. Per totes aquestes raons, animem als ciutadans/es de Calvià a participar en les mobilitzacions que convocarem.

La primera acció coordinada de la CGT-Balears i de la CGT de Barcelona després de la unificació de les revistes "Catalunya" i "Papers"

Per la readmissió de Diego Moyà, acomiadat per Kalise Menorquina

CGT Balears

El 16 de desembre, des de la CGT-Balears i la Federació Local de CGT Barcelona, es va portar a terme una acció sindical conjunta, davant les instal·lacions de l'empresa de gelats Kalise Menorquina. L'acte va consistir en concentracions simultànies a Santa Perpètua de la Mogoda (Barcelona), Palma (Mallorca) i Alaior (Menorca).

Aquesta acció té una importància capdal. Perquè no només és en defensa d'en Diego Moyà i del seu lloc de feina. Ho és també contra la immoralitat i la injustícia que suposa acomiadar treballadors al·legant motius de salut, com ha estat el cas. Una vegada més, la CGT ha respost de l'única manera que sabem fer: solidàriament, i fent palesa la nostra norma: contra la injustícia, recolzament mutu; si ens toquen a un o una, ens toquen a tots i totes.

Hem de donar-vos una altra bona notícia: El nostre company Abdou Diop, acomiadat pels mateixos motius per la Fundació Deixalles (qui ho anava a dir) ha estat readmès, després de guanyar judicialment la improcedència del seu acomiadament. La readmissió d'Abdou situa una passa més a prop la de Diego, davant el Jutjat del Social. Però no hem de baixar la guàrdia ni relaxar-nos des de la lluita sindical. En un país on és legal l'acomiadament lliure, la improcedència d'un acomiadament no garanteix la readmissió del treballador/ra agredit. D'aquí que és molt important continuar amb la vigilància i l'acció sindical, perquè els empresaris sense escrúpols s'ho pensin dues vegades abans de tornar a agredir a treballadors, com ho ha fet Kalise Menorquina.

També tenim un altre motiu de satisfacció: aquesta és la primera acció coordinada de la CGT-Balears amb els nostres companys de la CGT de Barcelona, als qui agraïm

la seva generositat solidària, tot d'una després de la unificació de les nostres respectives revistes "Catalunya" i "Papers". Aquest acte ens apropa una mica més i, so-

bretot, potencia per a tots i totes, de cara al futur, la millor eina que tenim, la CGT. Prou de repressió, Diego readmissió !!.

Contra la nova borsa de treball de l'ICS

Federació Sanitat CGT Catalunya

Davant del pacte sobre la borsa de treball signat entre l'Institut Català de la Salut i els seus subdits servils (CCOO, UGT i SATSE), la CGT va denunciar que: - L'esmentat pacte dóna a l'empresa la possibilitat d'evaluar al personal arbitràriament, i que l'esmentada puntuació suposi el 50% dels mèrits totals.

Gener de 2010

- Que els contractes inferiors a tres mesos siguin a caprici de l'empresa sense necessitat de cap barem. - El pacte elimina la circular 9/90 fent desaparèixer la promoció interna. Aquest pacte només es pot interpretar com un "trueque" a canvi dels beneficis d'uns sindicats pactistes i venuts, que han utilitzat com a moneda de canvi els treballadors eventuais de l'ICS.

Davant d'aquests fets, a partir del dia de la signatura de l'acord, la CGT va recollir signatures en contra, va fer concentracions arreu de Catalunya i va boicotejar el sopar i celebració del 25è aniversari de l'ICS, com a mesures perquè no s'apliqués l'esmentada borsa, paral·litzant-la un mesos. Ara, l'ICS i els seu escolanets, CCOO, UGT i SATSE, han decidit aplicar-la. Ja no és hora de recollir

signatures i petites batalles, és hora de les accions contundents. Per això, des de la CGT vam convocar una assemblea-concentració al vestíbul de l'Hospital Universitari Joan XXIII de Tarragona el 15 de desembre de 2009, així com mobilitzacions amb dues jornades de vaga als centres de l'ICS els dies 21 i 28 de gener de 2010 per a demanar la supressió de la nova borsa de treball.

Augmenta la inflació anual als Països Catalans

Kaos en la Red

Després de molts mesos en xifres negatives, la inflació anual dels Països Catalans es va incrementar durant el passat mes de novembre fins al punt d'esdevenir positiva en els tres territoris. Les causes d'aquesta evolució en cap cas cal buscar-les en un augment del poder adquisitiu de les classes treballadores, ja que bona part de les partides que es tenen en compte havien mantingut les xifres negatives de mesos anteriors. Per contra, durant el novembre, es va combinar l'increment dels preus de la roba i el calçat i el temut increment del preu dels carburants, que va repercutir en un major cost dels transports, que van augmentar un 4,8% a Catalunya, un 4,2% al País Valencià i un 4% a les Illes Balears durant l'any 2009.

El major increment anual va ser a Barcelona (0,9%), seguida de València i les Illes Balears i Pitiüses (0,5%), mentre que el menor increment va tenir lloc a Castelló (-0,1%), seguit d'Alacant (0,1%) i Lleida i Girona (0,2%).

Aquesta evolució és provocada per causes conjunturals de temporada i sobretot per motius exògens, com són el preu del petroli. D'aquesta manera, es pot caure en el perill que tingui lloc un increment dels preus que no respongui en cap cas a la realitat del poder adquisitiu de la majoria de la població, la qual es veuria obligada a realitzar una despesa cada cop major per la qual no disposa d'ingressos equivalents, dificultant d'aquesta manera el consum i el benestar.

Cal que ara, més que mai, s'afronti el debat pendent de la millora de les condicions salarials i de poder adquisitiu de la classe treballadora, cada cop més degradades després d'anys de polítiques neoliberals de repartició de la riquesa en favor del gran capital i que han contribuït decisivament a provocar l'actual crisi. Algunes de les mesures cap a les quals cal avançar, per tal de poder assolir una economia realment sostenible, han de ser un salari mínim de 1.200€ (el 60% del salari mig, tal com recomana l'OIT), una fiscalitat profundament més progressiva, un subsidi d'atur indefinit i digne, increments salarials per sobre del 2% i la capacitat dels Països Catalans per adaptar aquestes i altres mesures a la realitat i el cost de la vida propis. La situació actual, en bona mesura, es deu a la incapacitat per consumir allò que s'ha produït, a causa de la precarització endèmica i en augment de la classe treballadora, una xacra a la qual cal fer-hi front per sortir de la crisi.

Coordinadora del sector de la informàtica de la CGT

Coordinadora d'Informàtica de la CGT

La Coordinadora d'Informàtica de CGT és una iniciativa que pretén activar el sindicalisme en un sector com el de les TIC (“Tecnologies de la Informació i la Comunicació”), on les empreses del sector són, en realitat, ETT (empreses de treball temporal) tot just maquillades, sota el suposat atractiu i prestigi del treball informàtic. Aquestes empreses practiquen una cosa que pot ser caracteritzada amb un terme encunyat a l'Estat espanyol, el “bodyshopping” -un invent similar al ja insubstituïble “fúting”-i que fonamenten els seus ingressos en la contractació temporal o per obra, a treballadors/es de poca experiència i baixes exigències salarials, que posteriorment seran “revenuts” per hores a terceres empreses, com professionals altament qualificats i amb una suposada gran experiència.

Aquestes empreses practiquen una cosa que pot ser caracteritzada amb un terme encunyat a l'Estat espanyol, el “bodyshopping” -un invent similar al ja insubstituïble “fúting”-i que fonamenten els seus ingressos en la contractació temporal o per obra, a treballadors/es de poca experiència i baixes exigències salarials, que posteriorment seran “revenuts” per hores a terceres empreses, com professionals altament qualificats i amb una suposada gran experiència.

Aquesta Coordinadora Informàtica té seccions sindicals en diverses grans empreses del sector com Coritel, Atos Origin, IBM, INDRA, EDS... a més de tenir presència en l'Administració Pública, Sanitat, ADIF o en les subcontrates de REPSOL. En un sector on la precarietat, la subcontractació i la cessió il·legal de treballadors són gairebé la norma, a més d'evidenciar-se constants episodis de repressió sindical, la Coordinadora intenta articular un sindicalisme que superi la fragmentació imposada. És important ressaltar que els nivells d'afiliació a sindicats i fins i tot el coneixement dels drets laborals més elementals en el sector són molt baixos. Un model al que la Coordinadora vol imitar en alguns aspectes, pel seu caràcter cooperatiu i descentralitzat, és el moviment de programari lliure.

La Coordinadora té previst seguir fent un treball clàssic de conscienciació (repartiment d'informació en centres de treball, creació de seccions sindicals, candidatures en eleccions sindicals...), posant tots

els materials que generi en la xarxa i intentat que les seves assemblees s'estenguin per tot l'estat (de moment, Barcelona, Madrid i Zaragoza, a més d'alguns delegats per altres parts de l'Estat espanyol), tenint en compte que es tracta d'un sector que s'està “proletaritzant” paulatinament, que cada vegada es veu menys a si mateix com una èlit, i que en les actuals condicions de crisi podria ser més fàcil de mobilitzar.

Pel futur de la informàtica. Contra la precarietat

Els/les informàtics/ques fem un treball central sense el qual no podrien funcionar moltes empreses de diferents sectors (banca, telecomunicacions, transports, indústria...) Realitzem la mateixa labor que els/les nostres companys/es de les empreses matrius però a l'estar subcontractats ens imposen pitjors condicions laborals, i quan no guanyen prou, d'una puntada, ens deixen en el carrer. La subcontractació i l'externalització no només empitjoren les nostres condicions de treball, també degraden la informàtica doncs les consultores menyspreen la nostra capacitat tècnica reduint-nos a mers gestors per a així engreixar més els seus comptes i fer-nos més prescindibles. Així no hi ha carrera professional possible. Ja és hora d'organitzar-nos, abans que la informàtica i les nostres condicions laborals es degradin encara més.

Per això des de la Coordinadora d'Informàtica de la CGT lluitem per una informàtica basada en con-

dicions de treball dignes i en la innovació tecnològica. La subcontractació i la precarietat per als directius i els empresaris.

Un conveni amb molt poques novetats

El primer conveni col·lectiu del nostre sector es va signar allà per l'any 1982. Doncs bé, 16 convenis i 26 anys després, estem com el principi, sense tenir un conveni on es reculli algun avantatge o dret millor als ja existents en l'Estatut dels Treballadors. Vaja, que el nostre conveni tot just millora el que ja hi ha. Durant tot aquest temps la patronal (les nostres benvolgudes empreses, per a entendre'ns) s'ha anat sortint amb la seva i ha imposat sempre els seus interessos davant la ineficàcia i col·laboració dels sindicats majoritaris CCOO i UGT, que es comporten com meres comparses d'aquesta estafa.

La situació continua igual amb l'actual conveni, es segueix sense millorar les condicions de treball i l'empresa pot seguir fent el que li dóna la gana, amb els sous, la jornada de treball, l'horari... dels seus empleats. Algú entén que aquest conveni reculli les taules salarials del 2007!!! Una congelació salarial de 2 anys per la cara, que ha permès a les empreses no pujar els sous si no els donava la gana. Tot són avantatges, escolti.

Quines novetats té el nou conveni? Poques, molt poques. Respecte a la jornada laboral i horaris:

- Un màxim de 1800 hores anuals de còmput anual o 1808 en altres casos, molt lluny de les condicions

d'altres convenis d'altres sectors, per exemple, Banca (1700 hores), Arts Gràfiques (1776) o Assegurances (1700).

- Un dia més de vacances (23 laborables), però només per a alguns. Les empreses que tinguin més de 2 mesos de jornada intensiva segueixen tenint els 22 dies d'abans.

- Establiment del mes d'agost com jornada intensiva de 36 hores, curiosament el mes triat per la majoria dels empleats per a les seves vacances.

La resta de novetats recull el que ja apareix en la legislació vigent, acumulació d'hores de lactància, millores en la reducció de jornada i excedències, i el referent als plans d'igualtat, o sigui el que ja recull l'Estatut dels Treballadors que només tindrien utilitat si algun govern decidís derogar o modificar les lleis de conciliació familiar, d'igualtat o l'estatut dels treballadors. Les últimes notícies que ens arriben parlen d'un desig de la patronal de desregular encara més el marc laboral del sector, permetent definir les condicions laborals en funció de la província. Res de nou. Això ja ho fan saltant-se a la torera les lleis laborals vigents (des del Conveni fins al propi Estatut dels Treballadors), però és nou que ho diguin tan obertament. A més segueixen amb la seva vella aspiració de carregar-se l'Antiguitat, molt molesta per a les empreses, per a tenir un major control dels sous.

Des de CGT creiem que no és moment de resignar-se. Cal seguir lluitant contra aquells, sindicats i patronal, que volen acabar a punta de

boli amb els pocs drets que tenim.

I què podem fer?

Hi ha motius sobrants per a plantejar tot tipus de mobilitzacions (des de concentracions a vagues) en contra d'una patronal crescuda i arrogant que no vol saber res de les nostres necessitats i drets, gràcies a la complicitat d'uns sindicats (els majoritaris) més pendents del seu pessebre que de les seves obligacions. Hi ha moltes coses que podem millorar:

- Aconseguir pujar els salaris, ja no només a la realitat del mercat, si no al valor real que el nostre treball i preparació acadèmica aporta a l'economia. Acabar amb la clàusula de compensació i absorció. Amb això acabaríem d'una vegada per sempre amb les pujades 0, amb les abismals diferències salarials entre empleats amb la mateixa categoria i estar a la mercé de l'empresa o del cap de torn respecte a les nostres pujades.

- Regular de manera eficaç la subcontractació i acabar amb les cessions il·legals encobertes, tan comunes en el nostre sector.

- Actualitzar les categories professionals d'una vegada per sempre. És normal que en un conveni de consultoria, no existeixi la categoria de Consultor? És surrealista.

- Millorar les condicions de la jornada de treball, horaris, vacances, hores extres, tal com es reflecteixen en altres convenis col·lectius.

- Apostar per una formació de qualitat, amb un mínim d'hores de formació i de cursos.

- Millorar en la prevenció de riscos laborals. De vegades treballem en veritables raters i amb equips del segle passat. I, perquè quedi clar: sense vendre cap dret a canvi ni oferir carnassa a les empreses en forma de restriccions de voluntarietat, flexibilitat mal entesa o salaris repugnants. La negociació no és mercedeig.

Des de CGT estem disposats a defensar als treballadors i ja ens estem organitzant entre totes les seccions sindicals i afiliats del sector per a aconseguir una major capacitat de lluita i resposta. L'aposta del nostre sindicat és la de seguir creixent i, per tot això, creiem que només amb l'organització dels treballadors al voltant de les organitzacions participatives, combatives i de classe, com és el cas de la CGT, es pot evitar que aquests espectacles es segueixin perpetrant a costa dels drets del sector.

Per a més informació

coord-informatica@cgt.org.es

www.nodo50.org/coord-informatica/

Les empreses reben 400 milions en bonificacions a la Seguretat Social

Kaos en la Red Economía

Les empreses estalvien 400 milions d'euros per les ajudes per a sostenir ocupació, uns diners que procedeixen del salari indirecte dels treballadors i que contribueixen a reduir els ingressos a la seguretat social, situació utilitzada per a justificar una retallada en les pensions.

En l'últim any, 450.000 persones han pogut conservar el seu lloc de treball gràcies a les subvencions del 50% en les cotitzacions socials en els expedients de suspensió. És una paradoxa dels temps de recessió, però és veritat: sostenir els llocs de treball, que amb les seves cotitzacions financen la Seguretat Social, costa molt diners a l'Estat, a través dels Serveis Públics d'Ocupació.

Així ho ratifica el primer balanç sobre les bonificacions en les cotitzacions socials que reben les empreses per mantenir el lloc de treball a les persones incloses en expedients de suspensió d'ocupació. Aquesta mesura està inclosa en la llei de manteniment i foment de l'ocupació i protecció de l'atur que acaba d'aprovar el Parlament, i que, en principi, va ser el Reial decret Llei de 6 de març. El Govern va aprovar llavors aquesta norma amb caràcter d'urgència per a intentar plantar cara a l'efecte de la recessió en el marcat de treball.

Des d'octubre de 2008 fins a setembre de 2009, les empreses havien estalviat 400 milions d'euros en les subvencions en les cotitzacions socials de 450.000 treballadors afectats per aquest tipus d'expedients, segons les últimes dades del Ministeri de Treball i Immigració. El càlcul està realitzat tenint en

compte la subvenció diària de 8,68 euros per treballador a partir del salari mig; el nombre de dies de la suspensió i la xifra de treballadors afectats.

El balanç està fet des d'octubre de 2008 perquè la norma té aquest caràcter retroactiu i estén els seus efectes fins als expedients de suspensió d'ocupació que es facin fins al 31 de desembre de 2010, independentment de la possibilitat que el Govern pugui habilitar nous terminis, si així ho requereix la situació de l'economia i de l'ocupació. Clar que, a canvi de rebre aquesta ajuda per treballador en suspensió d'ocupació, les empreses han de complir una condició: mantenir en plantilla al treballador afectat, almenys un any després de l'expedient de suspensió.

Precisament, les empreses implicades en aquests expedients van tenir un esglai durant la tramitació parlamentària de la norma. En el primer pas del projecte pel congrés dels Diputats, Izquierda Unida va aconseguir incloure una esmena que ampliava el compromís obligatori de les empreses a mantenir al treballador en plantilla després de l'expedient de suspensió. El període passava d'un a dos anys, el que contradeia moltes decisions preses per les companyies, d'acord amb els seus comitès d'empresa i, en conseqüència, podia produir directament una onada d'acomiadaments directes, davant la incertesa de la situació econòmica.

Feliçment per a les companyies, el Senat va reconsiderar l'esmena i va tornar a retallar a un any el període obligatori de mantenir en plantilla al treballador afectat per la suspensió d'ocupació. Donat el volum de l'estalvi de 400 milions

d'euros produït en les empreses per les subvencions de cotitzacions, la rectificació del Parlament va ser extraordinàriament important. Les empreses que incompleixin aquesta condició estan obligades a retornar les ajudes. Fins i tot, durant la negociació del paquet de mesures d'ajuda a l'ocupació i de protecció de l'atur, la patronal va intentar que les subvencions arribin al 100% de les cotitzacions socials per contingències comunes, però el Govern i els sindicats es van negar. Precisament, el Govern s'ha compromès amb la patronal CEOE i amb els sindicats CCOO i UGT a estudiar, a partir de gener, una modificació d'aquesta reforma per a intentar estendre-la en el teixit de l'economia, seguint l'exemple industrial d'Alemanya.

700 milions en despesa fiscal en l'acomiadament

col·lectiu

La mateixa llei de foment i manteniment de l'ocupació i protecció de l'atur ha introduït una modificació molt important en la fiscalitat de l'acomiadament col·lectiu en els expedients de regulació d'ocupació. Totes les extincions de contracte produïdes en aquestes condicions des del passat 6 de març tindran una exempció fiscal en la quantia de la indemnització fins als 45 dies per any de treball. D'aquesta manera, l'acomiadament col·lectiu queda equiparat fiscalment al de caràcter improcedent, que no tributa fins als 45 dies per any de servei en l'empresa.

Fins ara, la indemnització en l'acomiadament col·lectiu per causes econòmiques, tecnològiques, organitzatives i de producció tenia una exempció fiscal equivalent a vint dies per any de treball, però senyals esmenes de CIU i del PP van modificar aquesta situació en la tramitació de la llei en el Congrés. El Govern va aconseguir que la reforma entrés en vigor a partir dels expedients de regulació d'ocupació produïts a partir del passat 7 de març, que va ser precisament quan va entrar en vigor el Reial Decret, que després es convertiria en llei. En tot cas, el cost de la reforma per a les arques d'Hisenda en 2009 és de 695 milions d'euros. El Govern ha fet aquest càlcul tenint en compte un perfil de treballador amb un salari mig de 22.000 euros anuals, amb 12 mensualitats, i un mínim de deu anys en l'empresa abans de l'Expedient de Regulació d'Ocupació.

La nova reforma laboral és un cop d'estat capitalista

Jose Antonio Sanchez Moro
(Delegat CGT-Air Comet)

Una vegada més, la pèssima gestió i l'ambició desmesurada d'uns pocs, torna a traslladar a tota la ciutadania a un estat de víctimes i ostatsges d'un sistema econòmic esgotat i impossible de reinventar-se o regenerar-se. La situació dels treballadors d'Air Comet, és el fidel reflex de la situació de la classe treballadora a l'Estat espanyol, són milers, milions els treballadors als quals se'ls vol fer responsables d'una crisi econòmica que no és provocada pel nostre acompliment a l'hora de vendre la nostra força de treball, aquesta crisi està provocada per determinades polítiques econòmiques relacionades directament amb posicions polítiques de clar tall conservador i reaccionari, alhora que se'ns retallen constantment drets socials com la sanitat o l'educació, quan se'ns retallen drets civils sempre orientats en una direcció clara d'abatre, d'una manera o altra, qualsevol signe de rebel·lió o contestació social, ens volen tornar a regular una de les facetes de la nostra vida que és fonamental per a nosaltres i les nostres famílies, el treball, el nostre treball.

La nova reforma laboral que ens volen aplicar, és fonamentalment un cop d'estat capitalista, és portar la "desregularització" fins al límit i a més no és necessària, ja que a l'Estat espanyol, ja està suficientment desregularitzat el mercat laboral. El fet més significatiu és que no hi ha quatre milions de desocupats, sinó set milions de desocupats potencials que corresponen a altres tants contractes eventuais i precaris.

Tanmateix, els treballadors i ciutadans d'aquest país, són pràctics i necessiten d'exemples concrets, no volen escoltar més lemes, discursos, mítings...no volen escoltar paraules que sonen "antigues" com classe obrera, capital, precariatat...doncs valgui el nostre exemple com prova empírica i real que tot el susceptible d'empitjorar, empitjora. Valgui també el nostre exemple per a reivindicar totes les paraules i contextos que hem assenyalat en aquest paràgraf, per a combatre la colonització ideològica a la qual ens sotmeten dia a dia sobre la base d'un món modern, competitiu, dinàmic i aquesta sèrie d'expressions estúpides per a reflectir el que mai deixa ni deixarà d'existir, dues concepcions del món econòmic, (doncs tot és economia i política en

continua a la pàgina següent

segueix de la pàgina anterior

aquest món), antagòniques per complet.

L'esquerra real i el sindicalisme es va trobar en la cruïlla d'optar per un d'aquests models fa anys, i va optar per conjugar el pitjor del sistema americà amb tota la seva desregularització laboral i social amb les altes taxes d'atur del sistema europeu, tot això amb la connivència dels sindicats majoritaris i per una part important de l'esquerra. No queda mes temps, recursos, ni tampoc queda molt mes que fer, l'única solució és passar a l'ofensiva i deixar de córrer en totes direccions, l'esquerra que intenti ser transformadora i real no pot fugir en desbandada com ens passa des de fa anys, hem de parar, consolidar el que queda i passar a l'ofensiva.

Hi ha motius, sobrats, hi ha objectius fàcils d'aconseguir i a curt termini, tots sabem quins són, posem-nos a treballar. Els que haurien de tremolar són els especuladors i capitalistes que s'han enriquit en detriment de les condicions de vida dels nostres companys, companyes i de les nostres famílies, que corrin ells, que fugin ells.

En concret en el nostre país, la classe empresarial són les restes del règim dictatorial, que va créixer a la calor d'allò públic, es va començar a enriquir amb la gestió privada i va acabar donant un "pelotazo" amb l'adhesió i obertura europea i mundial, i per a botó una mostra d'aquest cas: Díaz Ferrán, president de la CEOE i d'Air Comet.

Comencem a demanar responsabilitats de qui ens aliena, ens explota, ens aparta del nostre dret a incidir en la nostra societat diàriament, impedit-nos participar en ella a través d'eines desregularitzadores com la jornada de treball, els sous de misèria, l'amenaça constant a la nostra seguretat com persones, que no ens assegurin amb el número creixent de forces de seguretat coercitives de l'estat.

El nostre mal no és una maledicció divina, té responsables, que paguin ells la crisi, que pagui el seu model social el cost de la seva avarícia, nosaltres no podem córrer més, no hem de retrocedir més, tampoc hi ha on fugir, a problemes nous que són antics, nosaltres aportarem respostes noves amb antics anhels: organització i lluita obrera. La crisi la tenen que pagar ells, i la tenen que pagar ara.

ASSETJAMENTS

Acomiadaments i retards en el pagament dels salaris a Ficosà

Uns 300 treballadors de Ficosà es van manifestar a Barcelona el 12 de desembre des de plaça Universitat fins a plaça Sant Jaume. Els treballadors i treballadores de Ficosà estan farts del tracte rebut per part de l'empresa en aquests últims anys on hi ha hagut contínues pèrdues de llocs de treball, reajustaments organitzatius a la part de l'empresa, ERO i durant aquest últim any retards consecutius en els pagaments als treballadors, pagaments que cada vegada es van distanciant més en el temps.

Aquesta situació està erosionant greument l'economia dels treballadors i els seus drets com persones i treballadors ja que la suma d'aquests fets deixen en difícil situació a milers de famílies. Davant la resposta insuficient que l'empresa havia transmès als treballadors i els seus representants per a solucionar aquesta situació, els treballadors van decidir sortir al carrer en mobilització per aquesta greu situació viscuda.

També volien denunciar la permisivitat d'Inspecció de Treball, ja que s'han denunciat cada mes el retard de les nòmines i àdhuc tenint resolucions totalment favorables als treballadors seguien sense cobrar i la inspecció sense actuar.

Es degraden les condicions laborals al sector de les assegurances

Els sindicats OTZA, CGT i Co.Bas fem arribar aquesta reflexió sobre la degradació de les nostres condicions laborals i la regressió progressiva i continuada dels marcs de relació existents, que provocarà en un futur pròxim la pèrdua total i definitiva de les mateixes. És hora de posar punt final a la manipulació del missatge que es repeteix una vegada i una altra que els treballadors i treballadores, som indiferents al que ens succeeix. Res ens deixa indiferents; menys encara quan veiem el que ja passa ara i per tant el que pot passar en breu. És per això que on estiguem i on ens rebeu anem a fomentar la unitat dels treballadors i treballadores del nostre Sector.

Des de les organitzacions estem donant aquest pas que necessita de la teva participació. Ens uneix l'objectiu i la manera d'arribar-hi. Només així, units, i sent nosaltres els protagonistes aconseguirem recuperar la presència que hem perdut. Tornarem a estar enfront de la Patronal i enfront de les multinacionals asseguradores sobre les decisions de les quals, no tenim ara cap decisió ni intervenció de cap tipus, a pesar de ser els directament afectats.

La nostra divisió davant els matei-

xos mals que ens afecten és greu i incomprensible:

- La parcel·lació de les empreses, segmentació d'unitats i divisió de departaments que comporta màxima facilitat per a executar la externalització de funcions i treballadors.

- Prolongació de jornada. Abaratiment de la mà d'obra. Acomiadaments.

- Salari. Dependrà del malabarisme de l'IPC però si es manté per sota del 0% al finalitzar l'any, és a dir en deflació, a més d'haver de retornar l'increment rebut a compte veurem com el Salari Base que es fixarà en Taules serà inferior al que ens consta provisionalment per a aquest 2009.

- Si a tot això li afegim la pujada d'impostos que s'anuncia des del Govern, estarem davant un panorama de rebaixa substancial de poder adquisitiu.

- El buidatge de Convenis particulars i sectorials per mitjà de la desvinculació de qualsevol marc legal laboral. Creació d'incentius i variables que es nodreixen d'emolument, que serveixen per a aprofundir la divisió de les plantilles, amb la perspectiva segura de "pa per a avui i fam per a demà".

- Aplicació de Projectes d'empresa, provinents de les direccions centrals internacionals davant els quals, aparentment almenys, ningú pot dir ni fer res.

- Pèrdua de professionalitat. Automatització de tasques. Constitució de plataformes d'atenció i serveis internes i externes.

Aquesta és la dinàmica a trencar. Reivindiquem de nou el Conveni d'Assegurances, amb les millores que han d'introduir-se perquè sigui

d'aplicació a totes les empreses l'activitat de les quals es genera des de la indústria de les Assegurances i les Mútues d'Accidents de Treball, així com totes les empreses d'un mateix Grup Empresarial assegurador.

Des de les Organitzacions estem donant aquest pas que necessita, sense cap gènere de dubte, de la teva Participació. Recorda-ho.

El 88% de les rescissions de contractes es porten a terme amb els acomiadaments exprés

El 88% dels acomiadaments registrats en el segon trimestre de l'any 2009 van ser exprés, emparats per la fórmula engegada el 2002 pel PP, portant més gent a l'atur que l'acabament dels contractes temporals. Des del maig de 2009, són més els treballadors que perceben la prestació per atur a causa de cessament per acomiadament que no pas per acabament de contracte. Un total de 685.762 treballadors van ser acomiadats a l'Estat espanyol durant el segon trimestre del 2009, un 72% més que en el mateix període de l'any anterior i un 6,4% més que en el primer trimestre. Dels treballadors que cobren la prestació contributiva per desocupació, 601.914 havien deixat la feina com a conseqüència d'un acomiadament exprés, que permet a l'empresa extingir la relació laboral reconeixent que no hi ha cap causa procedent a canvi del pagament, en les 48 hores següents, d'una indemnització per acomiadament improcedent. D'aquesta manera, l'empresari evita el procés de mediació o conciliació i no ha

de pagar els salaris de tramitació. Des dels sindicats es demana l'eliminació d'aquesta figura i que el treballador pugui optar a la readmissió si l'acomiadament és improcedent.

Segons les dades dels serveis públics d'ocupació corresponents al passat mes d'octubre, el 47,3% dels que havien passat a cobrar prestacions contributives tenien ocupació indefinida, mentre que el 45% tenien contracte temporal.

En el segon trimestre 24.829 treballadors van ser acomiadats en expedients de regulació d'ocupació, un 9% més que en els tres primers mesos de l'any. El nombre de treballadors acomiadats després d'haver passat pel jutjat va augmentar un 12%, fins als 34.328, mentre que va baixar un 17,3%, fins als 47.396, el d'assalariats que van perdre la feina per actuacions de mediació, arbitratge i conciliació. Per altra banda, les prestacions abonades pel fons de garantia salarial (Fogasa) entre gener i novembre de 2009 van sumar 741 milions d'euros, un 91,39% més que en el mateix període de 2008. D'aquesta quantitat, 496.739 milions van correspondre al pagament d'indemnitzacions per acomiadament i la resta, a salaris deixats de pagar per les empreses.

En aquest període, van cobrar prestacions d'aquests fons 156.009 treballadors, un 98,75% més que en el mateix període de 2008, per 84.835 expedients (un increment anual del 98%) que afecten 50.831 empreses. Pel que fa a Catalunya, es van tramitar 16.197 expedients de 10.777 empreses, amb uns pagaments de 146,5 milions d'euros a 29.450 treballadors.

Tema del mes

Manifest 100 anys d'anarcosindicalisme (1910-2010)

Secretariat Permanent CGT

Fa ara 100 anys el coratge i la rebel·lia d'un grapat de dones i homes va fer que el món comencés a canviar de base.

Conscients que l'emancipació dels treballadors i treballadores només podria realitzar-se per l'acció directa de la mateixa classe treballadora, gents sotmeses de totes condicions i oficis van decidir organitzar-se autònomament com a persones lliures i assumir el destí de les seves vides en comunitat al marge d'amos, governs i supersticions.

Naixia així el moviment anarcosindicalista sota les sigles històriques de la Confederació General de Treball i la Confederació Nacional del Treball, inspirat en els principis que van dinamitzar la Primera Internacional de Treballadors, la més democràtica, humanista i revolucionària expressió d'autodeterminació política i social que han conegut els temps moderns. I l'experiència ha demostrat que aquestes sigles i ideals antiautoritaris han estat les que han promogut les transformacions socials més importants i ambicioses de la història. Refutant la cultura de submissió que predicaven les classes dirigents, les oligarquies i l'església, combatent sobre el terreny la intolerància de la burgesia depredadora, predicant amb l'exemple de la seva solidaritat i disputant pam a pam al totalitarisme en armes les conquestes amb tant sacrifici assolides.

Avançats al seu temps i pioners en la denúncia de les injustícies, van ser anarcosindicalistes els qui van arrencar de les urpes del capital la jornada laboral de 8 hores i qui amb la seva lluita fraternal van aconseguir després de segles d'humiliacions l'equiparació social de les dones, portant

el seu ideari de revolució social plena, integral i llibertària per tot el món, i molt especialment a Amèrica Llatina, convertida des de llavors en la segona llar d'aquest heroic proletariat militant.

També va ser la resistència llibertària la que en un primer i crític moment va frenar en sec l'envestida criminal de les tropes mercenàries nazifeixistes cridades per la dictadura franquista per sotmetre al poble espanyol i castigar la seva insolència revolucionària. Encara avui, la revolució espanyola del període dels anys 1936-1939 sorprèn el món i és universal la valoració

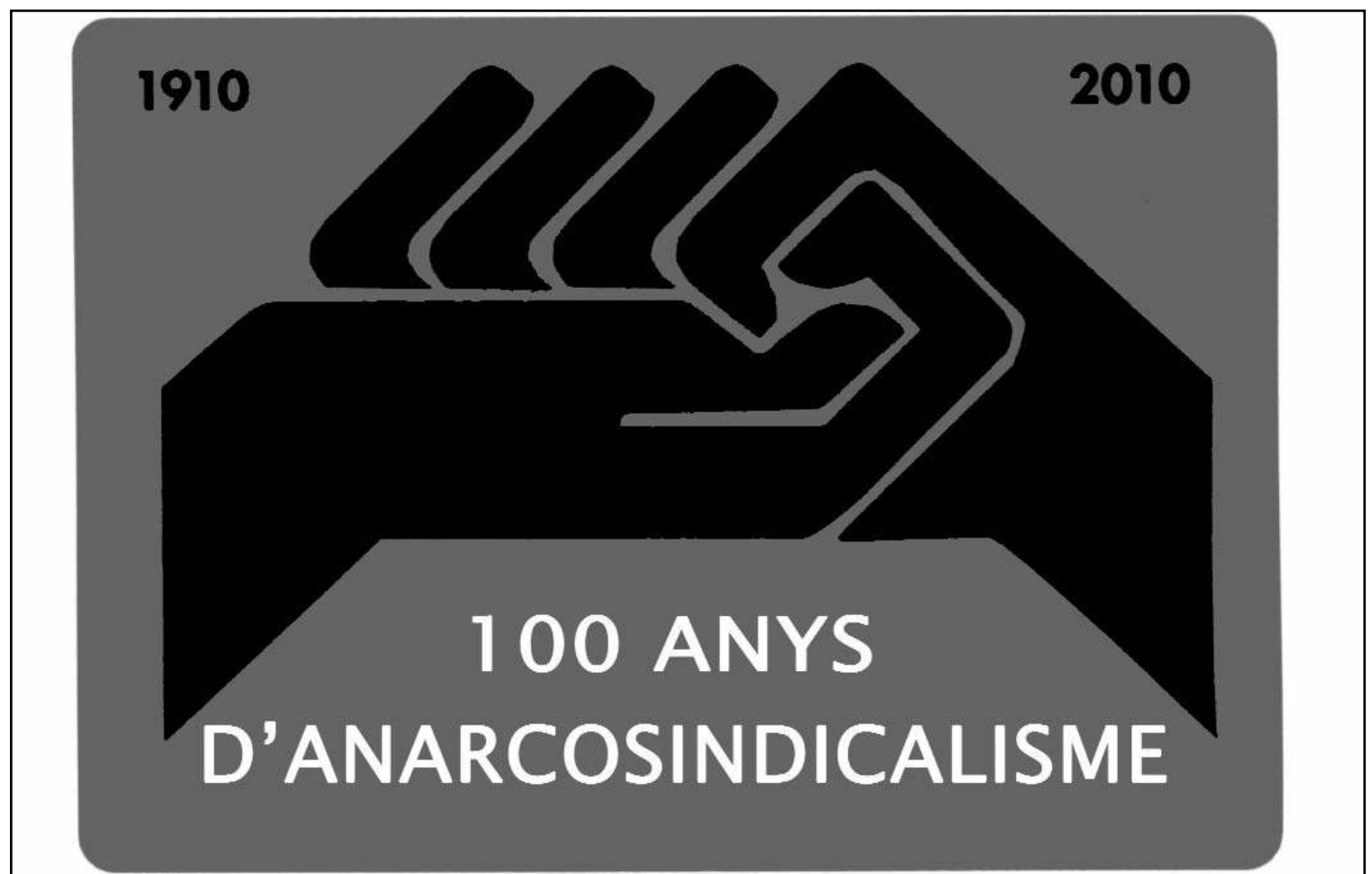
d'aquella epopeia popular com a una fita històrica. Mentre aquí, al propi escenari de la desigual contesa, el revingisme i la desmemòria còmplice continuen escatimant el llegat ètic d'aquella gent que portava un món nou als seus cors. Per això avui, en complir-se el centenari d'aquell fulgor que encara il·lumina la fecunda senda de la llibertat i la solidaritat, desnonats ja definitivament funestos miratges autocràtics i estatalistes de poder que s'han revelat vençuts companys de viatge de la dominació i l'explotació, els anarcosindicalistes ens tornem a autoconvocar per denunciar les amenaces noves i insospitades que estan posant en perill l'existència del planeta i la convivència en dignitat i afirmar la nostra fe en la humanitat treballadora i en la derrota final de la barbàrie capitalista i els seus representants.

En despuntar el Segle XXI, convençuts que la pàtria dels oprimits i oprimides és el món i la seva família la humanitat, nosaltres, homes i dones, joves i grans, oriünds i forans, mestissos, enarborem la insubmissió, la pau i la paraula per cridar a trencar les recents i invisibles cadenes de la servitud voluntària.

Quan tot en les altures conspira per a

ofegar els crits contra la injustícia establerta, anarcosindicalistes, sindicalistes revolucionaris, anarquistes, llibertaris, anticapitalistes i antiautoritaris, com a dipositaris de l'autèntica democràcia d'acció directa, afirmem que nosaltres som el poble i la seva rebel·lia infinita, i reconeixem l'immens deute contret amb les genera-

cions que ens van precedir en la lluita per la llibertat, la justícia i la dignitat. Perquè l'afany que guia la nostra anarquia representa la més alta expressió de l'ordre. Perquè quan tot el poble governa, com pretén l'ideal de la verdadera democràcia, ningú no mana, com persegueix l'anarquisme. SALUT I LLIBERTAT!!

Programa d'actes confederals '1910-2010 Cent anys d'anarcosindicalisme'

CGT i Fundació Salvador Seguí

Madrid
14, 15 i 16 de gener de 2010
Jornades Llibertàries i presentació del programa d'actes i del Manifest "100 anys d'anarcosindicalisme"

Saragossa
26 i 27 de març de 2010
Jornades d'Acció Social: Anarcosindicalisme i Moviments Socials

València
10, 11 i 12 de juny de 2010
Jornades Internacionals: Anarcosin-

dicalisme i Internacionalisme

Màlaga
octubre de 2010
Jornades d'Acció Sindical: Anarcosindicalisme i Autogestió

Barcelona
17 de desembre de 2010
Jornades de Clausura del Centenari

Barcelona
15 de gener al 15 de febrer de 2011
Exposició 100 anys d'anarcosindicalisme

Parlem amb...

JESÚS LIZANO, DEMIÜRG DE LA INNOCÈNCIA I VISIONARI DE L'ACRÀCIA I LA NATURA

L'anarquisme és la denúncia de tot poder

> LES FRASES...

“Els dominants, des dels polítics als religiosos, impedeixen que la nostra ment visqui lliurement, compleixi la seva funció de relacionar-se amb la natura”

“La nostra és una espècie malalta, però d'això es tracta, de curar les nostres ments”

“En el meu viure, en aquesta aventura que em viu, s'han fusionat el poètic i el llibertari i així ha sorgit la meva visió de l'ACRÀCIA”

“Els éssers humans no només tenim una gran capacitat de planificació i execució, bases del domini, sinó que a més som sensibles, creatius i conscients”

Txema Bofill

Jesús Lizano és un poeta llibertari, nascut a Barcelona, castellanoparlant de família aragonesa, de 80 anys, molt sociable i bon orador.

La poesia d'en Lizano és missatge. Ens comunica el retorn a la infància, a la innocència, a la natura, on les coses són com són, sense màscares, enganys, mentides. Tan en els escrits com amb l'exemple personal, Lizano critica la política i la cultura del consum i ens convida a la cultura de la creativitat, de l'autonomia de cada un, l'ajuda mutua i les assembles.

L'entrevista la varen fer conjuntament en Joni i jo a casa en Jesús Lizano. El que presentem és una resum fet pel propi Jesús Lizano a partir d'una llarga transcripció de l'entrevista. Ell ha seleccionat el que ha cregut essencial. Coherent amb la seva forma de pensar, ha tret el que eren preguntes i discussions personals, o que es desviaven massa de la seva obra, per a ell, el tema essencial de l'entrevista. Ens ho deia: "Important és la meva obra, no l'autor. Les preguntes personals sobren. No són rellevants.

Jo dedico la meua vida a la meua obra". El poeta Jesús Lizano, em recorda alguns vells de la CNT, que vaig conèixer en l'exili de París a la dècada del 70. Eren uns homes especials i dignes, molt diferents a nosaltres. Ells no bevien alcohol, no fumaven, i duïen una vida austera, sana, com en Jesús. Gent senzilla, herois anònims. M'agradava escoltar-los. No oblidava que aquells vells anarquistes varen aconseguir una de les revolucions més importants del segle XX. Jesús Lizano i aquells vells de la CNT tenen en comú una gran fe en l'home, i fe en una futura revolució social. Un intel·lectual estranger va escriure, i amb raó, que no es podia comprendre la revolució espanyola del 1936, i tot el que varen aconseguir els anarquistes, sense tenir en compte que eren gent amb una gran fe, compromís i solidaritat. Tenien fe de que era possible aconseguir el que es proposaven, fe en que era possible canviar el món, fe en la revolució i que construïren ells mateixos un món sense dominants i explotadors. Jesús Lizano és també un poeta amb una gran fe en l'home, un poeta i profeta de la gran revolució social sense dominants i domi-

nats, un poeta de l'esperança, un visionari de l'acràcia. . Sobre la fe en l'home, un últim comentari. Jo, que em considero una persona sense fe i sense creure en el futur, la considero positiva. La fe té un gran potencial i genera força en l'individu i en la comunitat. La fe en nosaltres mateixos és com l'auto-estima, ens permet valorar-nos i creure en el nostra potencial,

que està adornit. La fe en una societat sense dominants-dominats és el que ens pot ajudar a aconseguir-ho. Ens han inculcat una gran mentira, que ens repeteixen sovint, que els petits grups, organitzacions, sindicats no poden canviar la societat, que els explotats no hi tenen res a fer, que els dominats seguiran dominats perquè ha sigut així sempre, i que el capitalisme com a sistema ens

Gener de 2009

sobreviurà. Fals. Mentides per a mantenir-nos sotmesos. En Lizano, a contrari, repeteix tossudament que hi ha futur, que un dia sortirem del pou, del femer, i construïrem una societat sense dominants i dominats. Ens deia a l'entrevista que alguns el tracten d'ingenu per anunciar que és possible un món on tots som iguals, mamífers, i únics, sense explotadors i explotats.

Gener de 2009

seva obra no és per a ell sinó per als altres. És més: l'obra no neix fins que arriba als altres. D'aquí el greu que és que la cultura, tot el implicat en ella, estigui en mans del poder.

Quina relació té aquest "enginyós llibertari" amb el Quixot?

En els seus temps l'anarquisme estava molt lluny d'aparèixer. L'anarquisme és la denúncia de tot poder, de l'estructura dominants-dominats que encara ens determina. L'any 1850 va aparèixer el primer MANIFEST anarquista que ho deia molt clar: "Cal acabar amb tot poder, amb la política, que és la lluita pel poder, acabar amb aquesta estructura que fa que uns quants ens governin, ens mentalitzin, ens manipulin i si convé, ens sacrificuin (El que jo anomeno la PAN-CRÀCIA)". Cal que ens organitzem, però no que uns quants ens organitzin.

Com es conquereix la innocència?

No és que haguem de conquerir la innocència, sinó que és la innocència la que ha de poder conquerir-nos. La innocència, és a dir, el que és natural. La natura és innocent. Els éssers humans estem sumits en el que jo anomeno el pou polític, molt lluny de la natura i és la natura el que ens fa humans, el que permet que la nostra espècie aconsegueixi la plenitud.

Aleshores com ens conquesta la innocència?

A mesura que ens acostem a la natura, la natura ens va comunicant la seva innocència i va solucionant la descoordinació que ens viu entre el natural, el social i l'individual fins al punt que vivim com si fóssim un fragment de la societat, des del pou polític en que seguim amb una infinitat d'idees per sobre de les nostres vides oblidant o ignorant que som mamífers, un fragment de la natura com tot el que existeix.

I com es surt del pou polític?

Vivim mentalitzats, desviats del que és natural. Els dominants, des dels polítics als religiosos, impedeixen que la nostra ment visqui lliurement, compleixi la seva funció de relacionar-se amb la natura. Vivim desviats de la natura (només ens faltava la "idea" del sobrenatural). I aquesta és la llibertat necessària per sortir del pou polític. La idea llibertària és el que ens condueix a això.

Com vas arribar a l'anarquisme?

En el meu viure, en aquesta aventura que em viu, s'han fusionat el poètic i el

llibertari i així ha sorgit la meua visió de l'ACRÀCIA, evolucionant del cristianisme heretat a l'existencialisme i d'ací al comunisme polític fins arribar al humanisme llibertari. El primer vers del meu primer llibre (1950) és: "He descobert terra". Amb el temps aquella terra s'ha identificat com l'ACRÀCIA, l'humanisme llibertari fusionat amb el sentit contemplatiu que sempre m'acompanya.

Creus que s'arribarà a aquesta societat sense dominants i dominats? La pregunta és: creus possible el que ens organitzem construint una societat assembleària, composta d'assemblees humanes, no religioses o polítiques, i coordinades a partir del pensament llibertari?

És possible, però no crec en el futur i menys una societat sense poders, acràcia.

En efecte. Caldrà veure com evolucionem, si seguim cap a la autodestrucció o feia una societat assembleària. Ara sortirà un dels meus últims llibres "VISIÓN DE LA ACRACIA" en el qual tracto del que hauria de succeir per canviar l'estructura i com hauria de començar.

Com veus llavors el futur de l'Acràcia?

Es sosté en la fe en l'humà, ja que els éssers humans no només tenim una gran capacitat de planificació i execució, bases del domini, sinó que a més som sensibles, creatius i conscients. És clar que es veu difícil, ja que la nostra és una espècie malalta, però d'això es tracta, de curar les nostres ments ... En LIZÀNIA, a part d'altres escrits hi ha un capítol anomenat "La salvació de la ment o la fi del món real polític ". Per això anomeno a l'anarquisme el comunisme poètic, lluny del religiós, que ens divideix en bons i dolents, i del polític, en amics i enemics, perquè formem una mateixa espècie, perquè realment tots som companys amb els mateixos problemes essencials. Per més numeradors diferents i enfrontats, d'aquí la nostra gran complexitat tenim un denominador comú, formar una mateixa espècie, que l'actual estructura ens impedeix veure. I d'aquí la "ajuda mútua" llibertària. "La meua pàtria és el món, la meua família la humanitat" és un dels màxims ideals llibertari ... Hi ha, com veus, molt per a pensar, molt a desmitificar, molt de coordinar, molt a canviar per arribar a veure el poètic com una cosa essencial, no com un simple adorn, i l'anarquisme com un humanisme, no com una altra idea política més.

> LES FRASES...

“Hi ha molt per pensar, molt per a desmitificar, molt per coordinar, molt per canviar, per arribar a veure el poètic com una cosa essencial, no com un simple adorn; i l'anarquisme com un humanisme, no com una altra idea política més”

“No és que haguem de conquerir la innocència, sinó que és la innocència la que ha de poder conquerir-nos”

“La meua poesia és un missatge”

> CONVOCATÒRIES

El IX Congrés de la CGT de Catalunya tindrà lloc a Lleida els dies 5, 6 i 7 de febrer de 2010

ORDRE DEL DIA:

- Punt 1: Obertura del Congrés.
- Punt 2: Elecció de la Taula del Congrés i Comissions.
- * Taula del Congrés.
- * Comissió revisora de credencials.
- * Comissió revisora de comptes.
- * Comissió d'escrutini.
- * Comissió de ponències.
- Punt 3: Discussió i aprovació, si procedeix, dels Informes de Gestió de les Secretaries del Secretariat Permanent i del Coordinador del Catalunya.
- Punt 4: Acció Sindical de la CGT de Catalunya.
- Punt 5: Acció Social de la CGT de Catalunya.
- Punt 6: Estatuts.
- Punt 7: Elecció i nomenament de:
- * Components de la Comissió de Garanties.
- * Components de la Comissió Econòmica.
- * Components de las diferents secretaries del Secretariat Permanent.
- * Coordinador/a del Catalunya.

L'ACTUACIÓ DE LA CGT DAVANT ELS INCOMPLIMENTS EMPRESARIALS.

Jornada de Salut Laboral

Àrea de Formació del SP de CGT-Catalunya.

El 3 de desembre es va realitzar a Barcelona la Segona Jornada de Salut Laboral a la Sala Costa i Font del local de CGT a Via Laietana, organitzada per l'Àrea de Formació del SP i el CESL, participant en la mateixa el company Desiderio Martín, Secretari de Salut Laboral del Comitè Confederal de la CGT. El Secretari General de CGT-Catalunya Bruno Valtueña, va obrir la jornada donant la benvinguda als assistents, va explicar els motius pels quals l'Àrea de Formació havia organitzat aquesta Jornada, així com els objectius d'aquesta, formar i posar en comuna experiències entre els delegats i delegades de Prevenció de la CGT.

La jornada es va desenvolupar entorn dels Incompliments empresarials en la Prevenció i els riscos laborals i l'actuació sindical de la CGT davant aquest fet. Després d'una primera sessió on Llorenç Vergés (tècnic superior de prevenció i formador) va fer una exposició als drets i deures dels delegats/des de prevenció, contestant als participants en el torn de preguntes. En la seva exposició Desiderio Martín va remarcar que en aquesta societat de lliure mercat l'accident és considerat com inevitable, estant els/les treballadors/es exposats als actuals paràmetres de competitivitat que fan impossible acabar amb els accidents per l'avarícia dels empresaris. Entre altres coses va denunciar que mentre es dediquen 7,5 bilions d'euros a salvar a les finances, es neguen els recursos (45.000 MM d'euros) per a eliminar la fam. Va posar l'accent que la Salut Laboral té una esclatxa que no tenen altres àmbits

laborals, tenint un camp els delegats i delegades de la CGT per a actuar. La següent sessió va córrer a càrrec de les seccions sindicals de ITES, SEAT Martorell, Gearbox i Correos Barcelona, que van exposar casos pràctics en la seva acció sindical, sent de destacar el presentat per aquesta última en relació a una aplicació de l'article 21 de la Llei de Prevenció de Riscos Laborals, paralització de l'activitat per risc imminent. La sessió de la tarda va continuar amb els casos pràctics de les Seccions Sindicals de FNAC i SEAT Zona Franca, sobre el mapa de riscos psicosocials i mecanismes d'acció sindical en prevenció dels riscos i la salut respectivament. A continuació José Luís Martínez Campillo, inspector cap de Salut Laboral de la Inspecció de Treball de Barcelona, va fer la seva exposició sobre l'estructura, funcions i actuacions de la Inspecció de Treball, amb el corresponent debat i preguntes que va demostrar l'interès dels participants de la Jornada. Des del SP fem una valoració positiva que es fa d'aquest acte, reflectint-se en la important participació, més de 100 inscrits de 23 Sindicats i 41 Seccions Sindicals d'empreses de Catalunya. Un altre factor per a considerar van ser els debats que es van desenvolupar en totes les sessions de la Jornada, que es va allargar una hora de l'horari previst. Les impressions que ens van manifestar molts dels companys i companyes van ser de satisfacció i ens van demanar que han de repetir-se jornades com les desenvolupades, per la utilitat de les mateixes que serveixen per a l'aplicació de la nostra acció sindical.

Es porta a terme a Ruesta una trobada de joves de CGT

Joves Anarcosindicalistes-CGT

Els dies 4, 5 i 6 de desembre de 2009 a Ruesta es va celebrar la primera trobada de Joves Anarcosindicalistes, amb 21 assistents corresponents a les següents delegacions: Benidorm, Valladolid, València, Barcelona, León, Alacant, Aranda de Duero, Tenerife, la secretaria d'acció social i la secretaria de comunicació del confederal, i la coordinació de Ruesta. Inicialment es tracta de l'estructura i organització de la comissió confederal de joves, la proposta consisteix en la creació d'una xarxa de persones i agrupacions vinculades a CGT, que adopta el nom de Joves Anarcosindicalistes-CGT, formada per les assemblees de joves de les diferents federacions locals integrats en les secretaries d'acció social confederal i local respectivament.

Decideixen estar coordinats via mail per mitjà d'un/a coordinador/a

triat en cada trobada que tindrà almenys una periodicitat anual.

Es van obrir diferents propostes d'actuació i línies de treball a debatre i valorar en les diferents assemblees de joves com habitatge, educació, model d'autogestió, finançament, formes de difusió utilitzant xarxes socials, adreces de

correu, publicacions confederals, i altres possibles mitjans.

També es va aprovar la creació d'un logotip en un futur pròxim i diferents formes de difondre els nostres objectius, així com cartelleria, comunicats, pamflets...

Els Joves Anarcosindicalistes-CGT es fan un forat en la lluita social i

sindical per a la proclamació de la societat llibertària.

Agraïm els esforços i col·laboració per part de l'organització.

Més informació

Comision-jovenes@cgt.org.es

SENSE FRONTERES-SOCIAL

El procés de colonització del Nord d'Àfrica va suposar una intervenció violenta i en el desenvolupament d'aquestes societats

La lluita d'Aminetu Haidar i del poble Saharai continua

El sindicalisme al Nord d'Àfrica

Agustín Gomez (CGT Cádiz) (*)

El procés de colonització del Nord d'Àfrica va suposar una intervenció violenta i externa en el desenvolupament d'aquestes societats, introduint el sistema capitalista basat en l'exploitació del treball assalariat i construint aparells estatals al servei de la seva dominació. És el colonialisme qui estableix i traça les fronteres entre les societats, és ell també qui imposa per la força un altre procés de desenvolupament històric, que els és estrany, destruint cultures, transformant-les, incorporant-les a l'ordre internacional establert.

La creació d'aparells estatals que intenten dominar societats que fins a aquest moment havien existit sense estat, sense cap autoritat externa que els sotmetés, amb la seva pròpia organització social autogestionada, és un factor clau per a entendre com la lluita d'alliberament nacional no ha suposat cap alliberament, sinó la presa de poder d'aquest aparell estatal colonial per les elits nacionals que s'han integrat en el sistema dominant a nivell mundial amb una relació de dependència estructural. És en aquest marc, on cal entendre algunes característiques del sindicalisme en el Nord d'Àfrica que anem a assenyalar.

El sindicalisme i el Moviment d'Alliberament Nacional

En primer lloc, el sindicalisme sorgeix dintre del moviment d'alliberament nacional, però al mateix temps, com model importat de la metròpoli. La prioritat és la independència nacional, la lluita contra el colonialisme, el moviment sindical ha d'estar al servei d'aquesta lluita. Aquesta concepció impedeix l'existència d'un sindicalisme autònom que prengui com punt de partida els interessos dels treballadors, i no els de la nació.

El resultat d'aquesta concepció, especialment en els països que ha estat el moviment d'alliberament nacional qui ha pres el poder després de la "independència", ha estat la inclusió directa del sindicalisme dintre de l'aparell estatal, amb forta repressió de qualsevol dissidència dintre del sindicat i la seva vinculació a l'elit en el poder (sigui a l'exèrcit, al partit en el poder o a ambdós), àdhuc amb moments concrets d'enfrontament, ja

per pressió dels treballadors, ja per lluites internes de poder. Aquest model de sindicat únic com part de l'aparell estatal dominant està representat per la UGTA a Algèria, la UGTT a Tunísia i la EDUF a Egipte.

En el Marroc pren unes característiques diferents degut al fet que els moviments d'alliberament nacional no arriben al poder després de la independència. És el rei-sultà, el Makhzen, que havia acceptat i pactat la dominació colonial qui assumeix el procés "d'independència" nacional, desplaçant al MLN, mitjançant la compra o la repressió, el pal o la pastanaga. Això provoca que el sindicat únic, que participa en la lluita d'alliberament, la UMT, es vagi fragmentant, primer amb la creació de la CDT per part de la USFP (socialistes) i posteriorment amb la creació de múltiples sindicats, impulsats per partits polítics o per sindicalistes professionals, fins a la xifra de més de 20 sindicats i uns 5 o 6 amb major representativitat.

Fortes lluites obreres

Una segona característica important és l'existència de forts moviments de lluita i resistència obrera. La falta de drets sindicals, l'exploitació salvatge, els continus abusos, el tracte inhumà..., han provocat forts moviments vaguístics, generalment espontanis, tant en l'última part del segle XX com en aquesta primera dècada del XXI. Les vagues de 25.000 treballadors/es del tèxtil a Egipte, les lluites dels miners de Jerada, Jbel Awan i ara Kheroubga al Marroc, la revolta de l'any passat en la conca minera de Gafsa a Tunísia, etc., mostren l'existència d'un moviment obrer que, a pesar de la repressió i de la falta d'un sindicat nacional que els defensi, està viu i amb capacitat de créixer i estendre's.

I el que és més important, la falta d'aquest sindicat imposa l'autoorganització en les lluites, la seva vinculació amb els centres de treball i el seu funcionament horitzontal, encara que dificulta l'extensió de les lluites i la seva coordinació.

Desenvolupament del sindicalisme autònom

Les característiques abans assenyalades estan creant les bases d'existència d'un sindicalisme autònom.

A Algèria, l'aixecament popular de 1990 va permetre la creació de sindicats autònoms en l'administració pública, en la sanitat, en l'ensenyament, etc. Aquest sindicalisme autònom manté una dura batalla amb l'Estat que imposa al seu sindicat la UGTA com únic interlocutor i que tracta d'impedir que aquest sindicalisme autònom pugui convertir-se en una confederació amb capacitat d'introduir-se en els sectors productius i privats.

A Egipte és a través de centres d'assessorament sindical com s'estan construint les bases d'aquest sindicalisme autònom.

A Tunísia, paralitzat fins a ara el projecte de la CGTT, s'intenta el mateix camí que a Egipte amb el OTDLS.

Al Marroc, la pluralitat sindical fa que els corrents sindicals més conscients i combatius treballin dintre dels grans sindicats reformistes, resultant que les lluites obreres estan relacionades amb diferents sindicats i que sindicalistes combatius es trobin en diferents sigles (per exemple, els treballadors de Delphi- Tànger, que van portar a terme una lluita exemplar, pertanyien a la UNTM, sindicat lligat al PJD, islamistes moderats, col·laboradors del Makhzen).

Perspectives i suport mutu

Les perspectives de futur passen per les iniciatives de sindicalisme autònom, independent dels estats i dels partits, i amb una visió de lluita de classes, no reformista, que estan sorgint. També cal tenir en compte als corrents sindicals dintre dels sindicats reformistes que potencien la lluita obrera, respectin les decisions dels treballadors i treballin per la seva autoorganització, al marge d'interessos partidistes i ideologies autoritàries.

La lluita contra les privatitzacions, les multinacionals, la desregulació generalitzada del mercat de treball, la precarització de la mà d'obra i la reclusa en els drets i llibertats sindicals són punts comuns per a la lluita del sindicalisme revolucionari de les dues ribes sobre els quals ha de desenvolupar-se la solidaritat i el suport mutu.

Finalment, assenyalar la necessitat que el sindicalisme autònom i els corrents de sindicalisme alternatiu del Nord d'Àfrica sàpiguen entroncar amb les tradicions d'autogestió, de propietat i treball col·lectiu, de federalisme que han perviscut especialment en les zones més marginades i d'on procedeix gran part dels treballadors. La creació en alguns punts del Marroc (com Taroudant) de sindicats de camporols pobres pot ampliar la visió del sindicalisme en aquests països on la terra i l'aigua segueixen sent elements bàsics de la seva cultura i de la seva visió del món. En la mesura que el sindicalisme s'allunyi de l'aparell de l'Estat creat pel colonialisme i s'acosti a models socials aliens al capitalisme i arrelats en les seves pròpies societats, podrà tenir un caràcter transformador i revolucionari.

(*) Article publicat als Materials Internacionals, núm. 17, dins "Rojo y Negro", octubre 2009: www.cgt.org.es/IMG/pdf/MI_octubre09_Web.pdf

Aminetu Haidar retorna al Sàhara Occidental

CEAS-Sàhara

La Coordinadora Estatal d'Associacions Solidàries amb el Sàhara (CEAS-Sàhara) mostra la seva alegria i admiració per la lluitadora saharauí Aminetu Haidar, que gràcies a la seva tenacitat, determinació i dignitat, va assolir vèncer la injustícia a la qual estava sent sotmesa per part dels Govers d'Espanya i el Regne del Marroc.

Volem mostrar la infinita gratitud i reconeixement a tot el moviment solidari amb el Poble Saharai, que ha ocupat un paper fonamental en la consecució dels objectius d'Aminetu i mostrat la seva capacitat de mobilització en suport a la justa causa d'Aminetu i del Poble Saharai. Emplacem a la societat civil de l'Estat espanyol a continuar treballant pel reconeixement del dret d'autodeterminació del Sàhara Occidental.

També agraïm especialment l'esforç sense precedents que centenars de col·lectius i organitzacions polítiques, socials i sindicals han fet. Mai abans s'havia donat la coincidència unitària de col·lectius tan diversos, amb les seves diferències i plantejaments, per a una finalitat concreta com el retorn al Sàhara d'Aminetu Haidar.

Tampoc volem deixar en segon pla les importants resolucions, tant del Parlament espanyol com l'intent del Parlament Europeu, que reconeixen el dret a l'autodeterminació del poble saharai, que és inalienable i l'única via per a resoldre un conflicte que dura ja 34 anys. Els animem a complir amb aquest compromís en tots els fòrums internacionals.

La lluita d'Aminetu Haidar i del Poble Saharai continua. Els 32 dies de vaga de fam d'Aminetu Haidar han tornat a portar a la palestra l'existència d'un conflicte no resolt, -personificat en una dona heroica, encara que ho sofreix tot un poble, com s'ha pogut veure de nou després del retorn de Haidar a El Aaiún-, i que pertoca de manera directa l'Estat espanyol.

La Presidència espanyola de la Unió Europea en el primer semestre de 2010, ha de suposar el primer i definitiu pas en la solució justa, duradora i d'acord amb la legalitat internacional que condueixi a l'autodeterminació i posterior independència del Poble Saharai, i posi fi al procés de descolonització inacabat, coincidint amb el període 2001-2010 Segon Decenni Internacional per a l'Eliminació del Colonialisme.

SOCIAL

Bona part de les actuacions previstes afectaran àrees protegides per la llei d'espais naturals i al patrimoni artístic

És un pla agressiu que no respon a la lluita contra el canvi climàtic

BALA PERDUDA

Klintsévich

Toni Álvarez

Ja sabeu que vivim en un món cíclíc on les modes i els fets acostumen a repetir-se passat uns anys. Per exemple, aquest mes de gener fa 30 anys de la invasió de l'Afganistan pels russos, ja veus si la història és cíclica per alguns pobles. Per fer-nos memòria, la premsa ha publicat les declaracions d'un excombatent rus. S'anomena Klintsévich i ara és diputat i vicepresident del grup del partit governamental Rússia Unida a la Duma. Vull dir que és "algú" i que, trenta anys després, no sembla formar part de la nòmina de soldats embogits amb estrès posttraumàtic i/o mutilats. I potser per això, per commemorar l'aniversari d'aquella invasió i aprofitant la ben entesa de la reedició de tal esdeveniment, ha sortit a la sorra mediàtica per afirmar un seguit d'axiomes, al meu entendre molt entenedors.

Diu que "l'autèntic error consisteix en haver entrat (...) És impossible que un exèrcit controlï tota la població. L'única manera de vèncer seria destruir completament el país", una idea que segur que li ha passat pel cap a més d'un general. També diu que un altre error és que l'OTAN "no treballa amb la població local (...) nosaltres vam construir escoles, vivendes, camins, invertíem molts diners en infraestructures". No us sona? Parla dels anys 80 a l'Afganistan. Molt probablement aquest diputat menteixi (perdó per la reiteració) sobre la realitat que va viure, ja sabem que el temps (i el ser militar) ajuda a convertir en heroïcitats el que va ser un accident o un malentès, però ens posa a la pista del que no estan fent, i diuen que fan, els invasors actuals. I una situació que, ja fa temps que denunciem, es dona també a l'Irak, als Balcans, al Líban, a Somàlia i a tants altres indrets ocupats amb "forces pacífiques".

Per acabar, l'excombatent rus i ara diputat diu que "Hem de reconèixer que junts, la URSS i Occident, van desenvolupar els brots naixents del terrorisme actual (...) ara recollim els fruits d'aquelles accions" Més clar, aigua. Llàstima que sempre s'il·luminin passats trenta anys i milers de morts després, tot i que a aquest personatge no li falten interessos polítics per dir el que diu, per tal d'influir sobre l'actual invasió a l'Afganistan. Però, tot i així, ens serveix als antimilitaristes per recollir els arguments que cridem, mentre ens acusen de demagogs i mentiders. El món al revés...

En contra del parer dels moviments socials, s'obre la porta a l'expansió urbanística a poblacions allunyades de Palma

El Pacte aprova el Pla Sectorial de Carreteres de Mallorca

Llorenç Buades Castell

El passat 3 de desembre el Ple del Consell de Mallorca va aprovar la revisió del Pla de Carreteres de Mallorca al temps que se realitzava una concentració amb el suport de la CGT de Balears, del GOB, del STEI i moltes altres entitats socials a les portes del Consell per protestar contra la seva aprovació. L'aprovació es va fer amb els 17 vots del Pacte en el govern (la dreta mallorquina UM, el PSIB-PSOE i el Bloc (PSM-EU-Verds, ERC). El PP, en l'oposició, es va abstenir al temps que manifestava que el pla que s'aprovava no era substancialment diferent del que proposaren ells. De fet, la revisió del Pla de Carreteres representa una continuïtat al Pla de 2003 impulsat pel govern PP-UM qualificat com el Pla de les d'Autopistes i d'Autovies. Ha eliminat de manera positiva la proposta d'autovia Inca-Manacor i la de Peguera a Andratx, i també algunes variants i rondes com les del sud de Felanitx, santa Margalida, la carretera interior cap a la badia d'Alcúdia, Sa Ràpita-S'Estanyol i les variants de Bunyola. Tot i això és un pla agressiu que no respon als reptes presents que exigeix la lluita contra el canvi climàtic, ni a la paralització del creixement sustentat en el sector del

totxo i la degradació del territori. El pla vol impulsar infraestructures que connectin Palma amb els principals centres turístics i amb els principals nuclis de població de l'illa, obrint la porta a l'expansió urbanística a poblacions allunyades de Palma i respon a la voluntat d'establir un enllaç ràpid entre els eixos radials i els pobles més allunyats de Palma, fins ara, més o menys preservats de l'abús urbanístic. D'aquesta manera s'estén l'àrea metropolitana de Ciutat, i malgrat el canvi de nom i d'imatge que els partits institucionals volen fer per tal de fer oblidar les lluites contra les autovies i el segon cinturó, substancialment queda el mateix, mitjançant els desdoblaments, la incorporació de nous carrils a les autopistes existents i la consolidació dels següents eixos, que causen un gran impacte en el territori com es fa evident en l'actual tram en construcció de Montuïri a Sant Joan i en altres com el del Festival Park a Bunyola o la carretera de Conies: - Eix Pollença - Sa Pobla - Llubí - Sineu - Sant Joan - Montuïri - Porreres - Campos - Ses Salines - Eix Escorca - Caimari - Inca - Sencelles - Algaida - Lluçmajor - Sa Ràpita - Eix Sta. Margalida - Ariany -

Petra - Manacor - Felanitx - Santanyí - Eix Palma, Lluçmajor, Campos, Felanitx, Manacor, Sant Llorenç, Artà, Santa Margalida, Muro i Sa Pobla, Ca'n Picafort, Alcúdia Pollença amb petits trams radials que arriben a la costa. Ara mateix a les Illes Balears els nivells d'emissions contaminants són superiors en un 75% als objectius de Kioto, i la font principal de contaminació és el vehicle privat. Així que aquest pla, en fer més accessible la Part Forana a la ciutat, possibilitarà una major expansió residencial i incrementarà el transport privat en detriment dels transports col·lectius. D'altra banda, bona part de les actuacions previstes afectaran àrees protegides per la llei d'espais naturals i al patrimoni artístic. Llevat de la denominació d'autovia el gros del que es proposava com autovia de Llevant i els plans expansius entre Lluçmajor i el sud de l'illa es mantenen: - Lluçmajor - Campos: autovia de 4 carrils per duplicació de calçada - Variant de Manacor Sud - Variant de Campos - Manacor - Sant Llorenç: autovia de 4 carrils per duplicació de calçada Pel que se refereix als accessos a Palma, es concreta la posada en marxa del segon cinturó, evitant el

nom i fent algunes concessions al moviment veïnal, com és en el cas de Son Sardina. El pla suposa l'ampliació en carrils que arribaran fins a sis en la major part de les autopistes i dels nous accessos a Palma. La proposta dels moviments socials era la de no ampliar carrils o en el seu cas, dedicar-los exclusivament a la circulació de transport públic i vehicles d'alta ocupació. Aquesta és una demanda no atesa. La prolongació i el desdoblament del segon cinturó de Palma es concreta en una carretera de 4 carrils i una ronda de 4 carrils de nou traçat en tant que el camí dels Reis duplicarà la seva calçada. Aquestes obres han previst un pressupost de 1.878.768.000€ per al programa de construcció, manteniment, seguretat vial i actuacions especials. Tot i que la gent de la nostra illa té altres prioritats com el transport públic, treball, educació, sanitat, residus, proveïment d'aigua, es tracta d'una despesa enorme que bàsicament està al servei del transport privat i dels interessos privats. Però el pitjor és que es fa per iniciativa de polítics imputats en processos de corrupció. Com va passar en la construcció de l'hospital de referència de Son Espases, tota l'esquerra institucional ha traït de nou als moviments socials.

Comença el judici pel tancament del diari Egunkaria

Plataforma en Suport a Egunkaria

Gairebé set anys després del tancament del diari en llengua basca Egunkaria, el 15 de desembre de 2009 s'iniciava a l'Audiència Nacional de Madrid el judici pel tancament del diari basc Egunkaria.

Martxelo Otamendi, Iñaki Uribe, Joan Mari Torrealdai, Txema Auzmendi i Xabier Oleaga s'enfronten a peticions d'entre 12 i 14 anys de presó. El tribunal especial va decidir obrir judici oral només amb les acusacions de l'Associació de Víctimes del Terrorisme (AVT) i de l'associació d'extrema dreta Dignidad y Justicia, després de desestimar la petició de l'arxivament de la causa realitzada per part del fiscal.

La campanya de solidaritat amb Egunkaria continua en els diferents punts de l'Estat on s'han format plataformes solidàries. La Plataforma de Madrid en Suport a Egunkaria disposa en la seva web d'un formulari de recollida de signatures de suport als encausats. El manifest ja compta amb centenars de signatures de col·lectius i persones procedents del món de la premsa, la política, l'advocacia, l'art, la cultura, l'okupació, moviments veïnals i de barri... Des de la campanya de suport a Egunkaria es fa una invitació a adherir-se al manifest i a participar dels actes que durant el judici es realitzin en solidaritat amb els processats d'Egunkaria i contra el tancament de mitjans de comunicació.

El Manifest

SABIES QUE A L'ESTAT ESPANYOL ELS PODERS PÚBLICS TANQUEN PERIÒDICS? ÉS EL CAS DEL DIARI EGUN-

KARIA

1.- El diari Egunkaria es va fundar l'any 1990, sent fins a llavors l'únic periòdic publicat íntegrament en euskara. Va haver-hi una efímera i valerosa experiència en la Guerra Civil amb el diari EGUNA, que en aquella difícil situació va aguantar fins a la presa de Bilbao pels franquistes al juliol de 1937.

2.- En la línia editorial d'Egunkaria destacaven valors com independent, plural, progressista, nacional, promotor de l'euskara....

3.- L'empresa editora es va fundar el 1990 amb aportacions d'uns 1.500 accionistes.

4.- Al febrer de 2003 l'Audiència Nacional va procedir al tancament del diari i detenció de 10 persones (nou directius, i una altra persona sense vinculació a l'estructura del diari), cinc dels quals van denunciar haver sofert tortures en els dies que van romandre incomunicats en mans de la Guàrdia Civil. Entre

tots han romàs a la presó provisional 30 mesos.

5.- Se'ls acusa de pertinença a ETA, el que no té cap base ni se sustenta en cap prova.

6.- El -fiscal ha sol·licitat l'arxivament definitiu del cas per falta de proves. A pesar d'això, i sense que existeixi acusació privada, l'Audiència Nacional ha decidit anar a judici, basant-se exclusivament en una acusació popular presentada per la AVT i Dignitat i Justicia, que sol·liciten entre 14 i 16 anys de presó per als 5 directius del diari Egunkaria.

7.- El judici se celebrarà a Madrid en les pròximes setmanes, i possiblement sigui silenciats pels poders i alguns mitjans de comunicació.

8.- El mateix dia del tancament els treballadors van publicar un periòdic en euskara, Egunero, i 4 mesos després va néixer el diari Berria, amb 24.040 accionistes i que ha pres el relleu d'Egunkaria quant a

la defensa dels valors i cultura basca.

9.- Des del tancament s'han produït nombrosos actes de solidaritat a Euskal Herria i en diferents punts de l'estat espanyol, destacant els celebrats a Catalunya, Madrid, Galícia, País Valencià, Canàries... La repercussió mediàtica internacional del tancament de Egunkaria va ser tal vegada la major que mai un cas basc hagi tingut.

10.- Ens enfrontem a una veritable retallada de les llibertats d'expressió, a un atac a la pluralitat informativa, al dret al desenvolupament de la cultura i la llengua basca i un atac als drets humans per les tortures sofertes.

Aquesta lluita ens afecta a tots i totes: solidaritza't

Més informació

<http://www.nodo50.org/madrیدهgunkaria>

<http://www.egunkaria.info>

Davant la nova ofensiva per a imposar el Magatzem Temporal Centralitzat de residus nuclears

Tanquem les Nuclears – 100% Renovables

Tanquem les Nuclears – 100% Renovables (TLN – 100% EER) reitera que s'oposarà a qualsevol emplaçament del Magatzem Temporal Centralitzat (MTC) en tant no s'arribi a un calendari consensuat de tancament de les centrals nuclears en funcionament.

El Govern estatal ha decidit obrir per sorpresa una nova convocatòria per a que els municipis "interessats" presentin les seves "candi-

datures", ignorant el fet de que cap dels municipis que han estat sondejats ha respòs de manera favorable davant l'onada de protestes socials que s'han desencadenat.

Catalunya, i especialment els municipis de les comarques de Tarragona es troben en una situació especialment crítica davant aquesta nova ofensiva. En un ambient de crisi econòmica generalitzada, la informació publicada sobre el que ha tractat el Consell de Ministres fa especial èmfasi en la inversió i l'ocupació laboral relacionades,

intentant presentar l'obra com una oportunitat econòmica important. Des de TLN – 100%EER responem que una instal·lació d'aquestes característiques, amb unes companyies elèctriques amb la cobdícia d'arrencar fins a l'últim possible euro de benefici a unes centrals envellides i amb múltiples fallides tècniques, és un pou sense fons de problemes. Les companyies tenen la voluntat d'allargar el funcionament de les centrals nuclears fins al màxim possible, generant un volum de residus ra-

dioactius d'alta activitat que podria arribar als 20.000 metres cúbics, sense parar en les conseqüències per al medi ambient i la salut de les persones.

Des de TLN-100% EER ens identifiquem plenament amb els posicionaments emesos per GREENPEACE i Ecologistas en Acción, i reiterem el nostre propòsit de coordinar-nos i realitzar mobilitzacions i denúncies per a que el MTC no s'instal·li ni a Catalunya, ni a enlloc, sense un pla de tancament de centrals nuclears.

SALUT I ANARQUISMES

La revolució ha de ser una festa?

Pep Cara (Berga)

El factor lúdic, hedonista i vivent d'una revolució o d'un "moment insurreccional" que diuen algunes companyes és sens dubte innegable. El Diego (Abel Paz) deia que ell havia viscut la revolució del 36 amb l'emoció i l'alegria de quan t'enamores i comences a festejar amb una noia. Per mi això està clar, igual que també ho està el fet que la revolució no és quelcom que es faci en quatre dies ni tan sols en una sola generació (com ens recordava l'Octavio Alberola no fa gaire a Berga en una xerrada). La revolució és una cosa progressiva o etapista i al mateix temps conté insurreccions. I per què dic tot això? Doncs perquè un cop aclarits aquests aspectes vull dir que la militància i per tant la revolució diària és: cansada, estressant, angioixant, pesada, esforçada, desagradida, dolorosa, atabaladora, avorrida, desesperant, etc. Que ningú s'enganyi. Si et compromets de veritat, a part de moments de gaudi molt especials, la major part del temps fas feina: dura i desagradida. Res més. És una cosa evident que tenia ganes de dir per desmentir imatges i idees que algú pogués haver-se creat. Reuneix-te, organitza't, redacta, dissenya, maqueta, encartella, envia, encarrega, ves a buscar, reparteix, discuteix, pensa, concentra't, manifesta't, corre, puja i baixa, pinta, penja, paga, protesta, etc. D'altra banda hi ha gent que gaudeix molt està clar, però que treballa o milita més aviat poc. Fins i tot m'atreveria a dir que existeix cert turisme hedonista entorn a la "revolució", quelcom semblant al que les institucions volen fer amb el projecte turístic "territori maquis" que he criticat des del pèsol negre, però del "rollo". I un cop posat amb els retrets generalitzats aprofito i desmenteixo allò de "lluïta sí i festa també" que alguns Moviments Socials (MMSS) proclamen mentre practiquen el "festa sí i festa també". I seguint amb els greuges afegiré que em fastigueja i deprimeix que la font de finançament principal de molts MMSS sigui el consum d'alcohol. Això sí, resulta que són festes populars i suposadament autogestionades. Merda amb patates, no em crec res. Per desgràcia no vaig néixer ahir. Prefereixo cotitzar, pagar directament (amb els diners del meu treball i explotació) el que val fer allò que volem fer, sense posar productes de consum pel mig —i molt menys productes alienants, com l'alcohol, que jo utilitzo però sense guarnir-los de política—. I la columna s'ha acabat. Salut i anarquia!

El decreixement fa xarxa als Països Catalans

Xarxa pel Decreixement

Abans d'acomiar l'any 2009 membres de la Xarxa pel Decreixement dels diversos territoris dels Països Catalans es varen reunir per valorar les «Trobades per la Cooperació Local: podem decreixer per viure com volem» realitzades en diverses localitats els dies 17 i 18 d'octubre de 2009. La reunió va tenir lloc a l'Ateneu Alomà de Tarragona i hi van assistir una vintena de persones, com a membres dels grups de Barcelona, Vallès, Osona, Ponent, Vegueria Penedès, Girona, Pallars-Ribagorça, València i Camp de Tarragona, les quals van coincidir a afirmar que la participació havia estat molt positiva, en alguns llocs més que en d'altres, però que en general les Trobades decreixentistes havien estat un èxit.

A l'assemblea es va explicar el desenvolupament de cada una de les Trobades, es van conèixer els projectes que van sorgir i els que s'estan duent a terme, es va exposar la situació actual en cada territori i també es va tractar la voluntat de crear sinergies entre les diferents zones que comparteixen projectes semblants per avançar cap a un model social que no requereixi el creixement econòmic constant.

Durant el transcurs del dia es van tractar diversos temes, que van des de l'economia fins a l'educació, passant per l'enfortiment del moviment pel Decreixement, la sobirania alimentària, l'energia, el transport, la sanitat, la defensa del territori, la política, la difusió o la comunicació.

Per finalitzar l'assemblea, es van plantejar algunes propostes de futur i es va acordar una Assemblea de tota la Xarxa pel Decreixement pel febrer, així com la II Trobada pel Decreixement a cada territori, que tindrà lloc l'octubre de 2010.

Totes aquelles persones interessades, trobareu tota la informació referent a les activitats programades, així com la informació per incorporar-vos a les diferents àrees temàtiques que estan en marxa o, directament, posar-vos en contacte amb el grup local que tingueu més a prop, al web www.decreixement.net

En defensa dels drets fonamentals a internet

Hacktivistas

Davant la inclusió en l'avantprojecte de Llei d'Economia Sostenible de modificacions legislatives que afecten al lliure exercici de les llibertats d'expressió, informació i el dret d'accés a la cultura a través d'Internet, els periodistes, bloggers, usuaris, professionals i creadors d'internet manifestem la nostra ferma oposició al projecte, i declarem que...

- 1.- Els drets d'autor no poden situar-se per sobre dels drets fonamentals dels ciutadans, com el dret a la privacitat, a la seguretat, a la presumpció d'innocència, a la tutela judicial efectiva i a la llibertat d'expressió.
- 2.- La suspensió de drets fonamentals és i ha de seguir sent competència exclusiva del poder judicial. Ni un tancament sense sentència. Aquest avantprojecte, en contra de l'establert en l'article 20.5 de la Constitució, posa en mans d'un òrgan no judicial -un organisme depenent del ministeri de Cultura-, la potestat d'impedir als ciutadans espanyols l'accés a qualsevol pàgina web.
- 3.- La nova legislació crearà inseguretat jurídica en tot el sector tecnològic espanyol, perjudicant un dels pocs camps de desenvolupament i futur de la nostra economia, entorpidint la creació d'empreses, in-

roduint traves a la lliure competència i ralentint la seva projecció internacional.

- 4.- La nova legislació proposada amenaça als nous creadors i entorpeix la creació cultural. Amb Internet i els successius avanços tecnològics s'ha democratitzat extraordinàriament la creació i emissió de continguts de tot tipus, que ja no provenen principalment de les indústries culturals tradicionals, sinó de multitud de fonts diferents.
- 5.- Els autors, com tots els treballa-

dors, tenen dret a viure del seu treball amb noves idees creatives, models de negoci i activitats associades a les seves creacions. Intentar sostenir amb canvis legislatius a una indústria obsoleta que no sap adaptar-se a aquest nou entorn no és ni just ni realista. Si el seu model de negoci es basava en el control de les còpies de les obres i a Internet no és possible sense vulnerar drets fonamentals, haurien de buscar un altre model.

- 6.- Considerem que les indústries culturals necessiten per a sobreviure

re alternatives modernes, eficaces, creïbles i assequibles i que s'adeqüin als nous usos socials, en lloc de limitacions tan desproporcionades com ineficaces per a la finalitat que diuen perseguir.

- 7.- Internet ha de funcionar de forma lliure i sense interferències polítiques afavorides per sectors que pretenen perpetuar obsolets models de negoci i impossibilitar que el saber humà segueixi sent lliure.

- 8.- Exigim que el Govern garanteixi per llei la neutralitat de la Xarxa a l'Estat espanyol, davant qualsevol pressió que pugui produir-se, com marc per al desenvolupament d'una economia sostenible i realista de cara al futur.

- 9.- Proposem una veritable reforma del dret de propietat intel·lectual orientada a la seva fi: retornar a la societat el coneixement, promoure el domini públic i limitar els abusos de les entitats gestores.

- 10.- En democràcia les lleis i les seves modificacions han d'aprovar-se després de l'oportú debat públic i havent consultat prèviament a totes les parts implicades. No és de rebut que es realitzin canvis legislatius que afecten a drets fonamentals en una llei no orgànica i que versa sobre altra matèria.

Més informació

<http://hacktivistas.net>

La proposta del calendari escolar del Departament no s'aguenta per enlloc

CGT Ensenyament

La CGT d'Ensenyament estem en contra de la proposta de modificació del calendari escolar que imposa el Departament d'Educació:

Des d'un punt de vista pedagògic, s'assoleix el millor ritme de treball i el màxim rendiment precisament el segon trimestre i no sembla lògic trencar-lo amb una setmana de vacances al febrer o al març (depenent de quan se celebri la Setmana Santa) A Catalunya dos dels tres períodes de descans venen determinats per festes religioses i així continuaran després de la suposada proposta racionalitzadora del Departament.

El total de dies de classe (lectius) en un curs (175-178) és similar a la mitjana europea (176). Els alumnes europeus fan una mitjana de 20 hores lectives (a Finlàndia que estan a la capçalera en els resultats escolars, fan entre 20 i 25 hores setmanals), els alumnes de la resta de les Comunitats de l'Estat fan 25 hores i a Catalunya 30 hores (a primària) des de la implantació de la

sisena hora.

Avançar l'inici de les classes (al 7 de setembre) significarà reduir encara més el temps de preparació del curs, en un moment en el qual les modificacions curriculars i metodològiques, precisen de més treball de coordinació i planificació per part del professorat. A més, la incompetent burocràcia del Departament no està preparada per avançar la planificació de les plantilles dels centres, ni d'assegurar que el primer dia estiguin complerts els equips docents.

Aquesta setmana blanca aprofundirà encara més la discriminació de les famílies amb menys recursos econòmics que no podran fer front a les activitats alternatives. El pressupost d'1 milió d'euros previst pel Departament per finançar aquestes activitats és clarament insuficient (les associacions de pares i mares calculen el seu cost en uns 30 milions)

L'ensenyament té una finalitat educativa més enllà de facilitar l'ocupació laboral dels pares. Cal parlar de modificacions horàries i de calendari si es té clar que han d'aportar millores a l'ensenyament púb-

blic. I s'han d'abocar tots els recursos humans i materials necessaris que permeti conjugar la conciliació laboral i familiar amb el dret a una

educació pública gratuïta i de qualitat i amb el reconeixement de la tasca pedagògica docent que es porta en els centres educatius.

La Primera Internacional del segle XXI

Rafael Cid

Des que fa dos segles es van constituir les internacionals sempre van ser "obres" perquè van tenir com a eix la lluita per l'emancipació dels treballadors. Des de llavors fins ara, es van assajar diferents fórmules polítiques per aconseguir aquest objectiu, fórmules que en el seu desplegament comportaven per si mateix mateixes la llavor del cisma i la divisió de la Internacional. Des d'aquella Primera Internacional de 1871 fins a la cogestió capitalista de la socialdemocràcia aquest avenc no ha fet sinó engegar. Ara, la societat del segle XXI té poc que veure amb les prioritats d'aquest imago mundi que va justificar aquella fraternitat militant. S'ha passat de l'economia de l'escassetat a la del consum i la sobreproducció, de la fabril a la del coneixement, i ja sabem que els experiments de socialisme autoritari d'Estat, soviètic i xinès, han esdevingut en més del mateix però amb ànsies renovades capitalistes. Tanmateix, els vells problemes de la fam, la desigualtat, l'atur, no han remès; només s'han parapetat en l'opulència d'uns quants i les seves cohorts de placebos assimilats. En realitat el fonamental, inclòs la governança democràtica, continua pendent. Amb una diferència substancial, el temps s'acaba perquè el planeta està malferit. Allà arrela el nou paradigma. Davant el problema productiu com a mitjà de satisfacció de necessitats per a tots, lliure i iguals, ara el focus està en la perillosa voracitat d'aquest mateix

i tecnològicament supersofisticat sistema productiu. Ja no va més. Avui cal fundar la nova Internacional del segle XXI, però no només per a socialitzar els mitjans de producció, vist el brutal fracàs del capitalisme de depredador en totes les seves versions, sinó, a més, per a evitar que la cobdícia dels poderosos acabi en un holocaust de part. El 20 per cent de la població mundial reté la riquesa del 80 per cent del planeta, però el 7 per cent té l'enorme responsabilitat de provocar la majoria dels efectes destructius que pateix la naturalesa i el medi ambient. No hi ha marxa arere. La recent cima de Copenha-

guen, creant un eix antiecològic entre la potència minvant, EUA, i la potència creixent, la Xina comunicapitalista, evidencia la necessitat imperiosa de crear un front dels pobles que impedeixi la dominació d'una altra "solució final". Els mecanismes sorgits després de la Segona Guerra XXI per a arbitrar respostes diplomàtiques als problemes dels blocs, ja no harmonitzen. Des de la guerra d'Iraq, a més dels eters contenciosos en les àrees estratègiques de les superpotències (Palestina, Txetxènia, Sàhara, etc.), l'ONU ha derivat en una caixa de compensació de les polítiques realment existents, quasi sempre en el registre que interessa als grans. Això s'ha vist també en els fòrums ecològics mundials, primer en Koyto (un Protocol de circumstàncies que va ser sabotejat pels països més contaminants) i ara amb la frustrada resolució de la Cima de Copenhaguen, que s'ha saldat amb un acord de família entre EUA i Xina al marge dels restants integrants del G77. El país més poblat de la terra i un dels de major potencial de creixement industrial i exportador ha fet valdre l'amenaça de l'enorme deute en dòlars que atresora per a consensuar un pacte de família amb el seu "hipotecat" nord-americà en uns dels moments més crítics de la història del colós nord-americà. Res de nou sota el sol, d'altra banda. El que passa estava en la tradició antihumanista del socialisme d'Estat i del capitalisme de mercat, patró aquest últim que a l'hora de la veritat s'ha servit del seu control sobre l'Estat per refundar-se. Gat blanc, gat negre, l'impor-

tant és que caci ratolins. Un antecedent d'aquesta política es va produir quan al principi de la crisi financera que ha tirat a altres 50 milions de persones a la desocupació, el G20 va clausurar una trobada per a debatre sobre l'ocupació "per falta d'iniciatives". Òbviament la Idea de reduir la jornada laboral i l'edat de jubilació per a donar entrada als exclosos i promoure un repartiment més just i eficaç de la "riquesa social" no entrava en els seus plantejaments. A grans mals, grans remeis. No podem permetre'ns amb l'assalt al clima el que ja vam haver de suportar quan l'equilibri del terror nuclear entre Estats Units i la Unió Soviètica. La solució no passa per fabricar una altra vegada refugis nuclears individuals o habilitar reserves particulars des de les que contemplar neronianament com avança la destrucció. És temps d'actuar en consciència, de mobilitzar-se, de capitalitzar en una massa crítica tota aquesta ingent capacitat de resistència i canvi que han demostrat ara els activistes dels drets humans (perquè defensors dels drets humans i no una altra cosa són els ecologistes anti-globalització) a Copenhaguen i abans a Seattle. Cal preparar el camí cap a la Primera Internacional del segle XXI. La dreta ja no es reconeix per la seva posició contrària a la justícia social, avui ha ampliat el seu registre i, a més, està en tota aquella política que impedeix fomentar mecanismes certs per a detenir el procés de degradació mediambiental. I esquerra és tot allò, múltiple, plural i global, que ho refuta i combat.

Desmilitaritzem l'educació

Jordi Martí Font

La imatge no és massa coneguda perquè només la veu qui treballa dins de les aules d'escoles i instituts d'aquest país, però en aquests àmbits ja s'ha fet habitual. Una colla de nens i de nenes miren des de les seves corresponents taules una agent dels Mossos d'Esquadra que amb una mà recolzada a la pistola i una altra recolzada a la porra, com si fos una autèntica 'cow boy', els explica "els perills d'Internet" o qualsevol altre dels tallers que el cos policial ofereix gratuïtament als centres educatius de les quatre províncies. N'hi ha per remenar i triar. El curs passat, una Mossa d'Esquadra que feia una d'aquestes xerrades en un centre del Penedès, amb pistola i porra, en ser interrogada sobre per què havia de portar una pistola dins de l'aula va respondre que així els nens i les nenes s'acostumaven a la policia democràtica de què gaudien, perquè la policia sempre havia estat molt associada a la repressió i en canvi ara, en veure les armes i poder-les tocar, els feia una altra impressió. L'argumentari, com veieu, està poc treballat de moment, però ja el posaran al dia, no us preocupeu. Això sí, esperem que els alumnes, quan vagin a la universitat, no gosin protestar per la seva privatització o pel que sigui, perquè si recorden les paraules de l'agent mentre altres professionals de la porra les descarreguen a les seves costelles les paraules de l'agent els sonaran a engany. Com que sembla que de tot això just ara estem a les beceroles i els plans d'Interior van directament dirigits a policialitzar els espais educatius, una colla de mestres i professors s'han unit en una campanya que amb el nom de Desmilitaritzem l'Educació intenta dir en veu alta el que tothom veu i sap. I què és el que tothom veu i sap?, doncs que el rei va nu o, el que és el mateix, que els Mossos porten pistoles i porres a les aules i, dins d'una aula, aquestes "parts de l'uniforme" no només hi sobren sinó que hi haurien d'estar prohibides. Per això, des de la campanya en qüestió s'ha proposat als claudres dels centres educatius de Catalunya que prenguin acords en el sentit que si els Mossos no canvien d'actitud es quedin a la porta, perquè els centres educatius han de ser i són espais de pau, i per tant lliures d'armes. I si els claudres no ho accepten, que de tot hi ha a la vinya del senyor... Maragall, aleshores sempre queda la decisió personal dels ensenyants d'objectar davant dels armats. Fer classes amb una pistola és un contrasentit i si ells no ho entenen cal dir-los ben alt i clar que ni ara ni mai volem que hi hagi armes dins dels centres educatius de Catalunya. Ni ara ni mai.

> CARTA OBERTA

Carta oberta a
Amadeu Casellas

Roser Iborra

Hola, Amadeu

Quina vergonya que em fa escriure't, després d'un silenci tan llarg, que m'ha crescut com una mala herba. Hi ha circumstàncies, dificultats... ja ho saps. Però des de fora de la presó, costa sempre, pensar-hi. Perquè les presons, generalment, no surten als diaris ni a les notícies i tampoc no es veuen, sempre estan amagades dins del paisatge, suposo que ben deliberadament...

Com que sé que et censuren les cartes, aquesta te l'envio ja oberta. Dirigida a tu però també a tota la gent del carrer que, com jo mateixa, està en quart grau penitenciari sense saber-ho. Sense creure que, algun dia, li pot tocar anar a parar a les clavegueres del sistema, que necessita homes lliures empresonats per tal que puguin seguir lliures estafadors com Fèlix Millet i tants d'altres, i repressors amagats en despatxos, per exemple al carrer Aragó, a la Direcció General de Serveis Penitenciaris, on els qui et van prometre la llibertat, després de la vaga de fam de 76 dies de l'any passat, amaguen les mentides sense vergonya. I vet aquí que avui, 2 d'octubre, fa 80 dies que dura aquesta nova vaga de fam. Què puc dir-te, company? Que jo he menjat cada dia, durant aquest llarg estiu en què, per enèsima vegada, fas servir el teu cos d'altaveu d'un sistema repressor i injust que no pares de denunciar, i no només en el teu cas, sinó explicant també les injustícies generalitzades? Què puc dir-te, amic? Que pateixo per tu i temo que et deixin morir, així de cru, així de clar... Ets una veu massa incòmoda...

Company, amic: espero que t'arribi, d'alguna manera, aquesta carta, encara que només serveixi per trencar silencis. Companys i companyes, amigues, amics: si l'Amadeu mor a la presó, és cosa nostra, és culpa nostra, també. Les presons són aquí, a la cantonada, i és inútil no voler-les veure.

Perquè sempre hi haurà un Amadeu disposat a deixar-hi la pell, si cal, per tal de fer-les visibles, monstruoses com són, essencialment injustes.

Dinamita de cervell

Jaume Brossa, un modernista llibertari

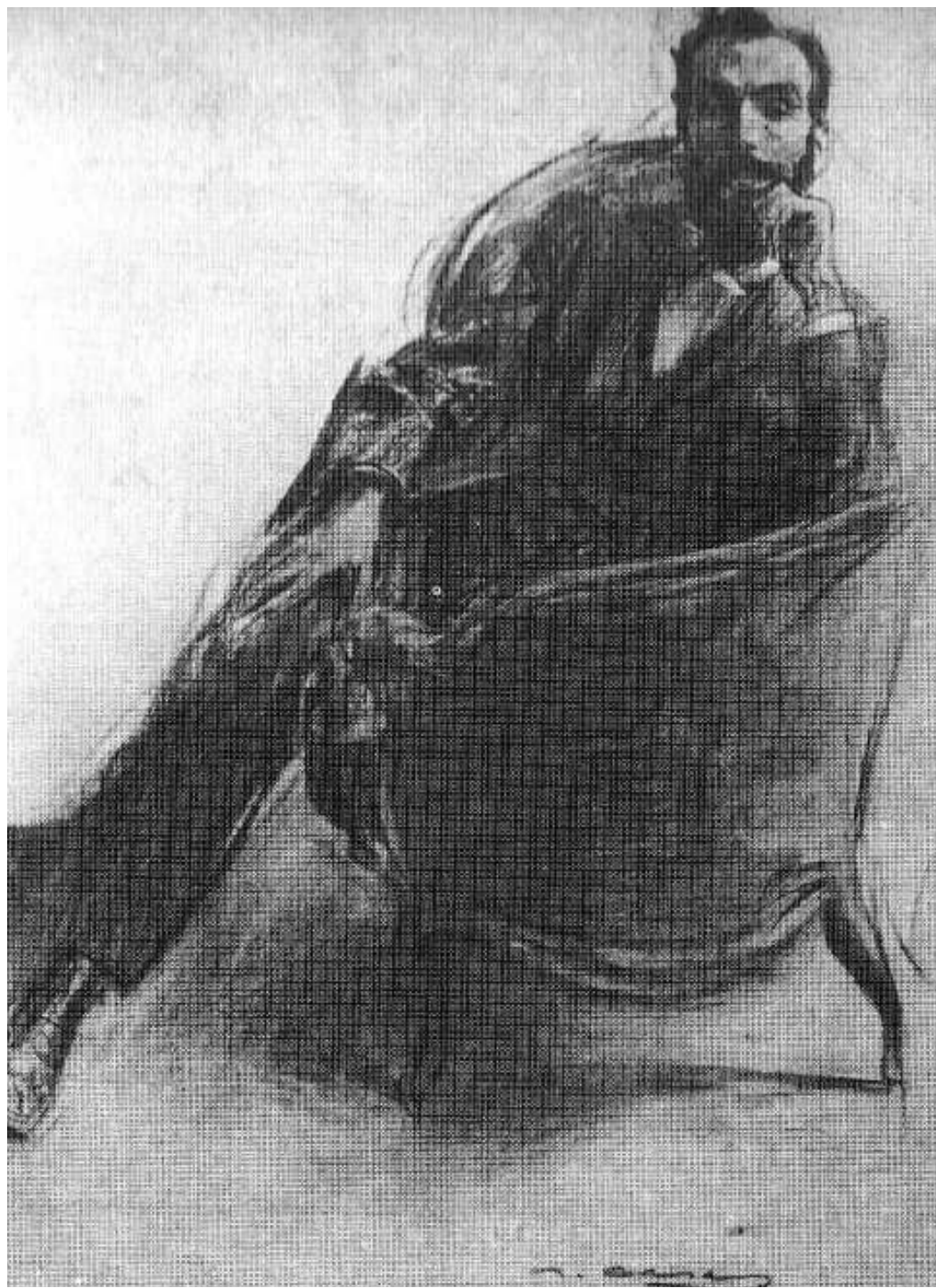
Núria Soler

Jaume Brossa, nascut l'any 1868, fou un intel·lectual de tendència revolucionària que tingué un paper fonamental dins el moviment modernista, sobretot en els seus inicis. Brossa fou un dels principals impulsors de la revista "L'Avenç" durant els anys 1892 i 1893. Escrivia articles de crítica literària i musical, de sociologia i de política, tots ells redactats amb un llenguatge directe, sovint sarcàstic i ple de vitalitat, propi d'algú que parlava sense reserves i pretenia fer pensar el lector i posar en evidència les mancances a nivell cultural, social i polític del país. En els seus escrits, Jaume Brossa defensava el progrés de la cultura catalana, la modernitat i la millora qualitativa de la literatura i l'art. Apostava per una educació exempta de dogmatismes religiosos, a la qual tothom tingués accés i que permetés la creació de persones lliures.

Sabem que l'any 1894, arran de la repressió desencadenada pels atemptats de la tardor de 1893, es produí una divisió ideològica de la redacció de "L'Avenç" entre aquells que, per por, volien moderar la línia política seguida fins aleshores, i aquells que desitjaven mantenir-la. Així, en aquests moments de tensió, la postura de l'assagista es refermà i esdevingué ben clara; en Brossa formaria part d'aquells modernistes que convertiren la crítica dels valors burgesos en el puntal de la seva ideologia. D'aquesta manera, l'escriptor finalment hagué de sortir de la revista i decidí continuar per una via revolucionària.

Jaume Brossa es dedicà, a partir d'aleshores, a realitzar activitats culturals en ateneus obrers, com ara un seguit de conferències sociològiques que dugué a terme juntament amb Pere Coromines i amb el suport d'un col·lectiu anarquista, o activitats relacionades amb el teatre: fundà el Teatre Independent, on s'estrenà la traducció de l'obra d'Ibsen "Espectres". Però aviat hagué d'aturar aquests projectes a causa de la repressió policial.

Entre 1896 i 1897, Jaume Brossa s'hagué d'exiliar, ja que va ser acusat d'haver redactat i distribuït diverses proclames antimilitaristes. Se n'anà a París, on coincidí amb Ferrer i Guàrdia, el qual el féu membre de la junta consultiva de l'Escola Moderna. Més endavant,

Brossa es casaria amb una de les filles del pedagog revolucionari, tot i que se separarien passat un temps.

Després d'haver estat escrivint des de l'exili a diverses revistes, entre les que cal destacar "La Revista Blanca", publicació anarquista que es feia des de Madrid en aquell moment, l'intel·lectual tornà a Barcelona, però se sentí aïllat enmig del nou context cultural i polític. A partir d'aleshores, els seus escrits no tindrien tanta repercussió com anteriorment, tot i que cal anomenar la participació de l'assagista en la redacció d'"El Poble Català", continuador de la línia de l'antic "Avenç".

A principis de la Gran Guerra, esdevingué codirector d'"El Diluvio". També col·laborà al "Papitu" i a "Un Enemic del Poble". Sabem

que visità el front britànic i publicà un conjunt d'articles sobre les experiències allà viscudes. El 1919 morí a causa d'una epidèmia de grip.

Jaume Brossa sempre defensà la necessitat d'impulsar la cultura catalana, amb l'objectiu que aquesta pogués arribar a l'altura de la resta de nacions europees.

Aspirant a la universalitat

Superant tota postura regionalista, que Brossa titllava de xovinista, l'intel·lectual tenia un pensament internacionalista i progressista, federal. Per això, veia positiva la millora qualitativa de la producció artística de qualsevol nació, i aspirava a la universalitat. També defensà que la cultura arribés a totes les capes socials, essent

molt important l'educació del poble, que podria dur-se a terme emprant l'art com una eina essencial en la tasca educadora. Així, l'objectiu al qual pretenia arribar per mitjà de l'ensenyament era crear individus lliures, amb criteri i pensament propis, autònoms i crítics, capaços de constituir una nova societat basada en una democràcia vertadera, una democràcia pura, com diria l'intel·lectual.

Jaume Brossa s'adonà, doncs, de la necessitat d'instruir la classe obrera catalana, considerada per l'assagista com la principal impulsora d'una futura revolució social i econòmica. L'escriptor creia que la lluita del proletariat havia d'establir lligams amb la lluita autonomista, ja que aquesta podria afavorir-lo. No obstant, el moviment obrer hauria d'evitar confondre el verita-

ble sentit dels seus esforços, mantenint-se exempt de qualsevol exclusivisme nacional o de classe i sempre enfrontat amb l'autoritat. Així doncs, per tal d'arribar a la consecució d'aquestes idees, Jaume Brossa veia necessari el rebuig de dogmatismes i actituds integristes, que massa sovint es troben en organitzacions socialistes. Per això, un ensenyament que transformés veritablement les persones se li presentava com a quelcom fonamental. De fet, per a Brossa, sense una educació integral dels individus que els permetés esdevenir veritablement lliures, no s'aconseguiria pas la llibertat col·lectiva, ni tampoc una veritable autonomia de Catalunya. Juntament amb aquesta mescla d'idees modernistes, catalanistes i llibertàries, Brossa també adoptà postures nietzscheanes. Veié en la voluntat de viure una sortida a les postures escèptiques, a les deterministes, al nihilisme imperant, a la mentalitat petitburgesa que, segons l'assagista, predominava a Catalunya, i als valors cristians que veia que s'amagaven, fins i tot, rere alguns corrents filosòfics que aparentaven ser innovadors. Així, criticà aferrissadament

aquesta moral cristiana que s'infiltra en les mentalitats del poble ignorant i sumit en la misèria, moral representant d'aquella Espanya retrògrada i que s'introduïa en àmbits tan importants per a la societat com l'ensenyament. De fet, Brossa apostà per la separació entre l'Estat i l'Església, posant especial èmfasi en la independència de la universitat respecte el poder eclesiàstic.

El pensament síntesi

El pensament d'en Jaume Brossa és una síntesi de les diverses idees més avantguardistes de l'època en que visqué, i això el fa heterodox i rupturista. Combina conceptes revolucionaris, llibertaris, amb el catalanisme més progressista i una concepció de l'art clarament modernista.

Jaume Brossa ens ensenya a ésser lliures, a navegar pel món del coneixement i del pensament sense barreres ni prejudicis, a expressar-nos obertament, de forma clara, sincera i també raonada. És l'expressió d'una voluntat individual sense límits, que pretén obrir escales per on crear-ne una de col·lectiva.

Llegir i aventurar-nos a comprendre els escrits de Brossa pot ajudar-nos a construir alternatives reals, a acceptar cada nova iniciativa i cada nova idea com un repte,

a mantenir la voluntat ferma enfront de l'alienació i el tedi, a rebutjar dogmatismes i a substituir-los per un pensament lliure, crític i propi.

Contraanuncis

> MÉS MEDIA

Ja ha sortit l'Agenda Llibertària de l'any 2010

Redacció

Una any més, quan s'acaba l'any arriba l'Agenda Llibertària. Amb aquest ja van dos anys que el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i l'Ateneu Columna Terra i Llibertat de Berga (Barcelona) editen l'agenda després que l'Ateneu Llibertari d'Igualada els passés el relleu. L'Agenda, de la mateixa mida que l'any passat però amb una espiral forta i les tapes de cartró dur i una goma que la tanca, ve amb textos llibertaris en diferents idiomes (català, castellà i portuguès), també amb un calendari mensual amb les llunes, un calendari de tasques, efemèrides, cites, il·lustracions llibertàries i un directori actualitzat. El format d'aquest any és diferent de l'any anterior, amb tapes dures de cartró serigrafiades, espiral i amb gometa. El disseny també varia bastant.

L'Agenda Llibertària és un projecte autogestionari els beneficis econòmics del qual van directament a finançar les entitats editorials i alhora als projectes que aquests donen suport anualment.

El preu de venda al públic és de 8 euros amb un 30 per cent de descompte a les distribuïdores i col·lectius que demanin 10 o més. En aquest cas les despeses d'enviament van directament a compte dels editors. S'envien generalment a contraremborsament o dipòsit si la comanda és considerable.

Les comandes...

agenda@berguedallibertari.org
teléfono 938216747 (contestador).

> MÉS MEDIA

S'estrena el documental sobre Cipriano Mera "Vivir de pie: Las guerras de Cipriano Mera"

Redacció

El 4 de desembre s'estrenava a Madrid el documental de Valentí Figueres sobre Cipriano Mera. Paleta, anarquista, llibertari i alt comandament de l'Exèrcit republicà durant la Guerra Civil, Cipriano Mera va tenir una existència lliurada a uns ideals, entre la justícia i la utopia. Una vida de cinema, de la qual el documental dóna una idea clara. Seguint els manuscrits de l'anarquista que es conserven, els responsables de la pel·lícula opten per donar-li veu a través de la interpretació en of d'un actor.

"Vivir de pie: las guerra de Cipriano Mera" narra a través de documents inèdits l'odissea d'un drapaire i caçador furtiu que es va fer paleta sindicat en la UGT i es va convertir en revolucionari i home d'acció de la CNT. És la vida del paleta que va comandar el IV Cos d'Exèrcit en la Guerra Civil i va vèncer als generals italians; i del General que va reprendre l'ofici de paleta però va mantenir el seu objectiu: matar a Franco. També és la història desconeguda d'un cambrer, un sastre, un ferroviari,... que en les seves dobles vides eren El Viejo, La Leona, El Fraile,...; la vida d'aquells que van lluitar sincera i enèrgicament, que van enarborar les banderes de la llibertat i van gosar somiar amb un "Món Nou".

El documental explora la personalitat de Cipriano Mera, els ideals i fets que van fer de la seva vida una gran aventura de la utopia, protagonista privilegiat d'un intens viatge de la Història. És la història d'un home lliure que es va negar a triar entre viure de genolls o morir dempeus; però no va estar sol. Al costat d'ell, tots aquells que van enarborar les banderes de "la Idea".

Més informació

<http://www.vivirdepie.net/index.htm>

Llu s Potau

“Núvia: Ja t’has empenyat amb el grum?

Tan maco!... tan maco!... tan maco!...

Minyona: És clar. Li vaig regalar un mocador brodat per mi, que hi deia: Amor, Amor, Amor, i l’ha perdut.”

“Así que pasen cinco años”, Federico García Lorca

“Where have they been?” pregunten els Joy Division a la seva cançó “Decades”, dècades, i es que són durs de passar deu anys i és important saber d’on vens, que vius en el present i cap a on vas. Sí, i a més a més ens diuen que “no, si la vida són dos dies...”. Diuen que l’única edat de l’humà que no desapareix mai és la joventut, el vell instint juvenil és l’últim reducte de l’origen humà, no podem ser canalla tota la nostra existència ja que el cinisme superficial destruiria el sentiment diàriament. El “nen” és la tercera transformació nietzschiana de Zaratustra... L’ésser jove és l’últim reducte dionisiac pervers al segle XXI pel món babilònic occidental de manera plural, potser el darrer ball d’allò més humà, la bogeria de ser i existir.

Sortim d’Auschwitz dibuixats per Zoran Musik i ens convertim en un ‘souvenir’ més de l’exemple atroz de les nostres pors, “What have we found? the same old fears, wish you were here” (“Què hem trobat? Les mateixes pors, desitjaria que estiguessis aquí”), dels Pink Floyd, de la reacció de la nostra pròpia por, por a la reacció a la mort per sobreviure. Francis Bacon reflecteix el Papa Innocenci X, pintat per Velázquez, i la bèstia escorxada de Rembrandt a un mateix nivell. L’abstracció ens fa servir per oblidar aquell horror que ens mostra Francis Ford Coppola a “Apocalypse Now”. The Velvet Underground es tanca a les fosques i brillants parets de la Factory d’Andy Warhol per expressar amb

Parálisis Permanente

un conceptualisme profund i amb una música dura envoltada d’expressions plàstiques que allò que feia por no ha deixat mai d’existir, que encara hi és i fins i tot l’han marginat a un món que es torna atractiu, “Take a walk on the wild side, honey” (“Dóna un tomb pel camí salvatge, maca”). A poc a poc, l’ambigüitat agafa cos, la diferència ens fa dubtar què és bo o dolent, el maniqueisme desapareix, tot allò que feia por, que era dolent ja que no hi havia un record

clar del que havia estat el ritme i moment vital, agafava de nou l’atractiu amb el fonament de la diferència d’allò que va ser abans de 1939. Com “La dansa” de Matisse, la nostra pròpia dualitat es manifesta de nou de manera racional, quasi imperceptible. David Bowie mostra al noi boig, “Alad-insane”, del disc “Alladdin Sane”, amb el raig maquillat al rostre, no s’amaga, el raig de Zaratustra, donant una imatge andrògina, ambigüitat que

difficulta al món real identificar el seu sexe.

Linealment ens trobem amb aquells que no van viure el franquisme amb un punt d’explosió als 80, “...pero ellos tienen el mundo metido en un puño, ellos han nacido para dominar”, d’Eduardo Benavente (beneïts siguin els morts sobre qui cau la pluja) dels Parálisis Permanente, pura poesia que demostra l’horror un cop més enmig de “La Edad de Oro”, de la ‘movida’, demanant més dolor a

Receptes...

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Rellom de porc mallorquí amb salsa d'arboces i guarnició de bolets de bosc

Ingredients

4 relloms de porc
1 ceba petita
400 gr. d'arboces
1 cullerada de sucre

¼ de brou de carn
200 gr. bolets del bosc
1 cullerada de fines herbes
Oli d'oliva
Sal i pebre

Elaboració

Salpebrau els relloms i saltau-los en una paella. Fica-los al forn uns 5 minuts a 180° i reservau-los. Fregiu a poc foc la ceba picada molt fina fins que estigui tendre, afegiuhi les arboces (reservau-ne unes quantes per decorar el plat), el

brou, el sucre, sal i pebre al gust. Deixau-les coure uns minuts fins que estiguin blanques. Triturau-ho tot i passau-ho per un sedàs fi. Saltau els bolets nets i trossets en una paella amb un pessic de sal i les fines herbes fins que se n'hagi evaporat l'aigua. Afegiu a la salsa les arboces que heu reservat i coeu-les un minut. Per muntar el plat, posau el rellom al centre, per damunt un poc de salsa amb unes quantes arboces i al voltant els bolets saltats.

Ponx "Rei en Jaume"

Ingredients

2 litres d'aigua
10 cl. de suc de llimona
1 pell de llimona
1 taronja pelada
Un quilo i cent grams de sucre
Vainilla, canyella i clau en especia
6 cl. de cava
3 clares d'ou

Elaboració

Tot ben passat per la batidora. Se serveix fresquet.

un món que no té un futur per sentir la vida que ens han fet oblidar amb la mort, un crit que el Zaratustra del David Bowie, que la Velvet Underground, que Francis Bacon o Zoran Musik ja reflectien. El “no futur” és el no coneixement, l'oblit de la fam, de la pobresa, de la misèria vital per aconseguir ser un estúpid burgès, dit a la manera del 36, per creure que hem aconseguit l'estat del benestar, del “ben-és-star”, i fer pràctica de la estupidesa.

Friedrich, Turner, Monet, Van Gogh, Toulouse Lautrec, Matisse, Kirchner, Kandinsky, Marcel Duchamp, Olga Stöltz, Marianne Brandt la Bauhaus,....”all we ever wanted was everything”, tot el que sempre vam desitjar va ser alguna cosa, cançó del grup britànic Bauhaus, ja que l'oblit mai pot esclafar allò que d'alguna manera en un temps i un espai que encara existeix ha succeït, ha estat realitat, doncs ni l'horror i l'oblit a la guerra ni aquells missils de l'octubre de l'any 1962 van poder assassinar la mateixa essència humana; sempre és aquesta essència qui ens demana sobreviure. Tot allò que ens ha fet humans encara i aquest segle XXI en què l'oblit causa problemes a l'hora d'expressar amb art o paraules, provocant pensaments únics que desitgen globalitzar fins i tot la revolució, fet que no ha provocat que l'humà negui amb la màxima afirmació. Fàcil de pensar i difícil de raonar.

La nostra època demana a les manifestacions artístiques que facin una mirada al passat, la post-modernitat és només revisions contínues d'allò fet i creat, però encara que la tecnologia o els mitjans plàstics avancen cap al futur la nostra manera d'expressió queda molt lluny del que ara mateix és la realitat del món en general, de la veritat d'una societat occidental que domina les estructures econòmiques i que de moment només mostra una part del nostre pensament sense tenir cap tipus d'influència o quasi de voluntat d'acon-

A dalt, una obra del pintor anglès Francis Bacon; a baix, a l'esquerra, una imatge del cantant David Bowie

seguir canvis necessaris. La paraula del president de Sudan com a resum de la Cimera de Copenhague va ser contundent: anem cap a un suïcidi planetari.

Friedrich Nietzsche, un filòsof que té la facilitat de donar en el clau, escriu que els moments de plenitud són els pitjors de la nostra espècie, i oblidem els problemes i deixem anar la nostra bruta consciència per tot arreu sense donar importància a qui o a què estem fent mal, com li va passar a la Grècia clàssica i ell mateix ho diu a “El naixement de la tragèdia”. Tots aquells artistes, músics, escriptors que des de finals del segle XIX han expressat d'una manera evident les nostres pors, la nostra realitat com a humans, tant la tràgica com la més macabra o la imatge més positiva, han vist respostos els seus plantejaments a la segona meitat del segle XX i a aquesta primera dècada del segle XXI. , començant per l'any zero 1945, La guerra ens ho fa oblidar tot i som humans per la nostra pròpia voluntat de refer-nos-en. El mirall que ens deixa veure el nostre rostre cada matí ens mostra com els únics animals que són conscients de la seva pròpia existència gràcies a l'alteritat,

a l'altre, l'estranger, Dionís, el monstre, ja que només ens mirem a la cara i ens enganyem als miralls... Només arribem a allò que sembla més ens agrada, la comoditat que porta a la malèfica estupidesa, i ens n'oblidem de manera absoluta per tornar a caure a les mateixes errades, a la mateixa mort deixant el poder, només per desidia, per acomodar-se a la nostra pròpia manera de ser, a les mans dels que han repetit la mateixa història a la història, la guerra, la pesta, la fam i la mort.

L'experiència que expressa l'art, el nostre fonament, mostra l'amor per la nostra pròpia existència. Un llenç de Friedrich mostrant la nostra ínfima imatge davant de la natura és amor als humans. La bogeria roja de Van Gogh, la deformitat humana i genial d'en Toulouse Lautrec, els cels que ens fan perdre les nostres misèries d'en Monet o la imatge d'un món que marxa i una altre que comença amb núvols de coure i blau, que canta El Pecho de Andy, amb el “Fightin Temeraire” d'en Turner. L'amor per la nostra manera de ser primigènia que iguala a la pròpia natura a “La dansa” d'Henri Matisse, la deconstrucció del subjecte i l'objecte dels cubistes, els

colors i la sintetització total de la imatge i la idea de tot plegat amb l'abstracció, Kandinsky, Klee, Mondrian, Malevic; Modigliani, Brancusi, Maillol, Giacometti, Oskar Schlemmer, agafen la figura humana per fer les seves abstraccions. Dadá, la Bauhaus amb la concentració de quasi totes les arts i donar un pas de futur, el Surrealisme i totes aquestes expressions artístiques significatives d'aquesta primera meitat segle XX, la fotografia, el collage, el cinema, emprades per significar-nos com espècie i a la vegada mostrant al mirall de l'art, una altra alteritat, la nostra veritat.

Tot plegat existeix al segle XXI, i encara més amb tota manifestació artística des del 1945, la tenim més a prop. Ens queixem gratuïtament, ajudem sense altruisme, ens allunyem de la nostra essència, del nostre origen com diria en Salvador Pàniker... Hem arribat tan lluny amb la nostra tècnica, oblidant que qui ens representa com a humans és la cultura i la tècnica és dins d'aquesta cultura, d'aquest mirall que ens fa conscients de la nostra consciència. Tot és un tot a un planeta que és una sopa de caldo on tot és possible, fins i tot

podem trencar les lleis de física que, diuen, ens esclavitzen a un món social vertical i jeràrquic i podem aconseguir fites tan impossibles com de vegades hem demostrat tècnicament. Tots i totes aquestes artistes ho van i ho han expressat, no som només un mico, un primat que es fot de trets o de cops de garrot per un tros de terra o una toll d'aigua. No oblidem la nostra vida, la nostra pròpia història i la nostra nau, el nostre mirall natural. Qualsevol manifestació artística des d'Altamira fins a ahir mateix ens dona moltes respostes i ara són necessàries.

El planeta demana ser humans i no primats, raonar i no només menjar-se el tarro amb eternes discussions perquè tot segueixi degradant-se, el nostre medi és el planeta i tant físicament com espiritual, Gaia, ho agrairà.

“Es la belleza sublime pero lo siento, a veces lo más hermoso no se expresa en imágenes bellas en una realidad tan fea, sublimada de belleza clásica y faltada de verdad arcaica, asqueada de farsa barata y faltada de tragedia vital.”

Gener de 2010

> MÉS MEDIA

Inauguració de la llibreria Aldarull a la vila de Gràcia (Barcelona)

Aldarull

El nostre projecte ha anat creixent a poc a poc fins a assolir obrir una llibreria a peu de carrer a la Vila de Gràcia (BCN). Ens hem constituït com cooperativa sense ànim de lucre en línia amb el projecte social que hem portat a terme des de fa 5 anys.

El 18 de desembre inauguràvem la llibreria Aldarull. El local es troba al c/Martínez de la Rosa 57 de Barcelona, just al costat de la Plaça de la Vila de Gràcia. Horaris d'obertura: de dilluns a divendres de 10h a 14h i de 17h a 21h. Els dissabtes de 10h a 20h.

Un Aldarull és una paraula catalana que ve a significar el mateix que la paraula castellana "tumulto" en una multitud o en una reunió o concentració de persones. Quan els aldarulls es fan més grans, llavors tenim disturbis. I quan aquests són insuperables i es perllonguen en el temps tenim una insurrecció. La Revolució, seria la generalització de les insurreccions i la construcció d'un món nou. Volem ser un aldarull que sigui el primer pas cap a una insurrecció generalitzada, cap a 'autogestió total de les nostres vides. I per a això, modestament, comencem la nostra marxa generant cultura, editant textos i llibres que ens motiven, que ens fan reflexionar i que creiem que podrien fer pensar a més d'una persona igualment que amb nosaltres.

Més informació

<http://www.aldarull.org>
<http://acciocultural.org>

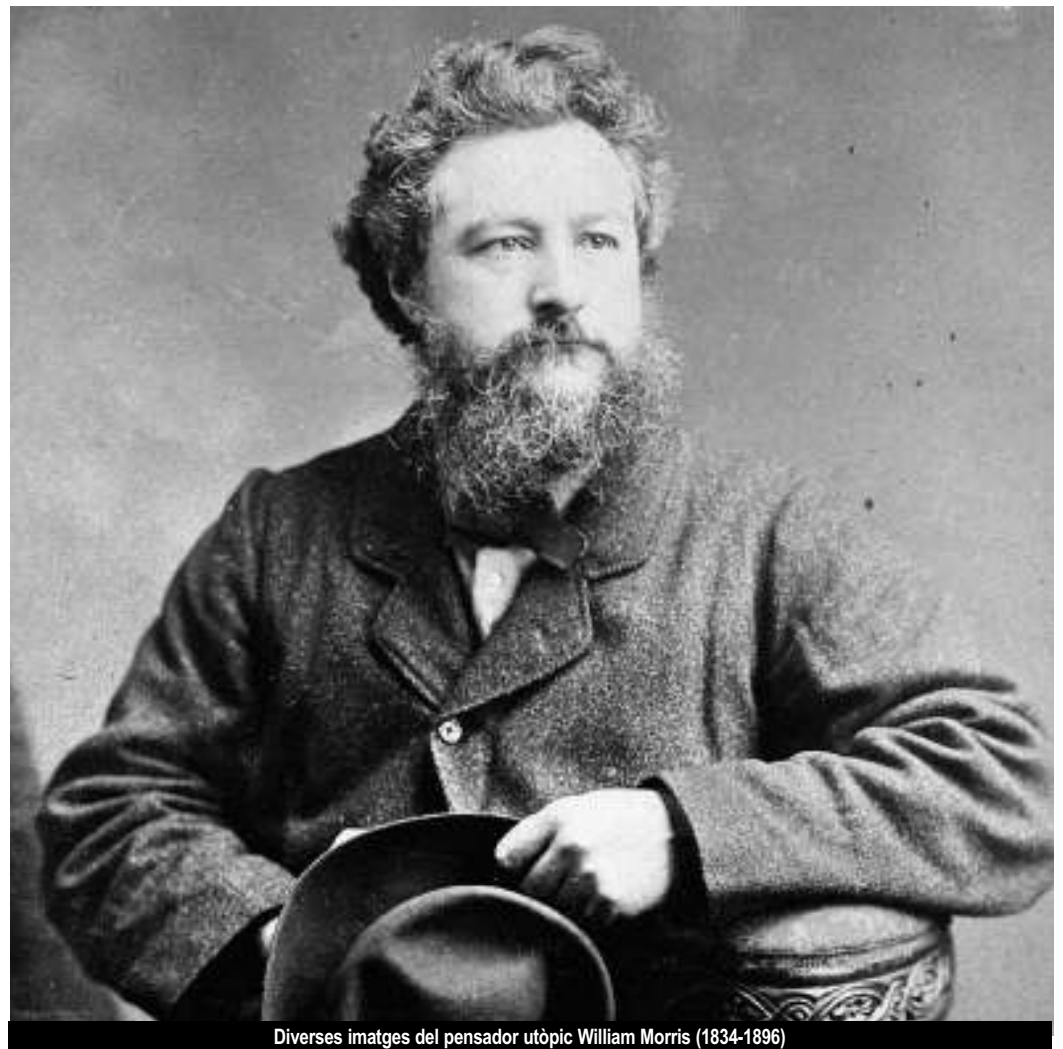
> EL FAR

'Notícies d'enlloc' de Morris

Ferran Aisa

William Morris (1834-1896), un dels pensadors utòpics de la revolució industrial, manifestava: "Per sort hi ha alguna utopia on l'home torna a ésser l'amo de la seva vida; on no se'l redueix a la condició de màquina a la qual és precis alimentar, vestir i allotjar per tal que doni el màxim rendiment; on se'l manipula des de la joventut per fer d'ell un "bon ciutadà", és a dir, un ciutadà perfectament submis a les lleis i incapaç de pensar ell mateix".

La utopia és un somni que no viu enlloc, Morris va saber anar fins a aquest mític món i traslladar-nos-el. El somni igualitari de Morris partia de la trajectòria de la vida sota un ideal comunista de llibertat. Morris s'inspirà en Bellamy per escriure la seva pròpia utopia, que ja havia elaborat en el poema "A Dream of John Ball" ("El somni de John Ball"), publicat l'any 1866 a Commonweal.: "Torno a la vida i a la mort i et deixo, i no sé si he d'esperar que vegis en somnis els dies que vindran després de tu per fer-te entrar al futur, ja que ignoro si això t'ajudarà o et perjudicarà". "Notícies d'enlloc" és una utopia que està poblada d'homes que ja no tenen mentalitat d'esclaus, per tant no es tracta de presentar els nous mecanismes socials, sinó

Diverses imatges del pensador utòpic William Morris (1834-1896)

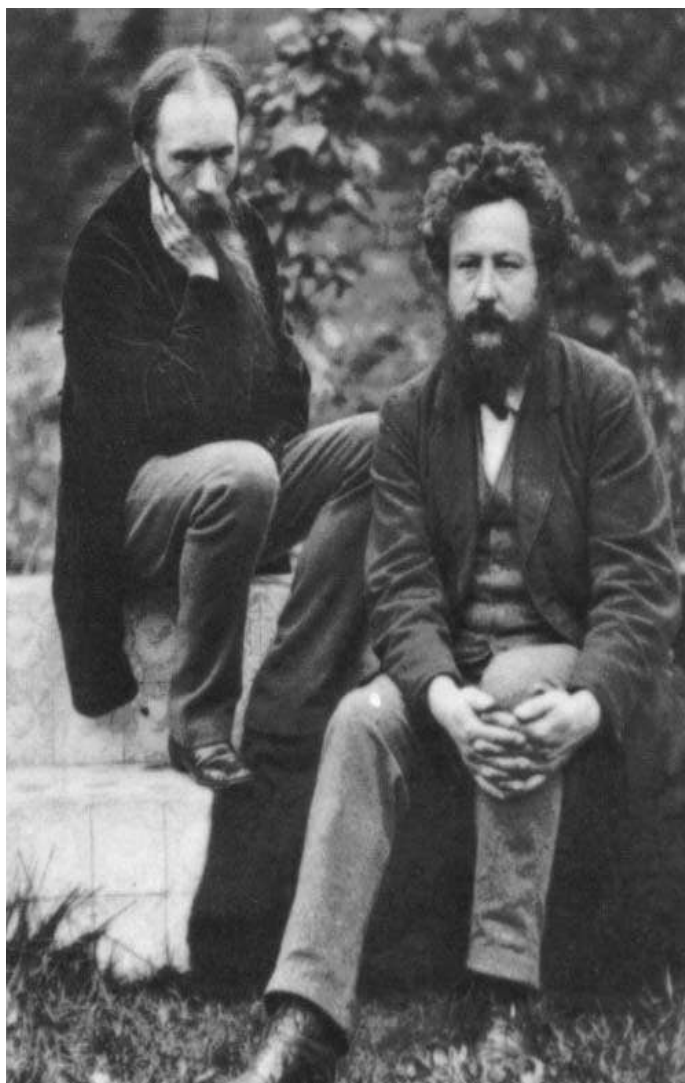
que Morris mostra i desenvolupa quin és el comportament dels homes en una societat lliure, que ja viuen la plenitud de l'anomenat socialisme. Els habitants de la socie-

tat descrita per Morris tampoc tenen necessitat de religions ni de Déus, doncs un poble veritablement feliç no necessita cercar en el més enllà la felicitat ni el cònsol a les seves desgràcies en la vida terrenal.

L'esperit del pensador William Morris es manifesta seguint el criteri anarquista: "Ni Déu, ni amo". A "Notícies d'enlloc", l'única "religió" que perdura és la "religió" humana: "Però, quina dificultat hi ha avui en professar la religió de la humanitat, quan els homes i les dones que la componen són lliures, felices, enèrgiques, bells i belles quasi sempre i envoltats d'una estètica que ells mateixos creen?,

ara que fins la mateixa naturalesa humana millora en lloc d'empitjorar amb el contacte amb la humanitat..."

William Morris recull també el pensament de Ruskin quan manifestava: "Què necessiten els homes per ser feliços?" La resposta de Morris a aquesta pregunta serà també senzilla i directa: "La felicitat la proporcionarà solament l'harmonia basada en la companyonia, l'abundància, el sol, l'aire pur, l'espai lliure, el plaer, el treball, la poesia i l'art". Morris es considerava un somniador de somnis nascut en un temps que no era el seu, però quants somiadors fan falta per construir una utopia?

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Fitxa tècnica

Títol original: "Novecento"

Any: 1976

Dr: Bernardo Bertolucci

G: Franco Arcalli, Giuseppe Bertolucci, Bernardo Bertolucci

Ft: Vittorio Storaro

M: Ennio Morricone

Intèrprets: Robert de Niro, Gerard Depardieu, Burt Lancaster, Steling Hayden, Paolo Pavesi, Roberto Vaccanti, Donald Sutherland, Stefania Sandrelli, Dominique Sanda, Romolo Valli

D: 325 minuts.

'Novecento'

Joan Canyelles Amengual

Novecento narra la història d'una simbòlica localitat italiana des del començament del segle XX fins al final de la Segona Guerra Mundial, a través de dos personatges: Alfredo Berlighieri i Olmo Dalco, néts del propietari de les terres i d'un pagès respectivament. Assistirem a la lluita dels camperols per millorar les seves miserables condicions de vida, a la vaga de 1908, a la tornada dels dos joves quan acaba la primera guerra, al naixement del feixisme, al seu triomf i a la seva derrota. És, en definitiva, un impressionant fresc històric de la Itàlia de la primera part del segle passat.

S'hauria d'ésser un dels més grans genis de la història del cinema per fer una pel·lícula de gairebé sis hores sense alts i baixos. No és el cas de Bertolucci, tot i que és un gran director, capaç de desplegar en les seves pel·lícules un immens talent creatiu. Des del nostre punt de vista "Novecento" és gairebé una obra mestra, amb algunes petites llacunes que no val la pena comentar car no afecten massa el conjunt.

Bertolucci (Parma 1940) és un dels directors italians més interessants d'aquella generació de cineastes que va començar a dirigir a principis dels anys 60. Va ésser ajudant de direcció de Pier Paolo Pasolini en la seva primera pel·lícula (Accatone- 1961). Ha combinat treballs personals com "Abans de la revolució" (Prima della rivoluzione), l'esplèndida "El conformista" (Il conformista. 1964), segons la novel·la d'Aberto Moravia, o aquell descens als inferns de la solitud i la in-

comunicació que és "El darrer tango a París" ("Ultimo tango a Parigi", 1972), amb altres més comercials com "El último emperador" ("The Last Emperor". 1987) o "El pequeño buda" ("Little budha", 1993).

D'una apabullant posada en escena, Novecento aporta una visió de la història des d'una òptica inequívocament esquerrana. I ho fa a través del relat cinematogràfic i a través dels personatges. És a dir, Bertolucci mostra l'explotació dels pagesos pe part del patró, i la lluita d'aquests per una vida més digna i humana.

Un dels grans encerts de la pel·lícula es l'elecció dels actors, gairebé tots formidables: Burt Lancaster (Alfredo Berlinghieri), té un breu paper però inunda la pantalla cada vegada que hi apareix (per cert, va fer al paper sense cobrar); Sterling Hayden (Leo Dalcó), fa un dels millors treballs de la seva carrera, (va ésser un dels actors més esquerrans de la seva època, afiliat a partit comunista dels Estats Units, va acabar delatant companys davant del Comitè d'Activitats Antinordamericanes (HUAC) el 10 d'abril de 1951, però sembla que després es va penedir i es manifestà en contra d'aquest Comitè.

Robert de Niro du a terme una matissada interpretació allunyada de les desproporcionades sobreactuacions que, en algun cas, ha fet posteriorment. Gérard Depardieu (Olmo Dalcó) desplega una emocionant i arrolladora convicció; es un revolucionari amb qui no podem deixar d'identificar-mos. Stefania Sandrelli (Anita), és la mestra que a tots ens hauria agradat tenir. Serà la companya d'Olmo, amb qui tindrà una filla que

no coneixerà perquè ella mor en el part. És un personatge que despren una intensa humanitat i un idealisme que contagien i que toquen les fibres més sensibles del cor.

El treball darrera la càmera de Vittorio Storaro es senzillament magistral. Amb una portentosa utilització de la llum i del color dota les imatges d'una bellesa impressionant. L'any 1979 va rebre l'Oscar a la millor fotografia per "Apocalypse Now" (F. F. Coppola).

"Novecento" té moltes seqüències inoblidables: el pare tocant l'ocarina per a que els seus fills s'oblidin de la fam, l'assassinat dels pagesos per part del feixista Attila (incomensurable també Donald Sutherland) o la mort dels vells cremats a la "casa del poble" i la manifestació posterior. Però jo em quedo amb una de les darreres: el mateix dia en que acaba la guerra, els pagesos i les pageses fan un judici simbòlic al patró en la persona d'Alfredo Berlighieri i el condemnen a mort. Naturalment no és Alfredo el que mor, sinó el que representa: l'explotació, la injustícia, el vasallatge, la propietat.... Però arriba un camió i dos cotxes: és el Comitè d'Alliberament Nacional, hi ha representants del lliberals, dels democratacristians, del socialistes, del comunistes....i els conviden a adherir-se al Comitè i a entregar les armes. No ho volen fer perquè saben el que significa. I parla Olmo entre les negacions dels seus companys i companyes: "...la victòria és com una borrasera, companys, sempre hi ha algú que et diu no beguis mes, que et fica el cap sota el grifo d'aigua. Escoltau, demà vos diràn que tot això és una utopia, però encara que els

fets ens diguin que el patró és viu, nosaltres sabem la veritat perquè l'hem vist amb el nostres ulls". Dispara a l'aire una ràfaga de metrallera i diu "El patró ha mort!" i llança l'arma dintre del camió. Els seus companys fan el mateix. El feixisme ha sigut vençut, però la revolució també. Ajornada constantment en nom de la "responsabilitat" i la deessa raó d'estat, que no és altre que la de la propietat i la del capital. Han canviat algunes coses però moltes continuen ben igual que abans. Alguns han vist a la pel·lícula un final massa optimista. Des del nostre punt de vista es ben trist i demolidor. El PCI no va quedar gens content amb la pel·lícula, probablement per aquest final.

Aquesta escena l'hem vist moltes vegades a la vida real: la nostra transició n'és un exemple paradigmàtic: l'any 1982, el PSOE va necessitar tan sols unes hores per frenar l'eufòria republicana que havia sortit al carrer després de la seva abrumadora victòria. I estam acostumats en definitiva a veure CCOO i UGT, el "grans sindicats", com a principals motors de la resignació i la renúncia a qualsevol pedagogia no ja revolucionària sino merament reivindicativa.

"Novecento" va ésser un fracàs econòmic. Als EEUU va tenir una pèssima distribució i va ésser mutilada pels productors. Però a Europa va gaudir d'un cert èxit. Finalment no podem deixar de mencionar en aquest article l'excel·lent banda sonora que va compondre el genial Ennio Morricone, que per a mi té la mateixa força i les mateixes resonàncies de "La Internacional" o la de "A les barricades".

> DES CARTES MAUDITES

Llengua/es i identitat/s (3)

Carlus Jové

La llengua oficial dels Estats Units és l'anglesa –i en alguns estats l'espanyola ja està en un nivell de semioficialitat–; la d'Àustria és l'alemanya; la de tots els estats de l'Amèrica del Sud, l'espanyola. Trobar un poble amb una llengua exclusiva constitueix pràcticament una excepció, i no cal entrar ara en els avatars històrics que han configurat aquest panorama. El cas és que hi ha pobles que tenen com a llengua pròpia llengües que els vingueren de fora, pobles que tenen la seva llengua exclusiva i peculiar, pobles que es debaten eternament entre les seves pròpies llengües i les que els hi vingueren donades –o imposades– i pobles que reneguen de la seva pròpia llengua per adoptar-ne una altra.

Donada tal varietat de casos, és prou difícil dir fins a quin punt la llengua pot ser un element constitutiu de la identitat d'un poble. Això, és clar, si entenem per identitat quelcom d'essencial, alguna espècie de tret genètic que es transmet de generació en generació. Però sembla dubtós que tal cosa com la identitat és pugui transmetre, ja sigui per aquesta o per qualsevol altra via. Sembla més probable que el que es transmet d'una generació a una altra són uns determinats costums –la llengua entre ells– i que la identitat de poble és quelcom que es construeix incloent-les o rebutjant-les. No dic quelcom que es construeix “a partir d'elles” (els costums), sinó incloent-los o rebutjant-los. I, a més, falta precisar: que es construeix constantment. La identitat d'un poble, en conseqüència, no seria una cosa heretada, una essència que li és donada al marge de la seva voluntat, sinó més aviat quelcom que està sempre en procés de fer-se; és a dir, la producció mateixa d'un poble.

Dir “un poble” no és dir “una voluntat”: és sempre dir diverses voluntats. Això indica que la noció mateixa de poble inclou el conflicte, car entre voluntats diferents es produeix necessàriament un conflicte. Però si diem que la identitat és quelcom en procés constant de fer-se, significa que aquest procés és de per si dinàmic i conflictiu: no pot ésser “lligat, i ben lligat”.

El que vull extreure d'aquesta reflexió és el següent: la identitat d'un poble és producte del seu conflicte intern, i la llengua és un dels elements que estan més en conflicte; els elements que conformen el conflicte no li són essencials; la identitat tampoc és res d'essencial, sinó quelcom en constant construcció; l'essencial tan sols és el conflicte. El lloc que ocupi la llengua en la identitat d'un poble serà fruit de la relació de poders de les voluntats en conflicte.

Soscavant els fonaments, 'again'

Pau Gomis

El passat mes de desembre, el nostre amic Obama va recollir el premi Nobel de la Pau, i perdoneu que se m'escapi el riure perquè no és per riure. Per si no n'hi hagués prou donant un premi a qui no ha fet absolutament res per la pau, ni que 10 dies abans de rebre el premi enviés 30.000 soldats més a l'Afganistan, en el seu discurs de recollida del Nobel fa una defensa de la guerra tan absurda com una pel·lícula dels germans Marx, però amb molta menys gràcia que els marxistes.

Doncs si, l'amic Barak m'ho va posar 'a huevo' per seguir comentant i soscavant aquests aspectes del discurs militarista. L'argument de la “guerra necessària” per mantenir la pau, la no-violència no hagués pogut aturar els exèrcits de Hitler o “la negociació no pot convèncer els líders d'Al Qaeda” són algunes de les perles que va deixar anar. És clar que no va parlar dels motius econòmics de les

guerres, ni dels polítics o geoestratègics. Tampoc es va aturar a pensar que un sistema econòmic i social determinat és l'origen de l'aparició de monstres, com Hitler que va sorgir d'una situació econòmica provocada per la usura capitalista, molt semblant a la d'ara. Bin Laden és el monstre que va crear Estats Units per acabar amb un altre monstre. Fabriquem mort per acabar amb la mort provocant encara més mort. Com es menja això? Al nostre amic, el del “yes we can” (o potser és “yes weekend”) li explicarem el conte del Golem.

El Golem tradicionalment és un home fet de fang, al qual un rabí dota de vida mitjançant un ritual. Literalment, però, vol dir matèria amorfa. Una de les versions modernes del mite data del segle XVI i diu que el rabí Judah Loew de Praga fabrica un Golem per tal que defensés la comunitat jueva de Praga i atacui els seus enemics. Però la violència destructiva del Golem no es pot controlar, ja que ataca els enemics dels jueus i

també es torna indiscriminada-ment contra ells. Una paràbola de com l'ésser humà perd el control del món i un símbol de la guerra il·limitada, global i preventiva.

Amic Obama, gràcies a vostè i els seus arguments vivim en un estat d'excepció permanent, això sí, en nom de la llibertat i la democràcia, en què la guerra s'ha convertit en condició inacabable i s'esvaeix la distinció tradicional entre guerra i política, i cada cop s'estén més passant a ser una relació social permanent.

Busques una legitimació amb el premi Nobel, mentre soscaves totes les lleis internacionals de les que t'exceptones. Sembla que la violència del país que representes es legitima automàticament, el restabliment de l'ordre global, els re-

sultats de la guerra són el que dóna legitimitat a les teves accions. Les teves guerres mantenen la producció i la reproducció imperial, busquen un enemic invisible i omnipresent, ja que Bin Laden, Saddam Husein, Gadafi... són amenaces molt limitades a les quals s'amplifica fins a assolir una talla sobrenatural i agafen la dimensió d'amenaça general. Els objectius de les teves guerres (terrorisme, droga, petroli, gas...) són símptomes del nou desordre mundial, que és l'amenaça real que planeja sobre les nostres vides. I mentrestant has fabricat un Golem que ens posa a tots en perill.

En fi, et creïem un amic, però poc tens a veure amb Martin Luther King, que sí que es mereixia el premi Nobel.

Pàgines web

ATEUS DE CATALUNYA

<http://ateus.org/>

Web amb les notícies, enllaços, activitats i documentació vària de l'associació dels ateus de Catalunya

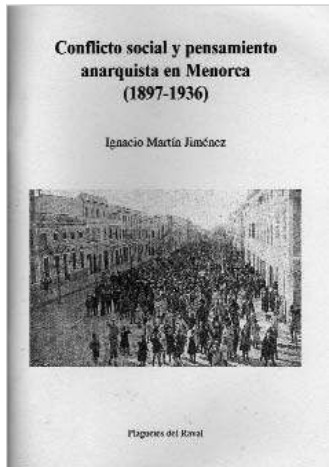
JOVES ANARCOSINDICALISTES

<http://jovenesanarcosindicalistas.blogspot.com/>

Web creat al 2007 amb les notícies i de les joventuts anarcosindicalistes del sindicat de la CGT

Llibres

Conflicto social y pensamiento anarquista en Menorca (1897-1936)

IGNACIO MARTÍN JIMÉNEZ
Edicions del Moixet Demagog.
Plaguetes del Raval. 2007. 84 pàgines.

A través de les pàgines del periòdic llibertari "EL Porvenir del Obrero", Ignacio Martín ens parla d'un moviment, el llibertari, que va ser molt actiu i ric en expressions i fet a un indret tan limitat geogràficament com és l'illa de Menorca. Amb aquest volum s'obria la col·lecció Sol i Llibertat (nom d'un grup anarquista d'Inca), que vol donar a conèixer la història llibertària de les Illes Balears.

Dragonera pes Dragons!. Història de la lluita ecologista per salvar Sa Dragonera (1974-1995)

PERE JOSEP GARCIA MUNAR

Edicions del Moixet Demagog.
Plaguetes del Raval. 2008. 70 pàgines.

L'illa de Sa Dragonera és un Parc Natural situat al ponent de l'illa de Mallorca. Aquesta illa va ser declarada parc natural gràcies a una lluita ciutadana que es va iniciar el 7 de juliol de 1977 quan unes persones, vinculades al grup llibertari Terra i Llibertat, decidiren ocupar-la per protestar contra el projecte urbanitzador de l'illa que l'empresa PAMESA havia planejat. Aquesta acció va significar un punt d'inflexió per a la lluita ecologista a Mallorca. Aquesta lluita, que desembocaria en la protecció integral de l'illa, es va estendre al llarg de quasi 10 anys i va passar per diferents fases, des de l'activisme fins a la lluita per mitjans burocràtics. L'autor ens descriu les fases de la lluita, ens parla dels protagonistes, de les seves accions i del que els activistes d'avui poden aprendre de les accions del passat.

El ingenioso libertario Lizanote de la Acracia o la conquista de la inocencia

JESÚS LIZANO

Virus editorial. 2009. 166 pàgines.

La present antologia segueix un recorregut pel viatge artístic i vital de l'obra poètica de Jesús Lizano, presentant-nos una selecció representativa d'aquesta poesia social i humana que ha fet de la seva obra una poesia de i per al poble. Com el propi Jesús assenyala «un artista, un poeta en aquest cas, no viu per a ell sinó per a la seva obra, i la seva obra no és per a ell sinó per als altres; ell només és un mitjà d'acostar als éssers humans el missatge que rep del natural, és a dir, de la innocència de tot el creatiu que neix sens dubte en el natural, desordenat per tot el que impliquen normes, formes i muntatges del domini». Aquest recorregut ens permet acompanyar a Jesús amb la Columna Poètica en el seu esforç per acostar-nos al comunisme poètic, que no polític ni religiós, aquest veritable humanisme per al qual tots som únics i companys, simplement mamífers, i que trobarà la seva realització algun dia no molt llunyà en la Acracia. Inclou DVD amb la lectura pública que Jesús Lizano va fer el dia 1 d'octubre de 2008 a la Sala Ivanow de Barcelona.

Las políticas de la ecología social: municipalismo libertario

JANETH BIEHL AMB MURRAY BOOKCHIN

Virus editorial. 2009. Reedició conjunta amb Baladre, Los Arenales i Fundació Salvador Seguí. 206 pàgines.

En un món en el qual més que mai es deixen sentir els efectes de l'acumulació i depredació capitalista global sobre el medi ambient i les estructures socials, i amb un sistema de partits desacreditat, davant la falta d'altres alternatives tangibles, tornen a cobrar força idees que, com les de Bookchin, intenten buscar maneres immediates d'actuar i transformar la societat, sense renunciar al principal: un món sense jerarquies, repartiment igualitari de la riquesa, producció descentralitzada i a escala local, i capacitat de decisió irrenunciable sobre nosaltres i el nostre mitjà. En el present llibre, que inclou una entrevista amb Bookchin, Janet Biehl —una col·laboradora de l'autor— ens presenta de manera sintètica el conjunt d'idees que conformen el pensament de Bookchin entorn del tema del municipalisme llibertari. La seva estructura és la d'un manual divulgatiu, l'objectiu del qual és obrir el debat i esbossar una sèrie de propostes d'actuació per a començar a desenvolupar formes de participació directa efectiva a una escala municipal.

> L'ACRATOSCOPI

Deixar les armes, continuar la guerra

Jaume Fortuño

Alfredo Molano es va criar sentint històries de camperols que havien patit la violència generada pel conflicte intern que porta més de mig segle des-sagnant Colòmbia. Ara és ell qui explica aquestes històries i a través de les vides dels protagonistes ens mostra la complexa realitat del país.

Al seu últim llibre, "Ahí les dejo esos fierros" (El Áncora Editores, 2009), Molano recull les vivències de diverses persones, la majoria dones, que han conegut el conflicte des de dins, fent i patint la guerra des de diferents bàndols; a través de les seves pàgines parlen membres de guerrilles com les FARC-EP i el M-19, però també paramilitars de les AUC. Molano ens mostra com el to de realisme màgic i el sentiment d'irrealitat i fatalisme que impregnaven els llibres de García Márquez no eren fruit del seu geni per la ficció novel·lesca, sinó d'un gran talent a l'hora de plasmar la mateixa naturalesa constitutiva i estructural del país on havia crescut. La paramilitar que s'enamora del seu cap rentant-li els calçotets en un dels primers capítols, l'acceptació de l'atrocitat que fa la infermera de les AUC i el que se'n seguirà, la narració en primera persona de la tecnificació de la tortura per part de l'Estat que van patir els militants del M-19 (i tants altres moviments) durant el govern de Turbay Ayala... Són només alguns passatges que il·lustren com de retorçada i crua és aquesta història tenyida de roig i no pel comunisme sinó per la sang vessada per a combatre'l. Una història recent que, d'una manera o una altra, toca a tots els colombians i colombianes, ja que després de generacions de conflicte tothom té algun combatent a un o altre costat, algun mort o desplaçat, algun record propi o proper, alguna por, rebuig o afinitat... i fins i tot els que viuen lluny de la violència i li tanquen els ulls, no estan lliures de la responsabilitat de qui callant legitima els abusos i amb l'oblit dona peu a la impunitat. Un cop més, Molano ens ajuda a repensar aquesta història, contant-la amb la veu d'aquells als quals el poder sempre vol deixar muts: camperols, desplaçats, desapareguts, assassinats... i en aquest cas combatents; de vegades, dones, sovint camperols, quasi sempre pobres... pobres que es maten entre ells perquè els rics es reparteixen el pastís; això no ha canviat des que es va fundar la nació. I el que és més important, ho fa sense caure en dogmes ni simplificar, palpant amb profunditat les contradiccions d'una realitat amb mil cares. De tots aquests certs em quedo amb una idea que flota per tot el text i recullen els grups armats que deixen els fusells: "deixar les armes era com anar despullats (...) quedàvem indefensos." Així, la lògica de la lluita armada colonitza les ments d'actors i espectadors i s'enquista en les estructures socials, essent impossible aconseguir cap mena de pau si no es resol la injustícia social i la persecució política que van parir la guerra i l'alimenten dia rere dia.

Revistes

INFO_CGT.PONENT
Butlletí informatiu de la Federació Intercomarcal de Lleida de la CGT
lleida@cgtcatalunya.cat
www.cgtlleida.org/

Gener de 2010

DIRECTA
Setmanari alternatiu de comunicació.
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info

PASO A PASO
Butlletí de les seccions sindicals de CGT al grup Seat,
www.cgtbarcelona.org/cgtseat
cgtseat@inicia.es

ASSEMBLEA SOCIAL DE SANT ANDREU
Butlletí de l'Assemblea Social de Sant Andreu (Barcelona),
santandreusocial.wordpress.com

MOHAMED BALGA, DE L'ASSOCIACIÓ LAS PATERAS DE LA VIDA

'Emigrar s'ha convertit en una cultura'

"No necessitem almoines d'Europa per a pal·liar el dolor generat per determinades polítiques"

> LA FRASE...

Foto: Irene G. Rubio.

"Ara surten poques pasteres, perquè les expectatives del futur són fosques. Però això no exclou que surtin"

"La immigració no és l'única manera de viure millor, no fa falta que la gent corri el risc de les pasteres per a buscar una vida millor"

Text: Soraya González i Irene G. Rubio (*)

A la ciutat de Larache, al sud de Tànger, l'associació Pasteres de la Vida tracta de mostrar la cara de precarietat i exclusió que suposa la immigració cap al continent europeu. Parlem amb el seu secretari general Mohamed Balga.

Les polítiques de tancament de fronteres i el rastre de cadàvers que deixen darrere en el pas de l'Estret, van motivar la creació l'any 2000 de l'associació Pasteres de la Vida, "una resposta a les pasteres de la mort", com assenyalava el seu secretari general Mohamed Balga. Formada per activistes sindicals, feministes i dels drets humans, l'associació parteix de la convicció que "la immigració no és l'única manera de viure millor, no fa falta que la gent corri el risc de les pasteres per a buscar una vida millor. El que fa falta és implicar a la joventut per a democratitzar el país i repartir la riquesa sobre la base de la igualtat social".

Com contraresteu sobre el terreny la imatge idíl·lica que moltes persones marroquines tenen del fenomen de l'emigració?

A través de la sensibilització. Per exemple, el 2003, juntament amb l'Associació Pro Drets Humans d'Andalusia, vam realitzar una campanya de sensibilització en els poblats de Larache. Visitàvem els mercats setmanals de cada llogaret. Vam posar tendes de campanya, cartells, fotos dels cadàvers de l'Estret i vam fer un qüestionari en el qual preguntàvem sobre els motius de la immigració i què plante-

javen si no volien emigrar. Entrevistem a 500 persones, la majoria joves. El 63% estava disposada a sortir del país. Projectem vídeos sobre les situacions infrahumanes del treball de la maduixa a Huelva o els hivernacles d'Almeria o la construcció a Barcelona. Però tot és insuficient, perquè quan acaba la campanya, la persona destinatària se sent sola en els seus problemes de nou, en els seus somnis, la seva precarietat i les seves frustracions.

Ha canviat la percepció que la gent té d'emigrar amb la crisi econòmica d'aquests darrers anys?

Molta gent que tenia la idea de creuar l'Estret està prenent consciència que l'única alternativa està en el país d'origen, que té les riqueses, el treball i la lluita, i no a Europa, que és una alternativa passatgera. Això no significa que s'hagin acabat les pasteres, perquè la immigració s'ha convertit en una cultura, una moda: encara que posin cables elèctrics la gent seguirà tractant de creuar. Mentre no hi hagi respostes concretes, alternatives, especialment per a la gent jove, hi haurà un desig de sortir. Quan torna la gent que es va anar a Europa presumeixen, venen una idea falsa. No expliquen la veritat: que sofreixen en els hivernacles, que estan amuntegats en un recer 20 persones menjant malament, dormint malament, sense condicions de vida digna. Els mitjans de comunicació marroquins i espanyols no expliquen això, només parlen per a demostrar l'avanç de les autoritats a desmantellar i reprimir màfies, no expliquen el que ve

després de creuar amb èxit l'Estret. I això és una responsabilitat que tenen les organitzacions socials de l'Estat espanyol i Europa.

A Larache, quin tipus de persones són les que emigren?

Ara el que hi ha és emigració subsahariana. Baixen a Larache i viuen en zones aïllades, als afores, on es passen tot el dia demanant. Després, quan acumulen els diners, busquen una pastera a Tànger per a sortir a Europa. Ara surten poques pasteres, perquè les expectatives del futur són fosques. Però això no exclou que surtin.

Tindreu moltes dificultats per a desenvolupar el vostre treball polític al Marroc...

Costa, patim l'actuació de les autoritats: ens vigilen, de vegades fins i tot difamen el nostre treball. Per a treballar de forma independent tractem d'enfortir una xarxa de solidaritat, que necessitem quan sofrem abusos i assetjament policial. Per exemple, aquest any hem organitzat per tercera vegada el Campament Internacional de Larache. Ho difonem a Europa i Espanya i la gent s'allotja en cases de famílies marroquines. Així es trenquen els estereotips que es tenien abans de conèixer el país, és una forma de conèixer la realitat i d'enfortir la xarxa de solidaritat.

Amb quines altres organitzacions trebal·leu en xarxa al Marroc?

En el nord del Marroc formem part de Chabaka (xarxa, en àrab) per a la solidaritat i desenvolupament, que reuneix a gairebé més de 70 organitzacions.

La vostra organització també realitza un treball amb menors...

Formem part de la Xarxa Estatal de suport als menors, perquè considerem que 4.000 o 5.000 menors marroquins estan llençats per diferents centres de menors sota l'ombra de l'arbitrarietat. A molts se'ls repatria en contra de la seva voluntat, posant-los en perill en la frontera o en comissaries, sense localitzar a les seves famílies. Quan rebem casos de repatriació de menors contactem amb les seves famílies per a conèixer la seva situació i emetre qualsevol denúncia.

De quina manera concebeu el desenvolupament del Marroc i quin lloc ocupa la cooperació en l'àmbit internacional?

No necessitem almoines procedents d'Europa per a pal·liar el dolor generat per determinades polítiques. El fonamental en el desenvolupament és l'ésser humà. Comptem amb preparar mental i professionalment a homes i dones i implicar-los en el canvi. Fa falta un compromís polític amb la població per a capacitar-la i treure-li la por. Perquè al Marroc hi ha una cultura de la por, hi ha molta càrrega contra la gent que es mou. Crec que una part de les ONG corren solament darrere de les subvencions, es lucren amb la "cooperació" amb el sud. De tota aquesta pel·lícula de la cooperació, on està l'objectiu d'enfortir el teixit associatiu del Marroc? A l'Estat espanyol, moltes organitzacions s'han convertit en empreses.

(*) Article extret del núm. 109 de la revista "Diagonal."

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Déu dona els noms?

Jordi Martí Font

Deixa clar l'Alcorà a la Sura 2 que Déu va ensenyar al primer home, Àdam el creat, "els noms, les coses, una a una". Quan tot seguit mostrà als àngels totes les coses del món, els interrogà pels noms de tots els éssers creats i ells li van contestar que només tenien coneixement del que Ell els havia mostrat. Déu digué aleshores a Àdam que fes de profeta i els ensenyés "els noms de tot, de cada cosa". És també amb la paraula que el Déu cristià crea el món del no res a La Bíblia: "Deu digué: -Que existeixi la llum. I la llum va existir". En canvi, serà l'home qui donarà nom als animals que Déu crearà per ajudar-lo: "cadascun dels animals havia de portar el nom que l'home li posés". No serà així amb la dona, de qui en decidirà el nom directament Déu.

Babel, llengües i confusió

El gran mite cristià referit a la llengua i a la confusió entre les paraules és Babel. Com a símbol de la no submissió dels homes davant de Déu, aquests aixequen una torre per assegurar el seu propi destí i el Déu bíblic els castiga "posant confusió en el seu llenguatge perquè no s'entenguin entre ells". La impossibilitat d'entendre's separa els humans i els allunya de la possibilitat de divinitat, que manté la total propietat i autoritat sobre l'eina de què va dotar l'ésser humà, el llenguatge.

Així, el repte davant del Poder suprem es fa possible amb la paraula i és aquest mateix Poder qui destrueix les virtuts de la paraula per destruir alhora la no submissió de la humanitat.

Joan, el de l'Evangeli, Déu i la paraula

L'Evangeli de Joan, en traducció catalana de Joan Francesc Mira, és clar en afirmar que "al principi, hi havia la paraula, i la paraula estava al costat de Déu i Déu era la paraula". Per tant, la divinitat, allò més alt que hi ha, té la paraula al costat i ella mateixa és la paraula.

Continua el text dient que totes les coses van existir per la paraula i és en aquesta on es troba la vida. Motor de tot, Déu mateix, la paraula esdevé, en la tradició cristiana, Déu mateix.

No existeix

"El llenguatge no existeix. No tinc cap confiança en el llenguatge. El llenguatge sorgeix a través del text, de l'intent de dissoldre les meves vivències i recompondre-les d'una forma completament diferent. Només així sorgeix la possibilitat d'apropar-se a la realitat". Ho diu l'escriptora romanesa Herta Müller, Premi Nobel de Literatura d'enguany.